

807.90872

ส. ๕๖๐ ก

๖๖3

การศึกษาความน่าสะพรึงกลัวในเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อัลลัน โป

ปริญญาณิพนธ์

ของ

สุวรรณ กันแสนะ

L1 พ.ย. 2537

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ

มีนาคม 2537

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

191081

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาหาบัณฑิต
วิชาเอกภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....ประธาน

(รศ.เสาวณี อินทรภักดี)

.....กรรมการ

(ผศ.กรรณิการ์ ยุกศิริตน)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน

(รศ.เสาวณี อินทรภักดี)

.....กรรมการ

(ผศ.กรรณิการ์ ยุกศิริตน)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(รศ.ดร.วิทยา จีระเดชากุล)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษาหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ดร.ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

วันที่ ๙ เดือน มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๗

ประกาศขอบคุณ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจากรองศาสตราจารย์เสาวณี อินทรภักดี และผู้ช่วยศาสตราจารย์กรรณิการ์ ยุกศิริตน ที่ให้คำปรึกษา และช่วยเหลือแก้ไขข้อบกพร่องด้วยความกรุณาตั้งแต่ต้นจนเสร็จสิ้นสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ทั้งสองท่านไว้เป็นอย่างสูง ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.วิทยา จีระเดชากุล ที่ได้กรุณาสละเวลาให้กับการอ่าน และรับเป็นกรรมการสอบปากเปล่าเพิ่มเติมให้ด้วยความเต็มใจ

สุวรรณ กันแสนะ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	6
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	7
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	7
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	9
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	9
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
2 ชีวิตประวัติและงานของ เอ็ดการ์ อัลลัน ไพ	18
วัยต้นของเอ็ดการ์ อัลลัน ไพ (1809 - 1830)	18
ไพเริ่มสร้างงาน	21
ผลงานของไพตั้งแต่เริ่มต้น (1827 - 1849)	24
3 ศึกษาทฤษฎีการสร้างค่านาสะพริงกลัวในเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อัลลัน ไพ	
ทั้ง 27 เรื่อง	33
วิธีการดำเนินเรื่อง	33
พฤติกรรมของตัวละคร	49
ฉาก	59
การใช้ภาษา	66

4	วิวัฒนาการในการสร้างความน่าเชื่อถือในเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อัลลัน โป	87
5	สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ	102
	สรุปผลการศึกษา	103
	ข้อเสนอแนะ	107
	บรรณานุกรม	108
	ประวัติย่อของผู้วิจัย	112

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

เอ็ดการ์ อัลลัน โพ (Edgar Allan Poe) เป็นผู้มีอิทธิพลอย่างมากต่อวงการวรรณกรรมในศตวรรษที่ 19 เป็นนักเขียนชาวอเมริกันคนแรก ที่มีแนวการเขียนเป็นของตนเอง เขาเป็นกวีในกลุ่มที่มีแนวการเขียนที่สนใจเขียนเรื่องลึกลับ นอกเหนือธรรมชาติและไร้เหตุผล งานเขียนของเขาจึงมักเป็นเรื่องที่น่ากลัว ลึกลับ ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากประวัติชีวิตส่วนตัวที่สับสน งานเขียนของเขา ยังได้รับอิทธิพลมาจากนิยายโกธิค (Gothic) ซึ่งเป็นที่นิยมมากในศตวรรษที่ 19 แต่เขาก็ได้ค้นคิดแนวการเขียนซึ่งเป็นของตนเองโดยประยุกต์เรื่องทางจิตวิทยา และการใช้สัญลักษณ์ ลงไปในงานเขียนของเขาด้วย (ประพันธ์ ภัทษา. 2515 : 59)

ในยุคที่วรรณคดีอเมริกันในศตวรรษที่ 19 ได้รับการพิจารณาว่าเป็นยุคชวณผัน หรือเฟื่องฟู โพ ได้รับการยกย่องว่าเป็นนักเขียนประเภทชวณผันที่ยิ่งใหญ่ผู้หนึ่ง โพมีความสนใจเป็นพิเศษ ต่อลักษณะในทางเสาร้าหมองของลักษณะความคิดแบบชวณผัน เขาชื่นชมที่จะเขียนเกี่ยวกับผู้หญิงกำลังจะสิ้นใจตาย เกี่ยวกับโรคภัยไข้เจ็บ และโพยังได้ชื่อว่า เป็นผู้นำในการพัฒนาแนวการเขียนแบบนวนิยายลึกลับอีกด้วย (จันทนา ไชยชิต. 2529 : 315)

ในฐานะนักเขียนเรื่องสั้น โพได้รับการยกย่องนับถืออย่างสูง แนวเรื่องความน่ากลัว สยองขวัญเป็นแนวเรื่องที่เขาใช้เขียนอยู่เสมอ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษาความน่าสะพรึงกลัว ในเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อัลลัน โพ และกลวิธีในการสร้างความน่าสะพรึงกลัวให้เกิดขึ้นใน เรื่องสั้นของเขาทั้งในยุคต้น ๆ นั้นจะเป็นความน่าสะพรึงกลัวแบบโกธิคยุควิคตอเรียตอนปลาย ตามแนวเขียนของนักเขียนเยอรมัน แต่โพได้เริ่มแนวเขียนเรื่องความน่าสะพรึงกลัวมาเป็นแบบฉบับของเขาเองโดยเฉพาะทั้งนี้อาจจะเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงแนวคิด และค่านิยมในสังคมของอังกฤษในศตวรรษที่ 19 เนื่องจากขณะนั้นอังกฤษเริ่มหันเข้าสู่ยุคของการปฏิวัติอุตสาหกรรม ครั้งใหญ่ และจากเหตุนี้สังคมจึงมีอิทธิพลต่อวงการวรรณกรรมอันเป็นการเปลี่ยนโฉมหน้าใน วงวรรณกรรมครั้งใหญ่ (Wavarette. 1989 : 866 - A)

เพราะเหตุที่มีการผลิตกระดาษเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ทำให้ต้นทุนในการจัดพิมพ์หนังสือมีราคาถูกลง ประชาชนสามัญ สามารถหาซื้อหนังสือของนักเขียนต่าง ๆ ที่แพร่หลายออกมาสู่สายตาสาธารณชนมากขึ้น และมีราคาพอสมควร นวนิยายหรือบทละครที่เคยจำกัดอยู่แต่ในโรงละคร ซึ่งชนชั้นสูงเท่านั้นที่สามารถเข้าชมได้ เริ่มกลายเป็นความบันเทิงที่ชนทั่วไปสามารถสัมผัสได้

แต่เดิมนั้น นวนิยายโกธิคจะปรากฏออกมาในรูปแบบที่เป็นเรื่องราวของภูตผีปีศาจ ต่อมาก็ปรากฏอยู่ในนวนิยายประเภทวิทยาศาสตร์และเทพนิยาย และในระยะหลัง ๆ ก็มีเรื่องราวของจิตเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย

อย่างไรก็ตาม หลายคนคิดว่านวนิยายโกธิคในยุคแรก ๆ นั้นเต็มไปด้วยความเพ้อฝันและคloyคำ แต่ ทวิตเชล (Twitchel. 1985 : 104) ได้ให้ความเห็นว่า ความสยดสยองในวรรณกรรมนั้นมิใช่ความเพ้อฝันแต่เป็นเสมือนบันทึกประวัติศาสตร์ของสังคม

ในนวนิยายโกธิคยุคต้น ๆ นั้น ผู้เขียนนวนิยายได้สร้างความน่าสะพรึงกลัว โดยใช้ฉากมืดทึบของปราสาทในยุคกลาง เป็นฉากบรรยายให้ผู้ผู้อ่านเกิดความสยดสยองไปตามท้องเรื่อง ลักษณะการบรรยายเช่นนี้ได้รับอิทธิพลมาจากนวนิยายโกธิคในเยอรมันและยุโรป ซึ่งได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก

ส่วนเรื่องสั้นของไพ่นั้น แม้ว่าจะเป็นแนวโกธิคอยู่หลายเรื่อง เช่น จากในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" หรือเรื่อง "Ligeia" แต่แนวโกธิคแบบอเมริกันของไพ่นั้นได้แหวกแนวการเขียนออกไปจากแนวเดิมที่เป็นนวนิยายแบบโรแมนติกซึ่งกำลังเป็นที่นิยมกันในยุโรปสมัยนั้น ไพ่ได้พัฒนาการเขียนโดยการบรรยายลักษณะของตัวละครที่ใช้การชี้ให้เห็นเกี่ยวกับธรรมชาติของความเป็นจริง ซึ่งตัวละครมักจะพบกับปัญหาที่ว่า สิ่งที่ปรากฏขึ้นต่อสายตานั้นเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริง (Real World) หรือเป็นเพียงภาพที่เกิดจากจินตนาการ (Imaginary Reality) ที่มาจากจิตสำนึก (Consciousness) และจิตใต้สำนึก (Unconsciousness) ของตนเอง ไพ่เปิดโอกาสให้ผู้อ่านตัดสินด้วยตนเองว่าสิ่งที่ปรากฏอยู่นั้นมีอยู่จริงหรือไม่ (Carter. 1986 : 908)

ลักษณะหลากหลายของโกธิคแบ่งได้คร่าว ๆ ตามความเห็นของบร็อคเค่น บราวน์ (Mooney. 1970 ; citing Brown. n.d.) เป็นสองประเภทคือ โกธิคที่เหนือธรรมชาติ (Supernatural Gothic) กับโกธิคแบบเสียดสี (Rational Gothic) ซึ่งไฟได้นำแนวโกธิคแบบเสียดสีไปใช้ในการเขียนเรื่องของเขาหลายเรื่องเช่น "Thou Art the Man" หรือ "The Premature Burial" ซึ่งทั้งสองเรื่องนี้เห็นได้ว่าเริ่มแรกไฟได้สร้างความกลัวและเพิ่มความวิตกกังวลต่อผู้อ่านในนวนิยายของเขา แต่ตอนจบผลของเรื่อง กลับกลายเป็นเรื่องตลกขบขัน เรื่องอย่างนี้มีลักษณะที่เด่นชัดตามแบบของ Rational Gothic เช่นเรื่อง "The Murders in the Rue Morgue" ที่ลึงกอริลล่าตัดหัวสตรีผู้หนึ่งไป กระทั่งเจ้าหน้าที่สืบสวนคนร้าย และตอนจบพบว่า ต้นเหตุเกิดจากลิง

จากลักษณะดังกล่าว ไฟบรรยายความน่าสะพรึงกลัวได้อย่างสยดสยองชวนติดตามและการชักจูงให้ผู้อ่านติดตามก็คือ การที่ไฟเปลี่ยนบทได้เร็วมากจากบทเศร้าไปเป็นบทตลกเหมือนกับบทละครกรีก ซึ่ง ไฟเปรียบเทียบว่าเหมือนกับชีวิตคนเราที่เปลี่ยนแปลงได้ง่าย (Mooney. 1970 : 284)

...Poe was not above satirizing ideas and topics that he appeared at times to take seriously. Again it is suggested that for him, as for the Greeks, comedy and tragedy were sometimes interchangeable masks for the human spirit...

สาเหตุหนึ่งที่ไฟรวบรวมเรื่องตลกกับโศกนาฏกรรมเข้าด้วยกันก็เนื่องมาจากสังคมอเมริกันต้องการที่จะแยกตัวออกจากอังกฤษในแง่ของความคิด เมื่อศตวรรษที่ 19 โดยไฟพยายามเปิดเผยความรู้สึกของความเป็นอเมริกันออกมา ซึ่งนับว่าคนอเมริกันมีความคิดเป็นของเขาเอง "...the serio - comic vision that could penetrate the American scene of the early nineteenth century, even when it was most densely shrouded in ideological darkness..."

ด้วยเหตุนี้งานของไฟ ซึ่งมีแนวเขียนที่แปลกออกไปจากแนว Gothic แบบดั้งเดิม จึงกลายเป็นงานเขียนที่ชื่นชอบของผู้อ่านเป็นอย่างมาก

ออเดน (Auden. 1950 : 220) ได้ให้ข้อสังเกตว่างานของไฟในด้านเรื่องสั้น มีเนื้อเรื่อง วิธีการแต่ง และแบบที่ต่าง ๆ กันออกไปซึ่งต่างจากลักษณะของเรื่องของนักเขียนคนอื่น ๆ โดยทั่วไป ไฟได้สร้างสิ่งใหม่ ๆ ขึ้นมา และนำสิ่งเหล่านี้มาสัมพันธ์กันเป็นลักษณะเฉพาะตัวของเขา (วัชร ฐชาติ. 2525 : 4 ; อ้างอิงมาจาก Carlson. 1970 : 221)

ครอฟอร์ด (Crawford. 1953 : 62 - 63) ลักษณะการเขียนเรื่องสั้นประเภท สยองขวัญ น่าสะพรึงกลัว (Tales of Terror) นั้น เป็นผลมาจากอิทธิพลของ Gothicism ซึ่งเป็นแนวการแต่งเรื่องที่ น่าสะพรึงกลัว เกี่ยวกับสิ่งลึกลับและความตายแนวการแต่งแบบนี้ เหมาะกับอารมณ์ของไฟมาก ดังเช่นเรื่อง "A Descent into the Maelstrom" เป็นการบรรยายถึงการผจญภัยของชาวประมงผู้หนึ่งที่รอดมาได้เรื่อง "Ligeia" เป็นเรื่องสั้น มีแก่นเรื่องที่ไฟนิยมมากคือ การตายของหญิงสาวสวย เรื่อง "MS. Found in a Bottle" เป็นเรื่องที่ไฟได้รับรางวัลถึงแม้จะเป็นเรื่องที่ดูไม่เท่ากับเรื่องที่ไฟแต่งขึ้นภายหลังอีกหลายเรื่อง เช่น "The Cask of Amontillado" ซึ่งบรรยายถึงการแก้แค้นที่น่าสะพรึงกลัวเรื่อง "Berenice" "The Fall of the House of Usher" และ "The Black Cat" เป็นเรื่องที่ น่ากลัว สยองขวัญ และเรื่องทั้งหมดนี้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับความพิการทางจิตของตัวละครในเรื่อง ซึ่งก่อให้เกิดผลแห่งความน่ากลัว

...the Tale of terror, a hangover from Gothicism, was adopted by Poe partly because it would sell, but doubtless also because it fitted his temperament. The Descent into the Maelstrom describes the adventures of a fisherman who escaped the whirlpool...

เพียร์ซ (Pearce. 1961 : 143) กล่าวว่า ไฟสร้างงานทุกอย่างโดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อสร้างอารมณ์ตื่นเต้น และความน่าสะพรึงกลัวเป็นประเด็นสำคัญเพียร์ซเชื่อมั่นว่า ไฟมีพลัง อย่างแปลกประหลาดอันเกิดมาจากการที่เขาพยายามต่อต้านข้อเรียกร้องทางวัฒนธรรมของตนเอง เพื่อชดเชยกับค่านิยมที่มากมายเกินไปของสามัญสำนึกและแม้ว่าไฟจะได้รับคำยกย่องว่าเป็นอัจฉริยะ ด้วยการที่ได้พยายามพิสูจน์ตัวเองว่ามีความสามารถสูงสุดอันพิเศษเช่นนี้ แต่เพียร์ซก็เห็นว่า ความเป็นอัจฉริยะของไฟนั้น เป็นแค่เพียง "ความวิปริตที่ผุดผกจากเหตุผลอันถูกต้อง"

สเตอร์น (วัชร ฐาติ. ม.ป.ป. ; อ้างอิงมาจาก Stern. 1973 : 16) กล่าวว่าในบรรดานักเขียนที่อยู่ในยุคเดียวกัน ไฟเป็นนักเขียนที่มีผู้อ่านมากที่สุดข้อเท็จจริงนี้ไม่ใช่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญแต่เกิดจากความสามารถของไฟเอง ทั้งนี้เพราะศิลปินผู้มีสุขภาพจิตวิปริตและไร้ความสุขคนนี้ มีความนึกคิดสมัยใหม่นำประหลาด ไฟรู้ว่า ความอยากตายนั้นเป็นอย่างไร นานก่อนที่ฟรอยด์ จะได้คำจำกัดความตามความหมายนั้น ไฟรู้วิธีที่จะสร้างนิยายแบบซ่อนเงื่อน ซ่อนบมก่อนที่จะมีผู้คิดสร้างเรื่องราวน่าตื่นเต้น เขย่าวงัดแบบใช้หลักจิตวิเคราะห์

คูก (Cooke. 1848 : 21) ได้แสดงความเห็นชอบเกี่ยวกับไฟในด้านการเขียนเรื่องสั้นว่า ไฟเป็นอัจฉริยะในแง่ที่มีจินตนาการทำทลาย และรุนแรง

เนื่องจากการทำงานเขียนของไฟ มีลักษณะที่แปลกแหวกแนวไปจากนักเขียนคนอื่น ๆ อย่างมากเช่น การที่เขาเขียนเรื่องออกมาในลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้ในทันที หรือการที่เขาเขียนเรื่องที่น่ากลัว สยดสยอง ซึ่งไม่สามารถหาเหตุผลมาอธิบายได้ จนบางครั้ง ดูราวกับเป็นงานที่ไม่ได้เขียนขึ้นด้วยความตั้งใจ ดังที่นักวิจารณ์หลาย ๆ คนได้วิพากษ์ วิจารณ์เอาไว้ จนก่อให้เกิดข้อโต้แย้งกันอย่างมาก เกี่ยวกับงานของเขาว่า สมควรจะได้รับยกย่องหรือไม่เพียงใด

เมื่อไม่นานมานี้เอง ไฟได้รับคำสรรเสริญจากคนอเมริกันว่า "ไฟนั้นโดดเด่นมากที่สุด ในด้านวรรณคดีอเมริกัน ซึ่งยังไม่มีใครมาเปรียบเทียบกับได้" สำหรับความเป็นอัจฉริยะของไฟนั้น เทนเนสัน (Tenneyson) กวีเอกชาวอังกฤษยุควิกตอเรียได้ยอมรับ เช่นเดียวกับดับเบิลยู บี เยทส์ (W.B. Yeats) กวีชาวไอริชศตวรรษที่ 20 และยิ่งไปกว่านั้น ชาวฝรั่งเศสนับตั้งแต่ไบเดอร์แลร์ (Baudelaire) จนถึงวาเลอรี (Valery) ได้รับรองไฟเช่นเดียวกัน"

ดังคำวิจารณ์ของ Marcus Cunliffe ที่ว่า "คนอเมริกันจำนวนหลายคน ที่เกี่ยวข้องกับวรรณคดี

กับคนฝรั่งเศส จะได้ยินคนฝรั่งเศสเอ่ยคำว่า เอ็ดการ์โพอ เหมือนกับว่าคำนั้น เป็นทั้งเครื่องรางของขลังและเป็นทั้งค้ายกย่องแสดงความเคารพอย่างสูง แท้ที่จริงแล้วคำว่า เอ็ดการ์โพอ สำหรับชาวฝรั่งเศสนั้น เกือบจะเป็นอีกคนหนึ่งที่มิใช่เอ็ดการ์ อัลลัน โพอ ดังเช่นที่โลกของผู้คนที่รู้จักเขา (จินตนา ไชยชิต. 2529 : 317)

ไม่ว่าผู้ใดจะวิจารณ์โพออย่างไรก็ตามที่ แต่โพอคือผู้นำอย่างแท้จริงในการสร้างจินตนาการแนวคิดเพื่อฝัน แบบเรื่องอาถรรพ์ พยานหลักฐานที่สำคัญที่แสดงให้เห็นความเป็นอัจฉริยะของโพอ ในแนวการเขียนเช่นนี้ ได้แก่ เรื่อง "The Murders in the Rue Morgue" และอีกหลายเรื่อง เช่น "The Fall of the House of Usher" ซึ่งนับเป็นงานประเภทสยองขวัญที่ดีที่สุดเรื่องหนึ่งของโพอ ด้วยการแสดงฝีมือในการสร้างฉากและตัวละครได้ดีเด่นทุกขั้นตอน ตามแนวความคิดที่ประหลาด วิตถาร เต็มไปด้วยจินตนาการเพื่อฝันนี้ (จินตนา ไชยชิต. 2529 : 236)

ผู้วิจัยได้มีโอกาสอ่านเรื่องสั้นที่ก่อให้เกิดความสยองขวัญ และน่าสะพรึงกลัวของนักประพันธ์ผู้นี้ และพบว่างานโดยส่วนใหญ่ของเอ็ดการ์ อัลลันโพอ จะมีลักษณะเด่นอยู่ที่ความน่าตื่นเต้นเร้าใจให้ติดตามต่อไปจนจบ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงใคร่ทำการศึกษาเทคนิค หรือวิธีสร้างความน่าสะพรึงกลัวให้เกิดขึ้นในเรื่องสั้นของเอ็ดการ์ อัลลัน โพอ ว่าเขาใช้วิธีการสร้างความน่าสะพรึงกลัวอย่างไรบ้าง

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาลักษณะของความน่าสะพรึงกลัว ในเรื่องสั้นของเอ็ดการ์ อัลลัน โพอ โดยใช้จิตวิทยาวิเคราะห์ว่า ความน่าสะพรึงกลัวเกิดมาจากสาเหตุอะไร
2. เพื่อศึกษากลวิธี (Techniques) การสร้างความน่าสะพรึงกลัวในเรื่องสั้นของเอ็ดการ์ อัลลัน โพอ
3. เพื่อศึกษาวิวัฒนาการในการสร้างความน่าสะพรึงกลัวในเรื่องสั้นของเอ็ดการ์ อัลลัน โพอ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบถึงลักษณะของความน่าสะพรึงกลัว
2. ทำให้ทราบกลวิธีในการแต่งเรื่องสั้นของเอ็ดการ์ อัลลัน โพ ว่าเขามีวิธีการอย่างไรที่ชวนให้ผู้อ่านติดตามไปจนจบเรื่อง
3. ทำให้ทราบถึงวิวัฒนาการในการดำเนินเรื่องของเรื่องสั้นประเภทน่าสะพรึงกลัวของเอ็ดการ์ อัลลัน โพ ตั้งแต่ระยะเริ่มแรกจนถึงระยะหลัง ๆ
4. ทำให้ผู้อ่านได้เข้าใจอิทธิพลที่มีต่องานเขียนเรื่องสยองขวัญของโพ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษานี้ มุ่งศึกษา วิเคราะห์เฉพาะลักษณะของความน่าสะพรึงกลัว (Horror) ในเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อัลลัน โพ จำนวน 27 เรื่อง โดยใช้เกณฑ์การจัดกลุ่มตามช่วงเวลาของปีที่ลงตีพิมพ์

ช่วงปี ค.ศ. 1831 - 1835

"Metzengerstein" (1832)

"MS. Found in a Bottle" (1833)

"The Assigination" (1833)

"Berenice" (1833)

"Morella" (1835)

ช่วงปี ค.ศ. 1836 - 1839

"Ligeia" (1838)

"The Fall of the House of Usher" (1839)

"William Wilson" (1839)

"The Conversation of Eiros and Charmion" (1839)

"The Man of the Crowd" (1840)

ช่วงปี ค.ศ. 1841 - 1842

"The Murders in the Rue Morgue" (1841)

"A Descent into the Maelstrom" (1841)

"The Masque of the Red Death" (1841)

"The Pit and the Pendulum" (1842)

ช่วงปี ค.ศ. 1843 - 1844

"The Mystery of Marie Roget" (1843)

"The Tell - Tale Heart" (1843)

"The Gold bug" (1844)

"The Black Cat" (1844)

"The Oblong Box" (1844)

"A Tale of the Ragged Mountains" (1844)

"The Premature Burial" (1844)

"The Purloined Letter" (1844)

"Thou Art the Man" (1844)

ช่วงปี 1845 - 1846

"The Imp of the Perverse" (1845)

"The Facts in the Case of M. Valdemar" (1845)

"The Cask of Amontillado" (1846)

ช่วงปี 1847 - 1849

"Hop - Frog" (1849)

ค่านิยมศัพท์เฉพาะ

1. ความน่าสะพรึงกลัว (Horror) หมายถึง ความรู้สึกกลัวสุดขีด ความสยดสยอง ความหวาดเสียว ความน่าเกลียด น่ากลัว ความร้ายกาจ ซึ่งเกิดจากสาเหตุสองประการคือ

1.1 ความน่าสะพรึงกลัวที่ปรากฏจริงให้เห็นด้วยตา (Real World) ซึ่งมีแต่ความโหดร้าย หรือเหตุการณ์ร้ายแรงที่น่ากลัวอย่างสุดขีด

1.2 ความน่าสะพรึงกลัวที่เกิดจากจินตนาการ (Imaginary Reality) เช่น สิ่งที่เกี่ยวข้องกับความตาย อันเกิดจากความโหดร้าย ทารุณหรือสิ่งลึกลับที่อยากจะหาคำตอบได้ หรือไม่สามารถอธิบายได้หรือเกิดจากจินตนาการภายในจิตใต้สำนึก หรือการหวาดผวาคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับตน

2. การใช้ภาษา หมายถึง ภาษาที่ผู้เขียนใช้ในการบรรยายเหตุการณ์ที่น่าสะพรึงกลัว และภาษาที่ตัวละครใช้เมื่อเกิดความน่าสะพรึงกลัว ในเรื่องสั้นของเอ็ดการ์ อัลลัน โพ

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษาชีวประวัติของ เอ็ดการ์ อัลลัน โพ
2. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลงานของเอ็ดการ์ อัลลัน โพ
3. ศึกษาเรื่องสั้นประเภทน่าสะพรึงกลัว สยองขวัญ ของเอ็ดการ์ อัลลัน โพ

ทั้ง 27 เรื่อง

4. จัดกลุ่มเรื่องสั้นตามเกณฑ์ที่ลงตีพิมพ์
5. ศึกษาทวิวิธีการเขียนเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อัลลัน โพ โดยวิเคราะห์จากจุด

ต่อไปนี้

- 5.1 วิธีการดำเนินเรื่อง
- 5.2 พฤติกรรมของตัวละครกับเหตุการณ์ต่าง ๆ
- 5.3 ฉาก
- 5.4 การใช้ภาษา
6. ศึกษาวิวัฒนาการการสร้างความน่าสะพรึงกลัวของเอ็ดการ์ อัลลัน โพ
7. สรุป และอภิปราย เสนอแนะผลการศึกษาค้นคว้า แบบพรรณนาวิเคราะห์

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ รวบรวมมาจากข้อเขียนต่าง ๆ และวิทยานิพนธ์จากผู้ที่มีความรู้ ทั้งชาวไทยและต่างประเทศ

พจนานุกรมของ Webster's Third new International Dictionary of the English Language 1965. ได้ให้ความหมายของความน่าสะพรึงกลัวไว้ดังนี้

Terror. 1. a : a state of intense of fright or apprehension ;
stark fear (disquietude had developed into fright;
fright...

2. a. one that inspires fear : threat, scourge
b. a frightening aspect

Horror. 1. a. a painful emotion of intense fear, dread or
dismay : consternation

2. a. the quality of inspiring horror, repulsive,
horrible, or dismal quality of character...

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานได้ให้ความหมายของ "ความน่าสะพรึงกลัว" ไว้ว่า
(ราชบัณฑิตยสถาน. 2525)

ความสะพรึงกลัว หมายถึง ความรู้สึกหวาดหวั่น ไม่อยากประสบสิ่งที่ไม่ดีแก่ตัว รู้สึก
พรันพริ้งเพราะคาดว่าจะประสบภัย เช่น กลัวไฟไหม้ กลัวอันตรายต่าง ๆ เป็นต้น

ไพ ได้คิดค้นแนวการเขียนเรื่องสั้น ประเภทน่าสะพรึงกลัว สยองขวัญของตนเองขึ้นมา
ซึ่งสันนิษฐานได้ว่า ไพได้รับอิทธิพลมาจากวรรณกรรมประเภทโกธิค (Gothic) นั้นเอง
(ประพันธ์ ภัคชา. 2515 : 59)

และคำว่า โกธิค (Gothic) นั้น อับรัมส์ (Abrams. 1975 : 67 - 70)
อธิบายว่า แต่เดิมคำว่า "โกธิค" หมายถึงพวก ไกอ์ ซึ่งเป็นชนเผ่าเยอรมันเผ่าหนึ่ง ปัจจุบัน
"สถาปัตยกรรมแบบโกธิค" หมายถึง สถาปัตยกรรมยุคกลาง ที่ใช้ซุ้มประตูโค้งและหลังคา
ยอดแหลม ซึ่งแพร่หลายในทวีปยุโรปตะวันตก ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 12 ถึง คริสต์ศตวรรษที่ 16
ส่วนวรรณกรรมประเภทโกธิค (Gothic Novels) เป็นวรรณกรรมประเภทบันเทิงคดีแบบหนึ่งที่
เฟื่องฟูในตอนต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19 ซึ่งมีนักเขียนหลายคนที่เป็นนวนิยายประเภทนี้ โดยใช้ฉาก

ที่มีสถาปัตยกรรมในยุคกลาง เป็นฉากสร้างบรรยากาศ โดยเหตุการณ์ในเรื่อง มักจะเกิดในปราสาทที่เต็มไปด้วยความมืด ทางเดินใต้ดินและประตูเลื่อน ทั้งยังเต็มไปด้วยภูตผีปีศาจ การหายตัวไปอย่างลึกลับ และเหตุการณ์อื่น ๆ ที่สะเทือนขวัญ ก่อให้เกิดความน่าสะพรึงกลัว ซึ่งจะพบได้ในเรื่องสั้นหลายเรื่องของเอ็ดการ์ อัลลัน โฟ

โฟ เป็นนักเขียนนวนิยาย เรื่องสั้น นักวิจารณ์และกวี อาจจะกล่าวได้อย่างเต็มที่ว่า โฟเป็นนักเขียนที่ยิ่งใหญ่ แม้กระทั่งในเวลาเขียนของเขาที่มีผลกระทบต่อจินตนาการของคนกลุ่มใหญ่ และงานเขียนของเขา รวมทั้งคำวิจารณ์ก็ได้เป็นแบบอย่างแก่นักเขียนรุ่นหลัง โฟมีคุณสมบัติหลายอย่างที่ยากแก่การเข้าใจ และงานเขียนของเขาได้แสดงถึงความเป็นอัจฉริยะในด้านการประพันธ์

งานเขียนส่วนใหญ่ของโฟ แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของลัทธิโรแมนติคเกี่ยวกับเรื่องที่เหนือธรรมชาติ และเรื่องราวของภูตผีปีศาจ นอกจากนั้น ยังแสดงให้เห็นจินตนาการ และความคิดเพื่อฝันของ โฟเอง ที่เต็มไปด้วยความคลั่งคลั่งรุนแรง ในการประสมประสานความนึกคิดเช่นนั้นให้เข้ากันได้อย่างดีกับกลวิธีการเขียน ที่ประณีตละเอียดอ่อน โฟ ได้รับการยกย่องว่าเป็นนักอักษรศาสตร์ที่มีความสำคัญในระดับวรรณคดีโลก และงานเขียนที่ดีที่สุดของโฟ มักจะเป็นเรื่องราว ที่แสดงให้เห็นความน่าสะพรึงกลัว และความเศร้าสะเทือนใจ (ฉันทนา ไชยจิต. 2522 : 325)

ในการสร้างเรื่องราวประเภทสยองขวัญน่าสะพรึงกลัวนั้น โฟได้เสนอให้เห็นรูปแบบวรรณคดีที่เต็มไปด้วยความลึกลับ และน่ากลัวถึงเรื่องราวความตายอย่างไม่เคยมีผู้ใดเขียนมาก่อน เรื่องสั้นลึกลับตามแนวการสร้างของ โฟมีอิทธิพลสำคัญในการสร้างบรรยากาศในโลกแห่งใหม่ที่เกิดจากจินตนาการในเรื่องสั้น และนวนิยายสยองขวัญ น่าสะพรึงกลัว (Tales of Terror) นั้น จัดได้ว่า เป็นผลงานชิ้นพิเศษโดยเฉพาะ ยังไม่มีผู้ใดสามารถสร้างได้ดีเหมือนแม้กระทั่งทุกวันนี้ (ฉันทนา ไชยจิต. 2529 : 314)

ในด้านการเขียนเรื่องสั้นนั้น โฟชอบเขียนเรื่องที่มีเนื้อหากระชับโดยมีองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น โครงเรื่อง ฉาก แก่นเรื่อง และตัวละครที่กลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน สามารถอ่านเรื่องจนจบลงเช่น ความกลัว ความเกลียดซึ่งโฟเองก็ได้รับอิทธิพลแนวคิด และทฤษฎีการเขียนเรื่องสั้นมาจาก ฮอธอร์น (Nathaniel Hawthorne) ด้วย (ประพันธ์ ภัทษา. 2515 : 60)

การเขียนเรื่องสั้นนี้ ไซไฟิการขององค์ประกอบของเรื่องสั้นนั้น ๆ ว่า มีจุดมุ่งหมายที่จะก่อให้เกิดผลอย่างไร แล้วจึงเริ่มเขียนเรื่องสั้นให้ประโยคทุกประโยค และองค์ประกอบต่าง ๆ ในเรื่องเกิดความกลมกลืนกัน ตัวอย่าง เช่น "The Masque of the Red Death" ไซไฟิต้องการสร้างความรู้สึกกลัวสยดสยอง ดังนั้นคำทุกคำและประโยคทุกประโยคในเรื่องจะช่วยสร้างความรู้สึกนี้ ให้ผู้อ่านเห็นได้จากการเลือกใช้คำที่สร้างความน่ากลัว สยดสยอง (Quinn. 1914 : 331)

ไซไฟิได้เขียนเรื่องสั้นอีกหลายเรื่อง ที่มีบรรยากาศผิดแผกจากความจริงอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากชีวิตส่วนตัวที่สับสน และความไม่มั่นคงแห่งชีวิตของเขาเหมือนอย่างเช่นครั้งหนึ่ง เขาได้เขียนเกี่ยวกับชีวิตของเขาว่า "ชีวิตของข้าพเจ้านั้น ดูแปลกประหลาด หนักหน่วงพลุ่งพล่าน และรุนแรงด้วยอารมณ์" กล่าวได้ว่า ไซไฟิพยายามขดเชยความสับสนแห่งชีวิตของเขา ด้วยการวางทฤษฎีในงานเขียนอย่างแข็ง ๆ และการให้โครงเรื่องที่ผู้อ่านต้องวิเคราะห์จิตวิทยาของตัวละคร จึงจะสามารถได้รสชาติในการอ่าน งานเขียนในลักษณะเรื่องสั้นส่วนใหญ่ของไซไฟิจึงออกมาในแนวธรรมชาติอันแปลกประหลาด ในลักษณะเรื่องนิทานสยองขวัญ ที่ประกอบด้วยฉากประหลาดมหัศจรรย์ สถานการณ์อันน่ายยะเยี่ยง และลักษณะตัวละครที่ประหลาดพิสดาร ดังตัวอย่างที่จะเห็นได้อย่างเด่นชัดจากเรื่องสั้นชื่อ "ความหายนะของคฤหาสน์อัสเซอร์" "The Fall of the House of Usher" ซึ่งเขาได้เขียนไว้ในปี 1839

เทท (Tate. 1967 : 48) กล่าวว่า ไซไฟิเป็นผู้สร้างความน่าสะพรึงกลัวหรือบางทีอาจจะสร้างบางสิ่งบางอย่างที่ไม่จริงขึ้น เพื่อจะได้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของเขา แล้วจุดมุ่งหมายของเขาในการตกแต่งเรื่องมากมายขนาดนี้ ก็เพื่อจะเร้าอารมณ์ความตื่นเต้นนั่นเอง

ซาวาเรซี (Savarese. 1976 : 1555 - A - 1556 - A) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความเป็นมา และวิวัฒนาการของเรื่องสั้นอเมริกันในศตวรรษที่สิบเก้า โดยศึกษาลักษณะงานของนักเขียนสมัยนั้น คือ เฮนรี เจมส์ (Henry James) นาธาเนียล ฮอธรีน (Nathaniel Hawthorne) และเอ็ดการ์ อัลลัน โพ (Edgar Allan Poe) และอภิปรายความคิดเกี่ยวกับเรื่องสั้น สร้างขึ้นมาเพื่อควบคุมความรู้สึกและการรับรู้ของผู้อ่าน ไซไฟิเน้นถึงความรู้สึกว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะควบคุมการรับรู้ของผู้อ่านให้บรรลุถึง "Unity of effect" นั่นก็คือ สิ่งที่ผู้เขียนสร้างให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองตามที่ผู้เขียนต้องการ

ชอว์ (Shaw. 1909 : 94) ได้กล่าวถึงงานเขียนเกี่ยวกับความน่าสะพรึงกลัวของไฟไว้ว่า "ในเรื่องลึกลับและเต็มไปด้วยจินตนาการของไฟ เขาได้สร้างสิ่งที่โลกต้องบันทึกไว้ในภาษาอังกฤษหรือบางทีอาจจะสำหรับทุกภาษาด้วยซ้ำ"

วินเทอร์ส (Winters. 1970 : 188) กล่าวไว้ว่า ความงามแบบไฟนั้น ก็คือความงามแบบซ่อนเร้น

...Poe'ungratified libido, to which normal channels of satisfaction were denied, became changed into the morbid anxiety to which these Tales bear witness : tales in which, in fact, "the most beautiful" became "the most hideous"

เลวิน (Levin. 1978 : 20, 133, 163) กล่าวถึง ความน่าสะพรึงกลัวในงานของไฟ ว่ามีที่มาจากภายในจิตใจ ไม่ได้มีที่มาจากประเทศเยอรมนีแต่อย่างใด นั่นคือเน้นความรู้สึกที่แท้จริงในการผสมเรื่องวิญญาณแบบอเมริกันกับเรื่องความรักตามลักษณะโกธิค และได้กล่าวถึงเกรทเฮสต์ ตามแบบของไฟว่า เป็นการสร้างในเชิงศิลปะ ซึ่งเต็มไปด้วยจินตนาการอย่างแท้จริง ซึ่งไม่มีแบบอยู่ในธรรมชาติเลย ส่วนอราเบสค์นั้น มีความหมายกว้างที่สุดคือ การคิดค้นอย่างอิสระ ดังที่ รอดเดอร์ อัสเซอร์ ได้ใช้ความคิดในลักษณะนามธรรม

นอกจากนี้เลวินยังได้ตีความถึงลัทธิความงามของ ไฟ ไว้ด้วย ว่าเป็นความพยายามอย่างกล้าหาญที่จะเผชิญหน้ากับความมืดอันแท้จริงที่ได้ปรากฏตัวให้เห็น เพื่อจะได้หลุดพ้นไปจากความมืดนี้

ในงานงานเขียนเรื่องสั้นทั้งหมด ที่ตนเองเป็นผู้เขียน ไฟได้ลงความเห็นว่าเป็นเรื่อง "Ligeia" เป็นเรื่องที่ดีที่สุด ที่เขาพอใจมากที่สุด เช่นเดียวกับงานเขียนเรื่องอื่น ๆ ของไฟ งานเขียนเรื่องนี้มีรูปแบบเป็นนิยายสยองขวัญ ที่ผสมผสานกับเรื่องราวประหลาดมหัศจรรย์ที่ไฟได้จัดเค้าโครงเรื่อง ตัวละครและฉากให้กลมกลืนเข้าด้วยกันเพื่อเป็นจุดรวมของอารมณ์ความรู้สึกทั้งหมด นักวิจารณ์ส่วนใหญ่ได้พิจารณาเห็นว่า ไฟ เขียนนิยายเรื่อง "Ligeia" นี้ได้อย่างดีที่สุดในขณะเดียวกันก็ได้แสดงให้เห็นแนวความคิดในการสร้างผลความรู้สึกในงานเขียนได้มากกว่าในงานเรื่องอื่น ๆ ทั้งนี้นักวิจารณ์บางคนถึงกับตีความว่างานเขียนเรื่องนี้ แสดงให้เห็นความหมายในแง่ของหลักศีลธรรมอย่างลึกซึ้งยิ่งกว่าที่จะเป็นเพียงงานเขียนประเภทโกธิคธรรมดา

จากโครงสร้าง เนื้อหา รวมทั้งการจัดฉากสถานที่และเวลาในเรื่อง "Ligeia" ไปได้แสดงให้เห็นแนวการเขียนเป็นไปไม่ได้อันเป็นแบบอย่างโดยเฉพาะของ เขาที่จะปรากฏขึ้น ครึ่งแล้วครึ่งเล่า ดังเช่น ในงานเขียนประเภทเรื่องสั้น "Berenice" (ค.ศ.1835) "Morella" (ค.ศ. 1835) "The Fall of the House of Usher" (ค.ศ.1839) และ "The Oval Portrait" (ค.ศ. 1842) ใน "Ligeia" ไซมอนให้เห็นข้อมูลที่ปรากฏอยู่แต่เพียงในจินตนาการของเขาว่า เลคซีเลีย มีชีวิตอยู่ใน "เมืองที่ทรูคโทรมมีนครัมบนฝั่งแม่น้ำไรน์" ข้อมูลเช่นนี้ จึงค่อนข้างจะเป็นเรื่องที่ตรงข้ามกับความเป็นจริง ในศตวรรษที่สิบเก้า ที่คนเยอรมันมีชีวิตอยู่ในแถบฝั่งแม่น้ำไรน์จะยอมรับได้ เพราะในขณะนั้นดินแดนแถบนั้น เป็นถิ่นที่มีผู้คนอยู่คึกคัก และไม่มีลักษณะใดที่จะชี้ให้เห็นถึงความเสื่อมโทรมเลย นอกจากนั้นไม่ว่าจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม ไซมอนได้สร้างสถานการณ์ให้ดินแดนแถบนั้นเป็น เรื่องแปลกประหลาด และดูเป็นถิ่นที่อยู่ห่างไกลยิ่งขึ้นด้วยการที่ไม่ได้เอ่ยไว้ให้รู้แน่ชัดว่ามีชื่ออะไร และตั้งอยู่ ณ แถบใดของฝั่งแม่น้ำไรน์ ทั้งยังไม่ได้บอกให้ชัดเจนถึงชาติกำเนิดของเลคซีเลีย ดินแดนที่หลอนมีชีวิตอยู่ รวมทั้งชีวิตของหลอนเอง จึงเป็นความมืดมนอย่างแปลกประหลาดที่ผู้อ่านนิยายเรื่องนี้ของไซมอนจะต้องสร้าง จินตนาการแสวงหาข้อเท็จจริงด้วยตนเอง

พอร์เจส (Porjes. 1972 : 102) นักวิจารณ์ผู้หนึ่งได้บันทึกไว้ว่า ในเดือน กันยายน ค.ศ. 1839 ผู้อ่านนิตยสาร Gentlemen's Magazine รู้สึกประหลาดใจอย่างมาก ที่ได้อ่านเรื่องราวอันแปลกประหลาดอย่าง "The Fall of the House of Usher" และหลังจากนั้นผู้อ่านเหล่านั้น ก็ได้เริ่มค้นหาคอยงานเขียนของ เอดการ์ อัลลันโพนี อีก อย่างใจจดใจจ่อ งานเขียนทั้งร้อยแก้วและร้อยกรองของ โพนี แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า โพนี เป็นกวี นักฝันผู้ใช้ทั้งเนื้อหาและภาษาสร้างความฝันและจินตนาการ ให้ปรากฏเป็นตัวเป็นตนขึ้นมา ทั้งนี้ เพียร์ซได้พิจารณาเห็นว่า โพนีสร้างงานทุกอย่างโดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อสร้างอารมณ์ตื่นเต้น และความน่าสะพรึงกลัวเป็นประเด็นสำคัญ เพียร์ซเชื่อมั่นว่า โพนีพลั่งอย่างแปลกประหลาดอันเกิดจากการที่เขาพยายามต่อต้านข้อเรียกร้องทางวัฒนธรรมของตนเอง เพื่อขัดแย้งกับค่านิยมที่มากมายเกินไปของสามัญสำนึก ในขณะที่นักวิจารณ์หลายคนมีความรู้สึกเหมือนกับถูกบีบบังคับให้ยอมรับว่า งานของโพนี แสดงให้เห็นความบริสุทธิ์ที่ไว้แบบแผนวัฒนธรรม แต่เพียร์ซกลับเห็นว่า โพนี ไม่ได้มีความสามารถในการสร้างงานให้เป็นลักษณะเช่นนั้น ทั้งนี้เพราะโพนีมีแรงผลักดันที่รุนแรงเกินไป วิปริตเกินไป และขาดกฎเกณฑ์ความจริง จนกระทั่งโพนีไม่สามารถทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ หากไม่

คำนึงถึงเหตุการณ์เกี่ยวกับประวัติชีวิตของไฟเอง และแม้ว่าไฟจะได้รับคำยกย่องว่าเป็นอัจฉริยะ ด้วยการที่ไต่พยายามพิสูจน์ตัวเองว่ามีความสามารถสูงสุดอันพิเศษเช่นนั้น แต่เพียร์ซก็เห็นว่าความเป็นอัจฉริยะของไฟ นั้นเป็นแค่เพียง "ความวิปริตที่ผิดแปลกจากเหตุผลอันถูกต้อง"

ลอว์เรนซ์ (Lawrence. 1923 : 110) ได้ศึกษาวรรณคดีอเมริกันและเรื่องบทวิจารณ์ที่เด่นที่สุดของไฟชื่อ "Studies in Classic American Literature" ในปี ค.ศ. ๑๙๒๓ ได้แสดงความเห็นว่า ไฟ เป็นนักวิทยาศาสตร์มากกว่าศิลปิน โดยจะคำนึงถึงผลทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนอง (Effect) ก่อนที่จะสร้างเหตุการณ์ต่าง ๆ ขึ้นมาในการแต่งเรื่องสั้น หรือแม้แต่โคลง ไฟ จะคำนึงถึงเหตุและผล (Cause and Effect) เสมอ (Carlson. 1970 : 101)

...Poe is rather a scientists than an artist. He is reducing his own self as a scientist reduces a salt in a crucible. It is an almost chemical analysis of the soul and consciousness...

เคลลีย์ (Kelly. 1972 : 5187 - A) ได้ทำการศึกษาเรื่องอันน่าสะพรึงกลัว ความฝันร้ายและความตายจากงานของไฟ จากการศึกษาพบว่า แนวการเขียนดังกล่าวข้างต้น จะพบได้จากโครง และเรื่องสั้นของเขาซึ่งเป็นผลมาจาก Gothicism และแนวการเขียนแบบนี้ เป็นแนวที่ ไฟ ชอบเขียน เขาสามารถเร้าอารมณ์ของผู้อ่าน ให้เกิดความรู้สึกตามไปด้วย ผู้อ่านจะรู้สึกเครียด ตลอดเวลาที่อ่านหนังสือและหลังจากที่อ่านแล้ว

ลอว์เรนซ์ (Lawrence. 1923) ได้ศึกษาและวิจารณ์งานเขียนประเภทน่าสะพรึงกลัว ในการฆาตกรรมไว้ว่าการฆาตกรรมไม่ใช่การฆ่าอย่างเดียว การฆาตกรรม เป็นค้นหาอย่างหนึ่งที่จะไปถึงจุดจบของชีวิตโดยเร็วจึงสังหารเสีย "Murder is not just killing. Murder is a lust to get at the every quick of life itself, and kill it..."

เรื่อง "Ligeia" และ "The Fall of the House of Usher" เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องความรักโดยแท้ การฆาตกรรมทำไปเพราะรัก รักมากไปจึงฆ่า เป็นการนำเอานวนิยายโรแมนติก มาผนวกเข้ากับนวนิยายแบบโกธิคนับว่าไฟเป็นคนแรกที่บุกเบิกเรื่องประเภท

น่าสะพรึงกลัวได้อย่างดีเยี่ยม โดยได้ยกตัวอย่างเรื่อง "Ligeia" และเรื่อง "The Fall of the House of Usher" นั้น มีแก่นเรื่องเหมือนกัน คือ ผู้ช่วยแต่ละคนได้ฆ่าสิ่งที่ตนรัก เขารู้ว่าความรักได้ฆ่าเธอ เขารู้ว่า เธอจะตายในที่สุดโดยไม่เต็มใจ" (Lawrence. 1970 : 124)

วิลสัน (Wilson. 1926 : 144) แย้งข้อวิจารณ์ของบางคนที่ว่า "ไฟไม่มีความรู้สึกทางเพศ" และด้วยเหตุนี้ ทำให้ไฟเลือกแต่งงานกับเด็กสาววัย 13 ปี ซึ่งเป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นเพศสัมพันธ์ด้วย" แต่ผู้วิจารณ์ท่านนั้นก็ไม่ได้ให้ข้อพิสูจน์ในเรื่องนี้ ซึ่งเราไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยกับผู้วิจารณ์ดังกล่าวที่บอกว่า ที่ไฟแต่งงานกับเวอร์จิเนีย เกลม์นั้น ไม่ได้แต่งงานด้วยความเต็มใจ ด้วยเหตุที่เวอร์จิเนียเป็นญาติของเขา ไปปรากฏอยู่ในงานเขียนต่าง ๆ ของไฟ ด้วยเหตุที่เวอร์จิเนีย เป็นญาติของไฟ และเสียชีวิตต่อมาภายหลังการแต่งงาน 12 ปี ขณะที่ไฟเองเริ่มมีอาการทางประสาท หงุดหงิด จุนเจียวง่าย และความคุมสติไม่อยู่ เขาถูกครอบงำด้วยความคิดฟุ้งซ่านและความสิ้นหวังภายหลังการตายของเธอจนเกือบจะกลายเป็นคนวิกลจริตและเป็นไปไม่ได้ที่จะยอมรับความคิดของผู้วิจารณ์ที่ว่า การทารุณกรรมผู้หญิงอย่างโหดร้าย ในเรื่องสั้นของไฟต่อมาหลายเรื่อง เป็นเพราะแรงกดดันทางอารมณ์ของเขา"

...that Poe was impotent, and that, for this reason, though perhaps unconsciously, he chose to marry a girl of thirteen with whom it would be impossible for this to have regular conjugal relations. Mr.Krutch does not offer any proff of this...

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า แม้เขาจะรักเวอร์จิเนียมากเพียงใดก็ตาม ขณะเดียวกัน เขายากเห็นเธอตาย ดังปรากฏอยู่ในเรื่องสั้นของเขาหลายเรื่องว่า ผู้หญิงคนหนึ่งเหมือนเวอร์จิเนียตายลงและคนรักของเธอเป็นอิสระที่จะรักหญิงอื่น

งานเขียนของไฟจริง ๆ นั้น ค่อด้านแนวคิดโรแมนติกหรือเรื่องเกี่ยวกับความรัก เขาเขียนด้วยความเป็นตัวของตัวเอง และจัดได้ว่าเป็นนักเขียนยุคใหม่ ในสมัยที่โกธิคยังรุ่งเรือง งานเขียนของไฟ มีอะไรมากกว่ายุคโรแมนติก งานเขียนของไฟ ทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่าไม่มีใครเข้าใจดีกว่าไฟเอง ที่ว่าความจริงทางจิตวิทยาลึก ๆ ที่อาจจะแสดงออกมาในรูปอาการหลอกหลอน

มูนีย์ (Mooney. 1956 : 278) ได้ศึกษาและวิเคราะห์เรื่องของไฟไว้ว่า ไฟใช้วิธี
ถากถางความเป็นมนุษย์ในยุคศตวรรษที่ 19 ซึ่งได้รับแรงบันดาลใจมาจากนวนิยายแบบโกธิค
และการทำนายล่วงหน้าของเรื่องเวสต์แลนด์มาเป็นแก่นเรื่องในวรรณคดีของเขาโดยใช้แนว
การเขียนต่าง ๆ เช่น โครงเรื่องเกี่ยวกับการใช้อุปาย และการปลอมตัว การทรมาน
และฆาตกรรม ทฤษฎีการกลับชาติมาเกิด และวิทยาศาสตร์กลาย ๆ

วิธีการสร้างความน่าสะพรึงกลัว โดยใช้การดัดแปลงจากนวนิยายแบบโกธิคในเรื่อง
สั้น ๆ หลาย ๆ เรื่อง อาจจะกล่าวได้ว่าสืบเนื่องมาจากลักษณะของตัวละครที่ไฟพบ เพื่อสร้าง
คนที่ถูกห้อมล้อมด้วยความรู้สึกวิตกกังวลที่สูงขึ้นจนถึงระดับความกลัวและความน่าสะพรึงกลัว

ไฟได้สืบทอดของโลกแห่งฝันร้ายที่วาดไว้อย่างวิจิตรจากนวนิยายแบบต่าง ๆ ที่ผู้แต่ง
เลือกที่จะเป็นผู้อธิบายในสาขาของพวกเขามา แล้วมารวมเป็นแก่นเรื่องของ ความน่าสะพรึงกลัว
เรื่องสั้นบางเรื่องของไฟนั้น เป็นลักษณะการตุนเสียสละ โดยไฟเริ่มค่อย ๆ สร้าง
ความน่าสะพรึงกลัวจนผู้อ่านอึดอัด และวิตกกังวล แต่ในตอนท้ายไฟจบลงด้วยเรื่องตลก ซึ่งลักษณะ
นี้ เป็นลักษณะการเขียนของไฟอย่างหนึ่ง

ไฟเปลี่ยนบทได้รวดเร็ว จากเจ้าจับพลันก็เปลี่ยนเป็นตลกซึ่งลักษณะนี้ คล้าย ๆ
กับละครของกรีก ที่ไฟเปรียบเทียบกับชีวิตของคนเรานี้ เปลี่ยนแปลงได้ง่าย และบางเรื่องไฟได้
รวมเรื่องตลกกับเรื่องไสยนาฏกรรมไว้ด้วยกัน ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากการที่อเมริกา พยายามแยก
ออกจากอังกฤษในแง่คิด เมื่อศตวรรษที่ 19 และไฟเองพยายามเปิดเผยความรู้สึกของความเป็น
อเมริกันออกมา (Mooney. 1970 : 281)

It will be thesis of essay to maintain that, from plot - ruses
and character - Disguises, secret crimes and immolations,
pseudo - science and recarnation theories, Poe fashioned ironic
images of man in a nineteenth century age of anxiety which
derive from Gothicism and... (Mooney. 1970 : 281)

บทที่ 2

ชีวประวัติและงานของ เอคการ์ อัลลัน โพ

วัยต้นของเอคการ์ อัลลัน โพ (1809 - 1830)

เอคการ์ อัลลัน โพ เกิดเมื่อเดือน มกราคม ปี ค.ศ. 1809 จากตระกูลของ เดวิด โพ ซึ่งเดินทางมาจากไอร์แลนด์ เพื่อตั้งรกรากในอเมริกา ในระยะแรก ๆ นั้น เดวิด โพ ดำเนินอาชีพเป็นนักธุรกิจซึ่งประสบความสำเร็จพอสมควร ในระหว่างสงครามปฏิวัติ เขาทำหน้าที่เป็นผู้ส่งเสบียงอาหารให้แก่กองทัพเพื่อต่อสู้กับศัตรู จนกระทั่งได้รับการประดับยศให้เป็นพันตรี และต่อมาก็ได้เลื่อนยศเป็นนายพล ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในนาม "นายพลโพ"

ตามประวัติชีวิตของเดวิด โพ มีบันทึกว่า ได้เคยจ่ายเงิน 40,000 ดอลลาร์ เพื่อให้รัฐบาลยืมเป็นค่าใช้จ่ายเพื่อทำสงครามต่อต้านอังกฤษ ซึ่งเงินจำนวนนี้ทางตระกูลของโพไม่เคยได้รับคืนแต่อย่างใด พอสิ้นสุดสงครามตระกูลของโพต้องประสบกับปัญหาทางการเงิน ทำให้ครอบครัวที่เคยอยู่สุขสบายต้องฝืดเคืองลง จนกระทั่งเดวิด จูเนียร์ โพ ซึ่งเป็นบุตรได้หนีออกจากบ้านไปเป็นนักแสดงละคร

เดวิด จูเนียร์ โพ ได้ทำงานเป็นนักแสดงในละครคณะหนึ่งที่ บอสตัน และเมื่อปี 1806 เดวิด โพ ก็ได้แต่งงานกับ อลิซาเบธ อาร์โนล ฮอปกินส์ (Elisabeth Arnold Hopkins) นักแสดงละครที่เล่นละครมาตั้งแต่เด็ก อลิซาเบธ ผู้นี้มีมารดาเป็นคนอังกฤษ ซึ่งมีอาชีพนักแสดงเช่นกัน ภายหลังการแต่งงานทั้งสองก็เร่ร่อนตระเวนแสดงละครไปเรื่อย ๆ แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ พอตกปี 1807 อลิซาเบธก็คลอดบุตรชายคนแรก ชื่อ วิลเลียม เฮนรี โพ และนางบุตรชายไปฝากบิดามารดาของเดวิด โพ เลี้ยงไว้เนื่องจากเธอต้องแสดงละคร ในปีถัดมาเธอก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนที่สอง เมื่อเดือนมกราคม 1809 คือตัวโพเอง และนางกลับไปแสดงละครอีกภายหลังจากที่คลอดได้สามสัปดาห์เท่านั้น

ต่อมาอลิซาเบธได้งานทำในนิวยอร์ก ครอบครัวของโพทั้งหมดจึงอพยพตามไปอยู่ที่นิวยอร์กด้วย ทั้งหมดตั้งความหวังไว้ว่าที่นิวยอร์กนั้น จะเป็นที่ทำให้ฐานะทางครอบครัวดีขึ้น แต่อย่างไรก็ตามทุกอย่างมิได้เป็นตามที่คาดไว้ และยิ่งร้ายกว่านั้น เดวิด โพเอง ก็ได้รับคำวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรงเกี่ยวกับการแสดงของเขาว่าไม่สมบทบาทและแสดงยังไม่เป็นที่ประทับใจ คนดูและสิ่งเหล่านี้เองที่ทำให้เดวิด โพ สะเทือนใจ เขาจึงหันไปดื่มสุราเพื่อปลอบใจตนเอง และหลังจากนั้นก็หายตัวไป ตั้งแต่โพอายุยังไม่ถึงหนึ่งขวบ

การหายไปของเควิด ไฟ นั้น ทำให้อลิซาเบธ ต้องประสบกับความลำบากยากแค้น เนื่องจากนางต้องเลี้ยงดูลูก ๆ ถึงสามคน นั้นหมายถึงว่า นางยังมีลูกอยู่ในครรภ์อีกหนึ่งคนคือ โรซาลี (Rosalie) ซึ่งคลอดออกมาเมื่อปลายปี 1810 นั้นเอง

เธอได้เร่ร่อนออกแสดงละครไปทั่วขณะเดียวกันก็ต้องรับภาระในการเลี้ยงดูบุตรทั้งสอง ด้วย ต่อมาสุขภาพของเธอรุดโรรมลงจนกระทั่งถึงแก่กรรมลงเมื่อเดือนธันวาคม ปี 1811 ซึ่งในขณะนั้นไฟมีอายุยังไม่ถึงสองขวบ

ไซคัลที่อลิซาเบธ ไฟ ได้รู้จักกับสุภาพสตรีที่มีฐานะดีสองคน ขณะที่นางมาอยู่ในริชมอนด์ เพราะเมื่อเธอสิ้นชีวิตแล้ว คนหนึ่งได้รับเลี้ยงโรซาลี กับอีกคนหนึ่งชื่อฟรานซิส อัลลัน (Frances Allan) ภรรยาของจอห์น อัลลัน ซึ่งมีอาชีพเป็นนักค้ายาสูบ มีฐานะอยู่ในขั้นดี ในเมืองนั้น ได้นำไฟไปเลี้ยง ทำให้วิถีชีวิตของไฟและน้องสาวเริ่มเปลี่ยนแปลงไปโดยต่อมา ภายหลังจากนั้น สามพี่น้องนี้ไม่เคยไปมาหาสู่กันคนๆหนึ่งอื่น ๆ เลย

ทางด้านครอบครัวของจอห์น อัลลัน นั้น ไม่ได้รับเอ็ดการ์ ไฟ เป็นบุตรบุญธรรมตามกฎหมาย เนื่องจากในขณะนั้นยังไม่นิยมการรับบุตรบุญธรรมกัน อย่างไรก็ตาม ครอบครัวของอัลลัน ก็เลี้ยงดูไฟเป็นอย่างดี เพราะทั้งคู่นั้นไม่มีบุตรสืบสกุล และได้ให้ไฟใช้ชื่อ อัลลัน เป็นชื่อกลาง ทำให้ไฟมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น มีความสะดวกสบายในวงสังคมชั้นสูงของในเมืองริชมอนด์

ในระยะหลังเศรษฐกิจเริ่มมีเคื่องลง การค้าขายของจอห์น อัลลัน ไม่ประสบผลสำเร็จเหมือนก่อน พอดตกมาถึง ค.ศ. 1815 จอห์นจึงพาครอบครัวอพยพไปตั้งสาขาธุรกิจที่ประเทศอังกฤษ ซึ่งก็ไม่ประสบความสำเร็จมากนัก แต่ตระกูลอัลลันก็ยังพอมีเงินส่งเสียไฟให้เข้าเรียนในโรงเรียน สโตรก นิวอิงตัน (Stroke Newington) ซึ่งเป็นโรงเรียนชั้นดีในละแวกนั้น ซึ่งก็เป็นผลดีต่อวิถีชีวิตของไฟเป็นอย่างมาก เพราะต่อมานั้น ไฟได้มีโอกาสแสดงออกในความสามารถของตนเองเกี่ยวกับด้านการใช้ภาษาและจินตนาการของวรรณคดี ซึ่งจะเห็นได้ว่าไฟได้เริ่มลงมือเขียนงานประเภทร้อยกรองไว้บ้างแล้วในขณะที่มีอายุได้เพียงสิบปีเท่านั้น

ภายหลังจากที่อพยพไปอยู่ในประเทศอังกฤษเป็นเวลาเกือบห้าปี ในปี ค.ศ. 1820 จอห์น อัลลัน จึงพาครอบครัวอพยพกลับไปยังริชมอนด์ แต่สภาพเศรษฐกิจ ก็ไม่ดีขึ้นกลับเลวร้ายยิ่งกว่าเมื่อก่อนที่จะย้ายไปอยู่อังกฤษเสียอีก ตัวไฟเองนั้นแม้จะเคยอยู่ในโรงเรียนที่ดีในริชมอนด์ แต่ก็ยังถูกเหยียดหยามจากเพื่อน ๆ ว่ามีพ่อเป็นนักแสดงต่ำ ๆ

ต่อมาจอห์นได้รับมรดกจากญาติ เมื่อปี ค.ศ. 1825 ครอบครัวของอัลลัน จึงสามารถใช้ชีวิตอย่างหรูหราได้เหมือนเมื่อครั้งก่อน ในปีต่อมาขณะที่ไฟมีอายุ 17 ปี ก็ได้เข้าศึกษาที่มหาวิทยาลัยเวอร์จิเนีย อย่างไรก็ตามอัลลันมิได้สนับสนุนเขาในด้านการเงิน ไฟจึงจำเป็นต้องหยิบยืมเงินจากผู้อื่นมาใช้ตั้งแต่เริ่มเข้ามหาวิทยาลัยในระยะแรก ๆ เมื่อมีหนี้สินเพิ่มมากขึ้นจึงหาทางออกด้วยการเล่นการพนันซึ่งนั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้มีหนี้สินเพิ่มมากขึ้นอีก จนในที่สุดก็หาทางออกด้วยการต้มสุรา เป็นเครื่องคลายความมลคลลุ่ม

ไฟได้พิสูจน์ให้ทุกคนเห็นว่าเขามีความสามารถในการศึกษา แม้จะมีโอกาสศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยไม่มากนัก ถึงกระนั้นในสายตาของอัลลัน ไฟมักจะเป็นคนที่ประสบความสำเร็จและชอบทำให้ครอบครัวต้องอับอายขายหน้าอยู่เสมอ ในปลายปีนั้นเอง ไฟก็ถูกให้ออกจากมหาวิทยาลัยหลังจากเรียนอยู่ได้เพียงภาคเรียนเดียว เนื่องจากไฟมีหนี้สินท่วมท้น ภายหลังจากที่ไฟออกจากมหาวิทยาลัยมาแล้วไฟกับอัลลันมักจะมีปากเสียงกันอยู่เสมอเกี่ยวกับเรื่องการเงิน

ไฟเคยตั้งคำถามให้กับตนเองอยู่บ่อย ๆ เกี่ยวกับชีวิตของตนเอง และเริ่มรู้สึกน้อยใจในโชคชะตาของตนเองที่ต้องขาดพ่อตั้งแต่ยังเล็ก ๆ และต้องมาเป็นบุตรบุญธรรมของครอบครัวอัลลัน ในส่วนของไฟเองนั้นเขายังระลึกถึงบุญคุณของอัลลันอยู่เสมอ อัลลันเป็นผู้ชุบชีวิตของเขา แต่อัลลันมิใช่พ่อแท้ ๆ อาจจะทอดทิ้งเขาเมื่อไรก็ได้ และแม้แต่ครอบครัวเชื้อสายของตนเองแท้ ๆ ในบัลติมอร์ก็ไม่เคยให้การเหลียวแลเขาเลย

หลังจากถูกไล่ออกจากมหาวิทยาลัยในเวอร์จิเนีย ไฟก็กลับไปอยู่ที่ริชมอนด์ และเริ่มตัดสินใจว่า จะต้องอยู่ที่อื่น เนื่องจากอัลลันทอดทิ้งเขาและไม่ยอมส่งเสียเรื่องเงินอีกต่อไป และเหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือ ไฟได้ทราบข่าวว่า ซาร่า เอลมिर่า รอยส์เตอร์ (Sarah Elmira Royster) หญิงคนที่ไฟแอบรักอยู่นั้นได้รับหมั้นชายคนอื่นไปแล้ว ไฟออกเดินทางไปยังบอสตันโดยไม่มีเงินติดตัวไปเลย แต่ในที่สุดเขาก็เดินทางไปถึงจนจุดหมายจนได้ ในปี ค.ศ. 1837 ไฟได้รวบรวมบทร้อยกรองที่เขาเขียนตามแนวกวี ไบรอนออกตีพิมพ์ในรูปจุลสารเล่มเล็ก ๆ โดยใช้ชื่อว่า Tamerlane and Other Poems ในงานชุดนี้มีโคลงบางบทกล่าวเป็นความนัยพาดพิงไปถึง เอลมिर่า รอยส์เตอร์ คนรักเก่าด้วย ในขณะที่ไฟมีความเป็นอยู่ที่แร้นแค้นมากที่สุด จึงต้องหาอาชีพใหม่เพื่อเลี้ยงตนเองด้วยการสมัครเข้าเป็นทหารในกองทัพบก โดยใช้ชื่อว่า เอ็ดการ์ เอ. เพอร์รี่ (Edgar A. Perry) เมื่อไฟได้รับยศเป็นสิบตรี ฟรานซิส อัลลัน มารดาเลี้ยงที่เคยอุปถัมภ์ไฟก็เสียชีวิตลง ส่วนจอห์น อัลลัน ก็ได้วิ่งเต้นช่วยเหลือไฟจนกระทั่งได้

รับการปลดปล่อยจากกองทัพบก จากนั้นอัลลันก็ส่งไฟเข้าไปเรียนที่โรงเรียนนายร้อยทหารบกที่ เวสต์พอยน์ท์ (U.S. Military Academy) ในนิวยอร์ก แต่ก่อนที่จะเข้าเรียน ไฟได้รวบรวม ผลงานชุด "Al Aaraaf", "Tamerlane", and "Minor Poems" ออกตีพิมพ์ที่บัลติมอร์ ในปี ค.ศ. 1829 ซึ่งงานเหล่านั้น ไฟได้รับอิทธิพลแนวการเขียนมาจากกวีอังกฤษ ที่ชื่อ จอห์น มิลตัน และโทมัส มิลตัน และโทมัส มัวร์ กวีชาวไอริช รวมทั้งกวีอเมริกันที่ชื่อ อี.ซี.พิงกี (E.C. Pinkey)

เมื่อไฟเข้าเรียนที่เวสต์พอยน์ท์ ได้ระยะหนึ่ง จอห์น อัลลัน ก็ไม่ได้ส่งเสียเงินทองให้ไฟ และยังประกาศตัดขาดมิตรภาพกับไฟอีกด้วย ไฟจึงจำเป็นต้องออกจากโรงเรียนโดยประพฤติดัว หลวไหล ขาดการฝึก และหนีเรียนเพื่อให้ทางสถานศึกษาทำเรื่องไล่ออก เมื่อถูกไล่ออกจาก โรงเรียนเวสต์พอยน์ท์แล้ว ไฟก็ออกเดินทางไปที่นิวยอร์ก และพยายามหาเลี้ยงชีพด้วยการเขียน งานประเภทร้อยกรอง ในเดือนเมษายน ปี ค.ศ. 1831 ไฟได้รวบรวมผลงานร้อยกรองชุดที่สาม คือ Poem by Edgar A. Poe, Second Edition ออกตีพิมพ์ซึ่งงานชุดนี้ได้รับอิทธิพลมาจาก กวีชาวอังกฤษแนวโรแมนติค ที่ชื่อ คีตส์ (Keat. 1795 - 1821) เชลลีย์ (Shelley. 1792 - 1822) และ โคลริดจ์ (Colerider. 1772 - 1834) ซึ่งในงานชุดที่สามนี้ก็เหมือนกับสองชุดแรก คือ ไม่ประสบผลสำเร็จในด้านการเงินเลย

ไฟเริ่มสร้างงาน

หลังจากที่ไฟถูกปลดออกจากกองทัพบกแล้ว ไฟก็ออกตามหาญาติ ๆ ข้างฝ่ายบิดาแท้ ๆ ที่อยู่ในเมือง บัลติมอร์ จนในที่สุดเขาก็ตามหาจนพบนั่นคือ เขาได้พบกับพ่อแท้ ๆ ของเขาเป็น ครั้งแรก และยังสามารถพบกับมาเรีย เคลมม์ (Maria Clemm) ซึ่งเป็นน้องสาวของบิดา และเป็น หม้าย มีลูกเล็ก ๆ สองคน คือ เฮนรี่ กับ เวอร์จิเนีย ทั้งหมดพักอยู่ในบ้านเดียวกับพ่อ ต่อมาในปี ค.ศ. 1831 ย่าของไฟก็เสียชีวิต ภาระทั้งหมดจึงตกเป็นของไฟโดยไฟรับจัดหาที่อยู่ให้มาเรียกับ ลูก ๆ และตนเองก็พักอยู่กับครอบครัวนี้ด้วย ไฟมีความสนิทสนมกับเวอร์จิเนียเป็นพิเศษ ในขณะนั้น ไฟจะมีความสุขขึ้นมากเนื่องจากได้มีโอกาสร่วมกับญาติสนิทแท้ ๆ แม้จะมีความเป็นอยู่อย่าง ฝืดเคืองก็ตาม ไฟพยายามหาเลี้ยงครอบครัวด้วยการเขียนเรื่องสั้นและบทร้อยกรองออกจำหน่าย ต่อมาไฟได้แต่งงานกับเวอร์จิเนีย เมื่อ ปี ค.ศ. 1833 ในขณะที่เวอร์จิเนียมีอายุเพียงสิบสามปี ส่วนไฟมีอายุยี่สิบห้าปี

การที่ไฟแต่งงานกับเจ้าสาวที่อายุน้อย ๆ เช่นนี้ ทำให้เกิดข้อครหาขึ้นทันทีว่า นักวิจารณ์หลายคนได้ให้ความเห็นว่า ไฟแต่งงานกับเวอร์จิเนีย เพราะขาดความอบอุ่นจากครอบครัวและต้องการลักษณะแบบมารดาของเขา และเขาต้องการชีวิตที่เป็นครอบครัวเนื่องจากว่า ไฟไม่เคยมีที่วิตครอบครัวที่มีความสุขมาก่อน

ในช่วงปี ค.ศ. 1831 - 1835 ไฟใช้ชีวิตอยู่ในบัลติมอร์อย่างเรียบง่าย แต่ถึงกระนั้น เขาก็ปฏิบัติตนเป็นสามีและลูกเขยที่ดีของครอบครัว และในช่วงดังกล่าวนี้ ไฟก็เริ่มจะมีชื่อเสียงขึ้นมาบ้างแล้ว ถึงปี ค.ศ. 1833 ไฟได้รับรางวัลเงินห้าสิบดอลลาร์จากการเขียนเรื่องสั้น เรื่อง "Ms. Found in the Bottle" ซึ่งตีพิมพ์ลงในนิตยสารที่ชื่อ Baltimore Saturday Visitor หลังจากนั้น ไฟก็เริ่มมีชื่อเสียงขึ้นมา และพอที่จะมีเพื่อนฝูงมิตรสหายที่จะช่วยให้เขาได้ทำงานในกองบรรณาธิการนิตยสาร Southern Library Messenger ในริชมอนด์ ในช่วงปี ค.ศ. 1835 - 1837 เรื่องสั้นของไฟในระยะนี้นักวิจารณ์หลายคนเห็นว่า เป็นงานเขียนที่วางแนวทางการสร้างเรื่องสั้นแบบสมัยใหม่ในการประสมประสานเรื่องวิทยาศาสตร์ แนวเพื่อผันให้เข้ากับเรื่องราวแบบสยองขวัญได้อย่างดีเยี่ยม

แต่ในที่สุด ไฟก็ถูกล่อออกจากหน้าที่บรรณาธิการ เมื่อปี 1838 เนื่องจากสาเหตุที่ดื่มสุราหนัก เพราะในระยะนั้นไฟเริ่มติดสุราแล้ว แม้ไฟจะพยายามหักใจเลิกดื่มสุราสักเพียงใดก็ไม่ประสบผลสำเร็จ ซึ่งสันนิษฐานได้ว่าไฟเริ่มเป็นพิษสุราเรื้อรังแล้ว เมื่อหมดอาชีพในริชมอนด์แล้ว ไฟจึงเดินทางไปนิวยอร์ก และในปีนั้นเองไฟก็ได้จัดพิมพ์งาน ร้อยแก้วขนาดยาว ที่ชื่อ "The Narrative of Arthur Gordon Pym" ซึ่งประกอบด้วยความคิดและจินตนาการเพื่อผันเหมือนคนคลุ้มคลั่ง ร้อยกรองแนวดังกล่าวนี้ อาจกล่าวได้ว่ามีอิทธิพลสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เมลวิลล์เกิดแนวคิดแนวเพื่อผันในการเขียน Moby - Dick อีกสิบห้าปีต่อมา

ไฟเริ่มเข้าเป็นนัช่วยบรรณาธิการอีกครั้งหนึ่ง เมื่อปี ค.ศ. 1839 ในนิตยสาร Boston's Magazine ในฟิลาเดลเฟีย พร้อมทั้งทำสัญญาเขียนเรื่องให้ลงเป็นประจำทุกเดือน งานที่เขียนที่มีชื่อเสียงในช่วงนี้คือ เรื่องสั้นเรื่อง "William Wilson" และเรื่อง "The Fall of the House of Usher" ซึ่งไฟได้ใช้ฝีมืออย่างเต็มที่บรรยายให้เห็นเรื่องราวความน่าสะพรึงกลัวที่แปลกประหลาดอย่างไม่น่าเชื่อ และยังสะท้อนให้เห็นโลกส่วนตัวของไฟอีกด้วย

ไฟได้จัดพิมพ์รวบรวมผลงานชุด Tales of the Grotesque and Arabesque เมื่อปลายปี ค.ศ. 1839 และในกลางปี ค.ศ. 1840 เขาก็ลาออกจากรนิตยสาร Burton's

แต่ต่อมาอีกปีก็หวนกลับไปเขียนบรรณาธิการของนิตยสาร Graham's Lady's and Gentleman's Magazine ซึ่งเป็นสิ่งตีพิมพ์ต่อเนื่องจาก Bruton's ซึ่งปิดกิจการไปแล้ว ไฟได้ตีพิมพ์นิยายประเภทสืบสวนสอบสวนเป็นเรื่องแรกของเขาคือเรื่อง "The Murder in the Rue Morgue" ในนิตยสารฉบับนี้ และในปี 1943 เมื่อเรื่องสั้นที่ชื่อ "Gold Bug" ได้รับรางวัลเป็นเงินสดหนึ่งร้อยดอลลาร์จากหนังสือพิมพ์ Dollar Newspaper ซึ่งมีสำนักพิมพ์อยู่ที่ ฟิลาเดลเฟีย ชื่อเสียงของไฟจึงเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางในปีเดียวกันนี้เอง ไฟก็จัดพิมพ์เรื่องสั้นแนวโรแมนซ์ อีกชุดหนึ่งคือ "The Prose Romance of A. Poe" ซึ่งประกอบด้วยเรื่องเด่น ๆ คือ "The Murders in the Rue morgue" และ "The man That Was Used Up" อยู่ในชุดนี้ด้วย

ไฟหวนกลับไปนิวยอร์กอีกเมื่อปี ค.ศ. 1844 และได้เขียนเรื่องสั้นเรื่อง "Balloon Hoax" ลงตีพิมพ์ในนิตยสาร Sun และได้ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยบรรณาธิการ ให้แก่ เอ็น.พี. วิลลิส (N.P. Willis) ซึ่งดำรงตำแหน่งบรรณาธิการให้กับนิตยสาร New York Evening Mirror ต่อมาบทโคลงของไฟซึ่งจัดว่าดีที่สุดในยุคก็ได้รับการตีพิมพ์ในนิตยสารฉบับนี้ เมื่อวันที่ 29 มกราคม ค.ศ. 1845 หลังจากนั้นเป็นต้นมา ไฟก็มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันไปทั่วอเมริกา

ไฟได้งานทำเป็นบรรณาธิการของนิตยสารรายสัปดาห์ Broadway Journal อีกฉบับหนึ่ง และได้นำเรื่องสั้นของเขาอีกหลายเรื่องลงพิมพ์ในช่วงปี ค.ศ. 1845 ในช่วงนี้ นักเขียนหญิงคนหนึ่งซึ่งติดตามงานของไฟมาตลอดนั้น ได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตของไฟจนถึงขั้นที่เขียนผลงานของเธอกล่าวถึงเรื่องความรักระหว่างไฟกับเธอ ทำให้เกิดวิภาควิจารณ์กันไปต่าง ๆ นานา ในช่วงเวลาเดียวกันไฟก็จัดพิมพ์งานเรื่องสั้นชื่อชุด "Tales" ซึ่งมีเรื่องเด่น ๆ หลายเรื่อง เช่น "The Fall of the House of Usher," "The Mystery of Marie Roget," "The Gold Bug," "The Black Cat" และ "The Purloined Letter" และงานรวบรวมชุด "The Raven and other Poems" ในปีถัดมาไฟย้ายออกไปอยู่บ้านหลังเล็ก ๆ ในย่าน ฟอร์ดแฮม (Fordham) ซึ่งอยู่ห่างจากตัวเมืองนิวยอร์กไปประมาณสามสิบไมล์

ระยะหลังนี้ เวอร์จิเนียได้เริ่มป่วยหนักด้วยโรคหัวใจ และมีอาการว่าจะมีชีวิตอยู่อีกไม่นานนัก ในช่วงนี้ไฟเริ่มขาดแคลนเงิน จึงมีความกลัดกลุ้มและเป็นทุกข์อย่างที่สุด ไฟเริ่มมีบุคลิกลักษณะที่แปลกไปกว่าเดิม และไฟเริ่มดื่มสุราจัดมากขึ้นเพื่อจะหนีให้พ้นความทุกข์ และความกลัดกลุ้มอันเนื่องมาจากอาการเจ็บไข้ของเวอร์จิเนีย และจากชื่อเสียงของตนเองที่เริ่ม

มัวหมองลง ในที่สุดเวอร์จิเนียก็เสียชีวิต เมื่อต้นปี ค.ศ. 1847 และหลังจากนั้นไฟจึงได้เดินทางไปยังเมือง ไพรวิเคนซ์ ใน โรด ไออร์แลนด์ และต่อมาก็หมั้นกับ ชาร์ล เฮเลน วิทแมน ซึ่งเป็นกวีหญิงคนที่อยู่ที่นั่นไฟได้เขียนบทปาฐกถาที่ชื่อ "Euraka" ซึ่งเป็นงานร้อยแก้วในร้อยกรองลงตีพิมพ์ออกเผยแพร่ งานชิ้นนี้หลายคนบอกว่า เป็นงานวรรณกรรมชิ้นเยี่ยม ในขณะที่อีกหลายคนวิจารณ์ว่าเป็นงานที่เพ้อเจ้อ เหลวไหลไร้สาระ

ปี ค.ศ. 1849 ไฟเดินทางออกจากนิวยอร์ก ซึ่งไฟคิดว่ามีแต่ความโศกเศร้าทราฐณ กลับลงไปถึงริชมอนด์ และก็กลับไปคืนดีกับ เอลมिर่า รอยส์เตอร์ หญิงคนรักเก่าซึ่งเป็นหม้ายและยังได้หมั้นกับเธอด้วย พอปลายเดือนกันยายนปีเดียวกันนั้นเอง ไฟก็ออกเดินทางจากริชมอนด์เพื่อจะกลับไปนิวยอร์ก แต่ในขณะที่พักอยู่บัลติมอร์ ไฟดื่มสุร่าอย่างหนัก จนกระทั่งหมดสติไม่รู้สีกตัวอยู่หลายวัน และอีกไม่กี่วันต่อมาไฟก็เสียชีวิต ซึ่งสาเหตุของการเสียชีวิตนั้นอาจเป็นเพราะโรคพิษสุราเรื้อรังกำเริบจนเป็นเหตุให้หัวใจวายได้ ศพของไฟถูกฝังไว้ใกล้ ๆ กับหลุมศพของ เดวิด ไฟ ในสุสานมินสเตอร์ เพรสบีทีอเรียน ในบัลติมอร์

งานเขียนที่ดีที่สุดของไฟ มักจะเป็นเรื่องราวที่แสดงให้เห็นความน่าสะพรึงกลัว และความเศร้าสะเทือนใจ ในส่วนตัวของไฟเองนั้น ประวัติชีวิตบันทึกไว้ว่าเป็นคนที่อหังการ น่าคบค้า มีความสามารถในการสนทนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องเกี่ยวกับวรรณคดี นอกจากนี้ไฟมีความสามารถในการอ่านงานร้อยกรอง ทั้งของตนเอง และของผู้อื่นด้วยสำเนียงที่งดงามยากที่จะหาผู้เทียมได้ นอกจากนั้นไฟยังมีความสามารถในการวิจารณ์วรรณกรรมได้เป็นอย่างดี และยังได้วางหลักเกณฑ์ไว้ในการเขียนเรื่องสั้นไว้อย่างละเอียด รอบคอบตามแนวที่นิยมกันมาแต่เดิม โดยได้เพิ่มเติมหลักเกณฑ์เรื่องอารมณ์และความรู้สึกตรงตราบใจให้เข้ากับกฎเกณฑ์เดิมอีกด้วย

ผลงานของไฟตั้งแต่เริ่มต้น (1827 - 1849)

งานในช่วงที่ไฟเริ่มต้นฝึกหัดการเขียนนวนิยายนั้น ไม่ค่อยมีใครรู้จักมากนักเนื่องจากต้นฉบับ ถูกทำลายไปเกือบหมด แต่มีเรื่องสั้นอยู่เรื่องหนึ่งที่ตีพิมพ์เมื่อ ปี ค.ศ. 1917 ซึ่งสันนิษฐานได้ว่าเป็นนามปากกาของไฟ ในยุคแรก ๆ เรื่องสั้นเรื่องดังกล่าวนี้ชื่อ "Dream" ซึ่งตีพิมพ์ครั้งแรกใน Modern Language Note ซึ่งเคยลงพิมพ์ใน Saturday Evening Post ฉบับวันที่ 13 สิงหาคม 1831 ส่วนเรื่องอื่น ๆ นั้น ในระยะแรก ๆ ที่ไฟผลิตผลงานออกมานั้น เป็นช่วงที่ไฟใช้ชีวิตอยู่ในมหาวิทยาลัยเวอร์จิเนีย ในช่วงปี ค.ศ. 1826 - 1827 ผลงานจะเป็น

รูปเรื่องสั้นเป็นร้อยแก้ว ซึ่งต่อมาเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยของไฟท์ชื่อ ไรมัส กูด ทักเกอร์ (Thomas Goode Tucker) ได้นำผลงานของเขาลงตีพิมพ์ในนิตยสาร Virginia University Magazine ฉบับเดือน เมษายน 1880

ต่อมาได้มีการรวบรวมงานของไฟท์เข้าเป็นชุดดังต่อไปนี้

ชุด "Tales of the Folio Club" 1834 - 1835

ชุดนี้เป็นชุดที่ไฟท์ตั้งชื่อ เมื่อปี ค.ศ. 1833 เพื่อรวบรวมงานตั้งแต่ยุคแรก ๆ เรื่องสั้นหลายเรื่องแต่งขึ้นตั้งแต่ก่อนปลายปี ค.ศ. 1831 ซึ่งเรื่องสั้นในชุดนี้หลายเรื่องเคยส่งไปลงพิมพ์ที่ Saturday Courier ของ ฟิลาเดลเฟีย ต่อมาในวันที่ 4 พฤษภาคม ค.ศ. 1833

ไฟท์วางแผนจะส่งงานชุด "Eleven Tales of the Arabesque" ไปให้นิตยสาร New England and Magazine ในการส่ง "Epimanes" ไปลงเป็นตัวอย่างก่อน ทางกองบรรณาธิการตอบรับมาเพื่อต้องการต้นฉบับอีก ไฟท์จึงส่งโคลงบทหนึ่งชื่อว่า "The Colisium" กับต้นฉบับ "The Tales of the Folio Club" ไปให้ ในต้นฉบับรวมชุดนี้ประกอบด้วยเรื่องสั้นหกเรื่อง ในวันที่ 12 ตุลาคม ทางนิตยสาร Visitor ได้ประกาศผู้ชนะรางวัลเรื่องสั้นที่ผู้ส่งเข้าประกวดซึ่งมีเรื่องสั้นของไฟท์เรื่อง "MS. Found in a Bottle" ได้รับรางวัลห้าสิบดอลลาร์ จากการชนะการประกวดและได้รับรางวัลในครั้งนี้ทำให้ไฟท์เริ่มมีผู้สนใจมากขึ้น จอห์น พี. เคนเนดี ซึ่งเป็นคนหนึ่งในการกรรมการสนใจในตัวไฟท์มากจึงแนะนำให้เขาส่งเรื่องสั้นที่เขารวบรวมไว้มายังสำนักพิมพ์ในฟิลาเดลเฟียที่ชื่อ Carey & Lea. ทางด้าน Carey นั้นรู้สึกว่ ชุดเรื่องสั้นนี้จะไม่สามารถทำกำไรให้ได้ จึงแยกเรื่องออกพิมพ์จำหน่าย หลังจากนั้นชุดนี้ก็ไม่ปรากฏให้เห็นเป็นชุดเดี่ยว ๆ อีกเลย

อย่างไรก็ตาม มีการพยายามจะรื้อฟื้นการพิมพ์งานชุดขึ้นอีกใน Southern Literary Messenger ในปีถัดมาไฟท์เขียนจดหมายไปบอกสำนักพิมพ์ของ Harrison Hall ว่าเขามีเรื่องสั้นเดิมอยู่สิบเจ็ดเรื่องแต่ทางสำนักพิมพ์จะไม่ค่อยสนใจนัก จนล่วงมาถึง ปี 1902 จึงมีการตีพิมพ์อีกครั้งโดยสำนักพิมพ์ Harrison และต่อไปนี้เป็นเรื่องสั้นของไฟท์แต่งขึ้นเรียงตามลำดับเวลาและสถานที่

"Metzengerstein" ตีพิมพ์ในนิตยสาร Saturday Courier เมื่อวันที่ 14 มกราคม ค.ศ. 1832 ก่อนครบวันเกิดที่ยี่สิบสามของเขาเพียงไม่กี่วัน เรื่องนี้อาจจะเรียกได้ว่าเป็นงานชิ้นเอกชิ้นหนึ่งของเขาก็ว่าได้

"The Duc de L'Omelette" ใฝ่เขียนขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1831

"A Tale of Jerusalem" เป็นอีกเรื่องที่ใฝ่ส่งไปยังสำนักพิมพ์ Saturday Courier เมื่อปี ค.ศ. 1831

"A Decided Loss and Loss of Breath" เรื่องนี้อาจเรียกได้ว่า ไม่ประสบความสำเร็จก็ว่าได้ เป็นเรื่องหนึ่งในห้าเรื่องที่ส่งเข้าประกวดใน Saturday Courier เมื่อเดือน มิถุนายน 1831 ต่อมาจึงขัดเกลาเสียใหม่เพื่อรวบรวมในงานชุด "Tales of the Folio Club"

"The Bargain Lost and Bon - Bon" ตีพิมพ์ลงใน Southern Library Messenger ฉบับเดือน สิงหาคม 1835

"Epimances (Four Beats in one)" เรื่องนี้ใฝ่ส่งไปยังนิตยสาร New England and Magazine ในชุด "Eleven Tales of Arabesque" เมื่อ วันที่ 4 พฤษภาคม 1833 แต่ไม่ได้รับการตีพิมพ์

"MS. Found in a Bottle" เป็นเรื่องที่ใฝ่ได้รับรางวัลห้าสิบดอลลาร์จาก Visitor ฉบับวันที่ 12 ตุลาคม 1833 เรื่องนี้คาดว่า แต่งขึ้นในปี 1832 แล้วส่งไปที่ Saturday Courier แต่ก็ยังมิได้ลงพิมพ์จนกระทั่งได้รับรางวัล

"The Visionary (Assination)" ใฝ่ส่งเข้าประกวดใน Baltimore Visitor เมื่อปี 1833

"Loinizing" เป็นเรื่องตลกเรื่องเดียวที่ Evert A. Duyckinck ได้คัดเลือกจากเรื่องสั้นชุดของเขาลงพิมพ์เมื่อปี ค.ศ. 1845 และว่ากันว่าเป็นเรื่องชวนหัวที่ดีที่สุดของใฝ่ก็ว่าได้

"Shadow - A parable" เรื่องนี้ยังไม่มีข้อพิสูจน์ได้ว่าอยู่ในชุดใดแต่ก็พอจะอนุมานได้ว่าอาจจะใกล้เคียงกับชุดเรื่องสั้น 11 เรื่องที่ใฝ่เคยเขียน ไว้เมื่อปี 1833 ซึ่งสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกับเรื่อง "Silence"

"Silope (Silence)" เป็นเรื่องที่มากับเรื่อง "Shadow" ซึ่งนับว่าเป็นงานที่ดีที่สุดอีกชิ้นหนึ่งเป็น เรื่องหนึ่งที่เพื่อนของใฝ่อ้างว่า เก็บมาจากตระกร้าที่มีผู้ทิ้งไปแล้วโดยมิมีผู้ใดสนใจ และเขาได้นำมาเรียบเรียงใหม่ในปี ค.ศ. 1838 หรือ ค.ศ. 1839 ขณะที่เขาเป็นบรรณาธิการในหนังสือ North America Quarterly

"Berenice" เรื่องนี้ปรากฏอยู่ในชุด "Tales of the Floio Club" เป็นหนึ่งใน 11 เรื่อง เริ่มลงตีพิมพ์ครั้งแรกใน Southern Literary Messenger เมื่อเดือน มีนาคม ค.ศ. 1835 ส่วนช่วงเวลาที่โพแต่งเรื่องนี้อาจเป็นฤดูใบไม้ผลิ ปี ค.ศ. 1833

"Morella" เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่จัดว่ายิ่งใหญ่ของงานชุด "Arabesque" ต้น ๆ ของโพ โพเขียนเรื่องนี้ออกมาราว ๆ ปลายปี 1834 หรืออาจจะต้น ๆ ปี 1835 ต้นฉบับชุดแรกนั้นเขียนไม่เสร็จ โพส่งไปให้ Mrs. Sarah P. Simmons เพื่อนบ้านของเขาคคนหนึ่งในบัลติมอร์ เพื่อนบ้านคนนี้มีบุญคุณต่อเขามาก เคยช่วยเหลือให้หยิบยืมเงินทองบ่อยครั้ง ในช่วงที่เขาอยู่ในบัลติมอร์ปี ค.ศ. 1831 และปี ค.ศ. 1835

"King Pest" เป็นเรื่องที่เขียนขึ้นก่อนเรื่อง "Morella" สันนิษฐานว่า อาจจะเขียนขึ้นในบัลติมอร์ เมื่อปี 1834

"Autography" ตีพิมพ์ใน Southern Literary Messenger เมื่อปี ค.ศ. 1836

"Van Jung" (Mystification) เรื่องนี้ไม่ปรากฏหลักฐานแน่ชัดว่าเขียนขึ้นเมื่อใด แต่ลงตีพิมพ์ใน New York Mirror เมื่อวันที่ 11 มิถุนายน ค.ศ. 1835

"Ligeia" เรื่องนี้จัดว่าเป็นเรื่องที่ดีที่สุดของโพก็ว่าได้ และโพเองก็รู้ว่าเรื่องนี้ดีเยี่ยมดังจดหมายที่เขาเขียนส่งไปให้ ฟิลิป พี คูก (Phillip Pendleton Cooke) เมื่อวันที่ 9 สิงหาคม ค.ศ. 1846 ใจความว่า "...Ligeia may be called my best tale..." (Mabbott. 1979 : 305) ส่วนวันที่โพแต่งเรื่องนี้ไม่ปรากฏหลักฐานแน่ชัด คาดว่าประมาณปี ค.ศ. 1838

"The Psyche Zenobia" (How to write a black wood Article) เดิมทีเรื่องนี้ลงตีพิมพ์ใน American Museum เมื่อเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1839 และลงตีพิมพ์อีกครั้งใน Broadway Journal ฉบับวันที่ 12 กรกฎาคม ค.ศ. 1845 ซึ่งโพเป็นบรรณาธิการอยู่

"The Devil in the Belfry" ตีพิมพ์ลงเป็นครั้งแรก ใน Fraser's Magazine ระหว่างเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1833 และเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1834

"The Man that was Used Up" เรื่องนี้ไม่ปรากฏปีที่เขียนหรือปีที่พิมพ์ แต่สันนิษฐานจากเหตุการณ์ในหนังสือพิมพ์ซึ่งเรื่องนี้คาดพิงถึงเหตุการณ์ความยุ่งเหยิงกับพวกดินเดียนในฟลอริดา เมื่อปี ค.ศ. 1839 โพคงเขียนในช่วงดังกล่าวมานี้

"The Fall of the House of Usher" เป็นเรื่องที่ยอดนิยมมากในเรื่องสั้นยุคต้น ๆ ของไฟ นาลงตีพิมพ์ใน Evening Star ฉบับวันที่ 7 กันยายน ค.ศ. 1839 คาตโพเขียนเรื่องนี้ก่อนหน้าลงตีพิมพ์ไม่นาน

"William Wilson" โดยทั่วไปแล้วเรื่องนี้นับเป็นเรื่องที่ไฟประสบความสำเร็จมากที่สุดเรื่องหนึ่งประเภทร้อยแก้ว นาลงตีพิมพ์เป็นครั้งแรกใน The Gift for 1840

"The Conversation of Eiros and Charmion" สันนิษฐานว่า ไฟอาจเขียนเรื่องนี้ประมาณ เดือนตุลาคม หรือพฤศจิกายน ค.ศ. 1839 และหลังจากนั้นอีกสองสามปีจึงนาลงตีพิมพ์

"Why the little Frenchman Wears his hand in A sling" เป็นงานชิ้นเล็ก ๆ เบาสบายที่สุดเท่าที่ไฟเคยเขียนมา ลงตีพิมพ์เป็นครั้งแรกใน New York Mirror ฉบับวันที่ 31 ธันวาคม ค.ศ. 1836

"Instinct VS Reason" พิมพ์ครั้งแรกใน Alexander's Weekly Messenger ในฟิลาเดลเฟีย วันที่ 29 มกราคม ค.ศ. 1840

"Peter Pendulum (The Business Man)" เป็นเรื่องล้อเลียน นาลงตีพิมพ์เป็นครั้งแรกใน Charcoal Sketches ซึ่งมีโจเซฟ ซี. นีล เป็นบรรณาธิการ

"Philosophy of Furniture" คาดว่าเขียนขึ้นเมื่อ เดือนมีนาคม หรือเมษายน ค.ศ. 1840

"The Man of the Crowd" นาลงตีพิมพ์เมื่อเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1840 เป็นครั้งแรก และลงตีพิมพ์ใน The Casket และ Gentleman เนื่องจากมีการซื้อสำนักพิมพ์กันขึ้นโดย Graham ชื่อ Gentleman ไปจาก Burton

"The Murders in the Rue Morque" เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องสืบสวนสอบสวนเรื่องแรกของไฟ แต่เป็นเรื่องแรกๆที่ออกเป็นที่แพร่หลายทั่วโลก นาลงตีพิมพ์ใน "Saturday Evening Post" เมื่อวันที่ 15 มีนาคม ค.ศ. 1841

"A Descent into the Maelstrom" เรื่องนี้ลงตีพิมพ์ใน Graham's Magazine เดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1841 และจัดว่าเป็นเรื่องที่ผู้อ่านนิยมกันมากที่สุดของไฟอีกเรื่องหนึ่ง

"The Island of the Fay" พิมพ์ครั้งแรกใน Graham's Magazine ไฟเขียนเรื่องนี้ประมาณเดือนเมษายน ค.ศ. 1841

"The Colloquy of monos and Una" สันนิษฐานว่า เขียนขึ้นเมื่อเดือนพฤษภาคม หรือเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1841

"Never Bet your Head" เป็นเรื่องชวนหัวอีกเรื่องที่ไฟแต่งได้ดี ไฟเขียนขึ้นในช่วง ฤดูร้อนปี ค.ศ. 1841

"Eleonora" ไฟเสร็จเรื่องนี้ตอนต้นปี 1841

"A Sucession of Sundays (Three Sundays in a Week)" เรื่องนี้เป็น เรื่องแรกในจำนวนเรื่องสั้นต่าง ๆ ของไฟที่ได้รับการแปลออกไปสู่ภาษาสเปน ไฟเขียนเรื่องขึ้น เมื่อปี ค.ศ. 1841

"The Oval" Portrait เรื่องนี้นำลงตีพิมพ์ใน Graham's Magazine เมื่อเดือน เมษายน ปี ค.ศ. 1842

"The Masque of the Red Death" ไฟเขียนขึ้นเมื่อประมาณเดือนมีนาคม ค.ศ. 1842 ออกตีพิมพ์เป็นครั้งแรกใน New York Mirror ฉบับวันที่ 2 มิถุนายน ค.ศ. 1842

"The Pit and the Pendulum" ไฟเขียนเรื่องนี้เสร็จเมื่อราวฤดูร้อนของปี ค.ศ. 1842

"The Landscape Garden" ไฟเขียนเรื่องนี้หลังจากที่เลิกจากการเป็นบรรณาธิการ Graham's Magazine ในช่วงฤดูใบไม้ผลิ ปี ค.ศ. 1842

"The Mystery of Marie Roget" ไฟเขียนเรื่องนี้เสร็จวันที่ 4 มิถุนายน ค.ศ. 1842 เพื่อนำไปลง Saturday Visiter

"The Tell - Tale Heart" ไฟเขียนเรื่องนี้เสร็จในช่วงปลายปี ค.ศ. 1842 และส่งไปยัง Broadbery & Soden ผู้พิมพ์โฆษณาหนังสือ Boston Miscellany แต่ก็ถูก ปฏิเสธจากสำนักพิมพ์ดังกล่าว เขาจึงส่งไปยัง Lowell และนำลงตีพิมพ์ใน Pioneer เมื่อตอน ต้นปี ค.ศ. 1843

"The Gold Bug" เป็นเรื่องที่ได้รับการนิยมมากที่สุดในโลกอีกเรื่องหนึ่ง ที่ไฟเขียน ขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1843 และสามารถจำหน่ายได้ถึงสามแสนเล่มนับว่าเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ไฟประสบความสำเร็จ

"The Black Cat" ถูกเขียนขึ้นเมื่อปลายปี ค.ศ. 1842 และไฟเก็บไว้จนต้นปีถัดมา จึงได้ปรึกษากับ Felix O.C. Darley เพื่อจะให้วาดภาพประกอบให้แต่ก็ไม่ได้วาดจนในที่สุด ไฟก็ขายเรื่องนี้ให้แก่ Saturday Evening Post ไป

"Morning on the Wissahiccon" ("The Elk") สันนิษฐานว่า ไพอาจจะเขียนขึ้นในช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิ หรือในคอนคัน ๆ ฤดูร้อน ปี ค.ศ. 1843

"Raising the Wind" (Diddling) นั้น ยังไม่ทราบแน่ชัดว่าเขียนขึ้นเมื่อใด แต่เรื่องนี้ลงตีพิมพ์ใน Saturday Courier เมื่อวันที่ 14 ตุลาคม ค.ศ. 1843

"The Spectacle" เรื่องนี้เป็นเรื่องสั้นประเภทตลกขบขันขนาดยาวที่สุดของไพ และเป็นเรื่องที่ถูกอ่านชอบมากที่สุดเรื่องหนึ่ง ไม่ทราบแน่ชัดว่าไพเขียนขึ้นเมื่อใด แต่ตีพิมพ์ในนิตยสารที่ได้รับความนิยมของอเมริกัน ที่ชื่อ Liberty เมื่อวันที่ 24 กันยายน ค.ศ. 1938

"The Oblong Box" ไพเขียนเรื่องนี้ขึ้นเมื่อเดือนเมษายน ปี ค.ศ. 1844

"A Tale of the Ragged Mountains" เรื่องนี้ไม่ทราบแน่ชัดว่า ไพเขียนขึ้นเมื่อใด แต่สันนิษฐานว่า เขียนขึ้นในช่วงปี ค.ศ. 1843

"The Premature Burial" เรื่องนี้ลงตีพิมพ์ในนิตยสาร Dellar Newspaper เมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม ค.ศ. 1844

ไพเขียนเรื่อง "The Purloined Letter" นี้ในปี ค.ศ. 1844 แต่ไม่ทราบแน่ชัดว่าไพเขียนขึ้นในเดือนไหน ทราบแต่เพียงว่า เมื่อไพเขียนเรื่องนี้เสร็จก็มีจดหมายไปถึง J.K. Lowell เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 1844 ว่าเรื่อง "The Purloined Letter" ของเขานั้น อาจจะเป็นเรื่องที่ดีที่สุดในช่วง "The Gift" ก็เป็นไปได้ เรื่องนี้เสร็จอย่างฉะฉานเพื่อให้ทันพิมพ์ในช่วงนี้

"The System of Doctor Tear and Professor Fether" เรื่องนี้เป็นเรื่องขบขันที่ตีพิมพ์เรื่องหนึ่งที่ไพเขียนขึ้นเมื่อประมาณเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1844

"Mesmeric Revelation" ไพเขียนขึ้นมาแต่ยังไม่ได้ลงตีพิมพ์ซึ่งคาดว่าเขียนขึ้นก่อนเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1844 เช่นกัน

"Thou Art the Man" ไพเขียนเรื่องนี้ขึ้นในช่วงระยะเวลาเดียวกับเรื่อง "The Purloined Letter" คือในราว ๆ ก่อนเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1844

นอกจากเรื่องที่กำลังกล่าวมาแล้วนั้น ไพก็มีเรื่องที่เขียนขึ้นและนำลงตีพิมพ์เมื่อ ปี ค.ศ. 1844 - 1845 ทั้งหมด 9 เรื่อง และเรื่องสั้นที่เขียนขึ้น และนำลงตีพิมพ์ในช่วงปี ค.ศ. 1845 - 1846 8 เรื่อง ส่วนในปี ค.ศ. 1847 - 1849 นั้นมีเรื่องสั้นอีก 9 เรื่องต่อไป

เรื่องสั้นที่ไพเขียนในช่วงปี ค.ศ. 1844 - 1845 ได้แก่ เรื่อง "The Ball Roax"
 "Unsigned Contributions to the Public Ladger" "The Angel of the Odd"
 "Preface to Marginalia" "The Swiss Bell - Ringers" "Byron and Miss
 Chaworth" "Te Literary Life of Thingum Bob, Esq" "The Thousand and
 Second Tale of Scheherazade" "Some Worde with Mummy"

เรื่องดังกล่าวนี้ ไพไม่ได้เขียนเรื่องที่เกี่ยวกับความลึกลับหรือน่าสยดสยองเลย แต่เรื่อง
 เกี่ยวกับตลกขบขันหรือเรื่องล้อเลียนสมัยเก่า

เรื่องที่เขียนลงตีพิมพ์ในช่วงระหว่างปี ค.ศ. 1845 - ค.ศ. 1846 ได้แก่เรื่อง
 "Some Secrets of the Magazine Prison - House" "The Power of Words"
 "The Imp of the Perverse" "The Facts in the Case of M. Valdemar"
 "Theatri Rate" "The Sphinx" "The Cask of Amontillado" "The Domain of
 Arnheim"

เรื่องสั้นที่เขียนขึ้นในช่วงนี้มีเรื่องสั้นประเภทสยองขวัญ ลึกลับน่ากลัวอยู่ 3 เรื่อง คือ
 เรื่อง "The Imp of the Perverse" "The Facts in the Case of M. Valdemar"
 "The Cask of Amontillado" ส่วนที่เหลือนั้นเป็นเรื่องการสนทนาเชิงปรัชญาและเรื่องราว
 ที่นำมาจากนิทานพื้นเมือง

เรื่อง "The Imp of the Perverse" นี้เป็นเรื่องที่นับว่ายิ่งใหญ่ที่สุดของไพ
 เรื่องหนึ่ง แม้จะไม่ค่อยเป็นที่นิยมของผู้คนมากนักในยุคนั้นก็ตาม เรื่องนี้ไม่ทราบแน่ชัดว่า ไพเขียน
 ขึ้นในวันที่เท่าใด แต่เรื่องนี้ไปปรากฏอยู่ในนิตยสารของเกรแฮม ซึ่งออกวางจำหน่ายเมื่อเดือน
 มิถุนายน ค.ศ. 1845

เรื่อง "The Facts in the Case of M. Valdemar" นั้น ไพนำมาจากเรื่องจริง
 จากแหล่งข่าวต่าง ๆ แล้วนำมาเขียนบทความซึ่งบรรณาธิการหนังสือหลายฉบับชอบเรื่องนี้ ไพจึง
 กลายเป็นเรื่องสั้นลงตีพิมพ์ใน The London Morning Post ฉบับวันที่ 5 มกราคม ค.ศ.
 1846

ส่วนอีกเรื่องหนึ่ง ได้แก่ "The Cask of Amontillado" ซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องที่นับว่า
 ยิ่งใหญ่มากอีกเรื่องหนึ่งที่ไม่มีใครปฏิเสธได้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการฆาตกรรมอันเนื่องมาจากความ
 อาสาแค้น คาดกันว่าไพอาจเขียนเรื่องนี้ในราว ๆ ปลายฤดูร้อน หรือต้น ๆ ฤดูใบไม้ร่วง
 ปี ค.ศ. 1846

เรื่องสั้นที่ไฟเขียนและนำลงตีพิมพ์ระหว่างปี ค.ศ. 1847 - 1849 ทั้งหมด 10 เรื่อง ได้แก่เรื่อง "Mellonta Tauta and A Remarkable Letter" "A Prediction" "A Would - be Crichton" "A Landor's Cottage" "Hop - Frog" "Von Kempelen and his Discovery" "X-ing A Paragrab" "A Reviewer Reviewed" "The Light - House"

ในเรื่อง " Nellonta Tauta and A Remarkable Letter" เป็นเรื่องที่ไฟนำมาจากเรื่อง "A Remarkable Letter" และนำมาเขียนใหม่ แก่นเรื่องของเรื่องนี้เป็นเรื่องเสียดสีอนาคตที่มองได้จากปัจจุบัน เดิมไฟเขียนเสร็จก่อนวันที่ 17 มกราคม ค.ศ. 1848

เรื่อง "Hop - Frog" เป็นเรื่องสยองขวัญอีกเรื่องหนึ่งซึ่งเกี่ยวกับการฆาตกรรม เพราะความอาฆาตเค้นเข่นเดียวกับเรื่อง "The Cask of Amontillado" ซึ่งไฟเขียนเรื่องนี้เสร็จเมื่อวันที่ 7 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1849

จากเรื่องสั้นที่ไฟเขียนขึ้นและส่งไปลงตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารฉบับต่าง ๆ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1843 จนถึงปี ค.ศ. 1849 นั้นทั้งหมด เป็นจำนวนถึง 79 เรื่อง แต่ผู้มีความสนใจจะศึกษาเรื่องของความน่าสะพรึงกลัวในเรื่องสั้นของเอ็ดการ์ อัลลัน ไฟ ผู้วิจัยจึงคัดเอาแต่เรื่องสั้นที่เกี่ยวกับความน่าสะพรึงกลัวและเรื่องสั้นประเภทหวาดเสียวสยองขวัญมาศึกษาทั้งหมด 27 เรื่อง จากจำนวนทั้งหมดเพื่อศึกษาว่า ไฟมีเทคนิคหรือวิธีการสร้างความสะพรึงกลัวในเรื่องดังกล่าวของเขาอย่างไร จึงทำให้ผู้อ่านรู้สึกกลัวหรือพรั่นพรึงในขณะที่อ่านเรื่องสั้นของเขา

บทที่ 3

ศึกษาทวิวิธีการสร้างความน่าสะพรึงกลัวใน เรื่องสั้นของ

เอ็ดการ์ อัลลัน โพ ทั้ง 27 เรื่อง

ในการเขียนเรื่องสั้นของโพนั้น โพใช้วิธีการต่าง ๆ นำเสนอเรื่องของเขาเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความกลัวและสยดสยอง ไม่ว่าจะเป็นการบรรยายด้วยแก่นเรื่อง พฤติกรรมของตัวละคร จาก และลักษณะการบรรยายสิ่งแวดล้อม ตลอดจนการใช้ภาษาในเรื่องสั้นของเขา

ในบทนี้ ผู้วิจัยใคร่จะศึกษาวิเคราะห์ทวิวิธีการสร้างความน่าสะพรึงกลัวใน เรื่องสั้นของโพ ทั้ง 27 เรื่อง โดยอาศัยการวิเคราะห์จากหัวข้อที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

วิธีการดำเนินเรื่อง

วิธีการสร้างโครงเรื่องและการดำเนินเรื่องของโพนั้น โพใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการสร้างเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกกลัวและสยดสยองในขณะที่อ่าน โดยใช้ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. โพใช้แก่นเรื่องและโครงเรื่องเพื่อสร้างความสยดสยองดังต่อไปนี้

1.1 ใช้แก่นเรื่องที่เกี่ยวกับความตายและการฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยมซึ่งแก่นเรื่องประเภทนี้มีอยู่ในเรื่อง "The Murders in the Rue Morgue" "The Cask of Amontillado" "Thou Art the Man" "Hop Frog" และ "The Mystery of Marie Roget"

เรื่อง "The Murders in the Rue morgue" เป็นแก่นเรื่องที่เกี่ยวกับการฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยม ผู้ที่ถูกฆาตกรรมเป็นผู้หญิงถูกเชือดและปาดด้วยใบมีดโกนจนสภาพศพนั้น อยู่ในสภาพที่น่าสยดสยอง เนื่องจากเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายนั้น ถูกฆาตกรเชือดจนคอหอยร่อนแรงตามบริเวณใบหน้ามีแผลเหวอะหวะมากมาย ลำคอมีรอยเขียวคล้ำคล้ายถูกบีบคอ ส่วนเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายอีกรายหนึ่ง ซึ่งเป็นมารดาของหญิงสาวก็ถูกฆาตกรรมด้วยอาวุธอย่างเดียวกัน แต่รุนแรงกว่า เนื่องจากลำคอถูกมีดโกนปาดจนขาด เมื่อมีคนขึ้นตัวเธอนั้นมาศรัหะของเธอก็หล่นลงมาทันที

แม้ว่าในตอนสุดท้ายของเรื่องนักสืบจะสืบทราบจนได้ความจริงว่าฆาตกรตัวจริงที่แท้ก็คือ ลิงอุรังอุตัง และสาเหตุของการฆาตกรรมจะเป็นเพียงการตกใจของสัตว์เท่านั้น แต่ไฟก็บรรยายสภาพความน่ากลัวสยดสยองออกมาได้อย่างน่าหวาดเสียว

ในเรื่อง "The Cask of Amontillado" มีแก่นเรื่องที่เกี่ยวกับการฆาตกรรมอันเกิดจากความแค้นของฆาตกรซึ่งลงเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายมาฆ่า เนื่องจากความชิงชังที่เหยื่อของตนนั้นได้เคยถูก และทักมต่อหน้าสาธารณะชนอยู่บ่อยครั้ง จนตัวฆาตกรไม่สามารถทนได้จึงวางแผนเพื่อสังหารเหยื่อของตนอย่างใจเย็น เป็นการทรมาณเหยื่ออย่างช้า ๆ คายไปทีละน้อยโดยการล่ามโซ่และโบกปูนปิดผนังไว้ในห้องอุโมงใต้ดินที่มีมืด

ในตอนท้ายของเรื่อง ฆาตกรระลึกได้ว่าเหยื่อของเขาอยู่หลังผนังโบกปูนอย่างสงบ ซึ่งลักษณะดังกล่าวเป็นการสังหารให้ตายไปอย่างช้า ๆ เป็นการฝังทั้งเป็น อย่างไม่น่าเชื่อว่า จะเกิดขึ้นได้ทั้ง ๆ ที่เป็นการสังหารชีวิตมนุษย์ครั้งแรกในชีวิตของเขา เรื่องนี้นับเป็นเรื่องสั้นที่มีแก่นเรื่องการฆาตกรรมอย่างสมบูรณ์แบบ การสังหารในลักษณะนี้น่ากลัวเนื่องจากผู้สังหารมิใช่นักฆ่าอาชีพ แต่เป็นการสังหารที่เกิดจากความแค้นชิงชังของตนเป็นอันมากจึงวางแผนลงมือ เป็นลักษณะของความแค้นที่จงใจสังหารอย่างเลือกเย็นเพื่อให้สมกับความแค้น แม้ว่าเหยื่อของเขาจะร้องขอความปรานี แต่ดูเหมือนว่าฆาตกรจะพอใจกับคำร้องขอชีวิตของเหยื่อเสียด้วยซ้ำ

ในตอนท้ายของเรื่อง เขาหัวเราะออกมาคล้ายคนเสียจริตโดยพูดซ้ำ ๆ กันนั้น เหมือนกับจะยืนยันว่า ตัวฆาตกรซึ่งเป็นผู้วางแผนสังหารนั้นเหนือกว่า ฉลาดกว่า และได้รับชัยชนะ ประสพผลสำเร็จสมความตั้งใจ สมกับความแค้นที่สะสมมาเป็นเวลานาน

ในเรื่อง "Thou Art the Man" นั้น แก่นเรื่องแม้จะเกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวนคดีฆาตกรรมแต่ก็เป็นการฆาตกรรมที่โหดเหี้ยมที่ผู้กระทำการฆาตกรรมเพื่อหวังสมบัติของผู้ตายโดยฆาตกรได้พยายามที่จะกลบเกลื่อนหลักฐานต่าง ๆ เพื่ออำพรางคดีการสอบสวนการสังหารที่ฆาตกรใช้ปืนยิงคนตายอย่างโหดเหี้ยม อย่างไรก็ตาม ฆาตกรก็ไม่สามารถหลีกหนีเพื่อให้พ้นจากการจับกุมไปได้เพราะผู้ที่สืบสวนและนักสืบได้วางแผนล่อหลำมาให้ฆาตกรโดยไม่บอกว่าใครเป็นคนล่อ เมื่อฆาตกรเบ็ดลอดออกมา ปรากฏว่า ฆาตกรก็ต้องตกใจแทบสิ้นสติเมื่อเห็นภายในกล่องใบนั้นเป็นศพเหยื่อที่ตนสังหาร และศพนั้นยังสามารถพูดได้ว่า "Thou Art the Man" และนั่นเอง จึงทำให้ความจริงเปิดเผยออกมา

แก่นเรื่องของ "The Mystery of Marie Roget" ก็เป็นอีกเรื่อง ที่ออกไปในแนวทางการสืบสวนในคดีฆาตกรรมที่เหี้ยมโหดที่เป็นข่าวทางหน้าหนังสือพิมพ์และทำให้ทุกคนหวาดกลัวและสยดสยองกับกรรมวิธีการฆ่าสตรีย่างทารุณซึ่งจะสังเกตุได้จากศพของเธอ ที่ถูกชักลากขึ้นมาจากน้ำด้วยร่องรอยของสภาพศพที่เต็มไปด้วยเลือดตามใบหน้ามีรอยเลือดไหลออกมาทางจมูก ตามลำคอมีรอยเขียวคล้ำเนื่องจากถูกบีบหรือกดด้วยนิ้วมือ แขนของศพทั้งสองข้าง แข็งทื่อองขึ้นมาทาบกับอก มือขวากำแน่น ข้อมือซ้ายมีรอยหนังถลอกเป็นวงกลม ๆ สองแผลที่อาจเป็นผลมาจากเชือกขาดหรือถูกครูดอย่างแรง จะสังเกตุเห็นได้ว่า โฟสามารถบรรยายสภาพศพให้เห็นว่าน่าสยดสยองมาก เพราะถูกทารุณกรรมอย่างโหดเหี้ยม แม้ในเรื่องนี้จะไม่ใช่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการฆาตกรรมโดยตรง แต่ก็ เป็นเรื่องการสืบสวนคดีฆาตกรรมที่ทุกคนกำลังขวิญญา ในความสยดสยองของเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย ที่ถูกฆาตกรสังหารอย่างโหดเหี้ยมกิดมนุษย์และฝ่า คอยการจับกุมคนร้ายด้วยใจระทึกตลอดทั้งเรื่อง

ในเรื่อง "Hop Frog" กับเรื่อง "The Cask of Amontillado" นั้น มีแก่นเรื่องที่คล้ายกันนั้นคือ เป็นเรื่องของการฆาตกรรมอันมีสาเหตุมาจากความแค้นที่เก็บมาเป็น เวลานานที่ตัวเอกของเรื่องถูกกระทำร้ายทางจิตใจและถูกลบหลู่ เยาะเย้ยถากถางต่าง ๆ นานา จนถึงขีดสุดของอารมณ์ จึงต้องชำระความแค้นด้วยการฆาตกรรมเหยื่อให้ตายไป

ความน่ากลัวในเรื่อง "Hop frog" อยู่ที่วิธีการฆ่าอย่างใจเย็นเป็นลักษณะ การฆ่าอย่างโหดเหี้ยม โดยตัวเอก Hop Frog ได้หลอกให้พระราชากับเหล่าเสนาแค้นตัวชุด ลิงอุรังอุตังแล้ว แกล้งใช้ไฟจุดเผาทั้งเป็น ทำให้พระราชและเหล่าสมุนถูกไฟครอกตายด้วย อាកการทรมานทรมาย สมกับความแค้นที่อัดสุมอยู่ในอกมานาน

ส่วนความน่ากลัวในเรื่อง "The Cask of Amontillado" นั้น ก็อยู่ที่ การสังหารอย่างใจเย็น อยากเห็นเหยื่อของตนตายไปอย่างช้า ๆ แม้กระทั่งขณะที่กำลังก่ออิฐเพื่อ ปิดฝังร่างกายของเหยื่อไว้หลังกำแพงก็ยังเรียกชื่อเหยื่อของตนเอง เพื่อให้แน่ใจว่าเหยื่อของตน ยังมีชีวิตอยู่ ยังไม่ตายง่าย ๆ เป็นการเย้ยเหยื่อของตนเพื่อความสาแก่ใจ เป็นการฆ่าทั้งร่างกาย และจิตใจ

1.2 แก่นเรื่องที่เกี่ยวข้องความรู้สึกของคนที่ใกล้จะตาย หรือกำลังเผชิญกับ ความตาย แก่นเรื่องประเภทนี้จะมีอยู่ในเรื่อง "MS. Found in a Bottle" "A Descent into the Maelstrom" "The Pit and the Pendulum" "The Facts in the Case of M. Valdemar" "The Premature Burial"

แก่นเรื่องของ "MS. Found in a Bottle" นั้น เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความตายที่กำลังคืบคลานเข้ามาถึงตัวของผู้เล่า เรื่องขณะที่เกิดพายุไทม์กระหน่ำเรืออย่างหนักและเรือกำลังจมลงใต้ทะเล ส่วนผู้เล่าเรื่องกับชาวสวีเดนอีกคนหนึ่งรอดชีวิตจากเรือจมเกาะเสากระโดงเรือที่แตกไว้ได้และจัดการกับเพื่อนร่วมชะตากรรมเสีย เพราะไม่มีเพียงพอที่จะเกาะในที่สุด เขาได้รับการช่วยเหลือจากเรือปีศาจซึ่งเขาไม่ได้รับความสนใจจากผู้คนบนเรือเลย แม้แต่น้อย ทุกคนผ่านเขาไปเหมือนกับว่าไม่มีใครเห็นเขาเลยทำให้เขารู้สึกหวาดกลัว ทั้งหวาดกลัวพายุที่โหมกระหน่ำมาเรื่อย ๆ และหวาดหวั่นกับลูกเรือบนเรือปีศาจดังกล่าว เขาได้เขียนข้อความใส่ขวดโยนลงน้ำเพื่อให้โลกได้รับรู้ความน่ากลัวที่เขากำลังเผชิญอยู่ จนถึงวาระสุดท้ายที่ลมได้พัดกวาดเอาลูกเรือและตัวเขาลงทะเลสู่วังน้ำวนใต้โลกในที่สุด

ส่วนเรื่อง "The Pit and the Pendulum" มีแก่นเรื่องแสดงให้เห็นความน่าสะพรึงกลัวที่สุดในชีวิต หรือการเผชิญกับความตายที่อยู่ตรงหน้า แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกและการดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของชีวิต ไม่ว่าจะอยู่ในสภาพใดก็ตาม ผู้เล่าเรื่องมีความรู้สึกกลัวสุดขีด ตั้งแต่ฟังคำพิพากษาให้ลงโทษประหารชีวิตจนกระทั่งเป็นลมสลบหมดสติไป เมื่อฟื้นขึ้นมา ก็พบกับการทรมานต่าง ๆ ตั้งแต่ถูกจุกคัมมิเตและผู้เล่าเรื่องพยายามหาทางออกเพื่อให้พ้นจากการทรมานซึ่งเป็นความหวังของมนุษย์ทุกคนที่ต้องการมีชีวิตรอด การไขว่คว้าอิสระภาพเพื่อชีวิตรอด อย่างไรก็ตามผู้เล่าเรื่องพยายามดิ้นรนเพื่อหลบหนีพ้นไปมืดที่ค่อย ๆ แกว่งลงมาทีละน้อย ๆ ทั้งที่รู้ว่าไม่มีทางที่จะพ้นจากไปมืดที่ว้างนั้นได้ ผู้เล่าเรื่องกรีดร้องออกมาด้วยความกลัวอันเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ที่ต้องการมีชีวิตรอดจากความตาย โชคแสดงให้เห็นถึงความสิ้นหวังของผู้เล่าเรื่องที่รู้ว่าไม่มีทางรอดแล้ว และทำให้หมดความต้องการที่จะมีชีวิตรอดอยู่ต่อไป

"The Facts in the Case of M. Valdemar" แก่นเรื่องในเรื่องนี้ เกี่ยวกับการต่อสู้ เพื่อให้มีชีวิตรอดของคนที่กำลังใกล้ตายด้วยความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสของคนไข้ที่ทนกับความเจ็บปวด และได้รับการสะกดจิตเพื่อรักษา การสะกดจิตก็เพื่อให้ร่างกายสามารถคงสภาพร่างกายไว้ขณะที่ถูกสะกดจิต ทั้งหมดนี้ดูเหมือนกับว่าบรรดาแพทย์และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการช่วยเหลือคนไข้กำลังพยายามช่วยหรือรักษาคนที่ตายแล้ว เพราะหลังจากที่คลายการสะกดจิตแล้ว ปรากฏว่าผู้ป่วยหรือคนไข้พยายามพูดออกมาด้วยเสียงอันแห้งว่า เขาเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส และทรมานมาก พร้อมกับขอร้องให้แพทย์ทำให้กลับคืนเหมือนเดิมและบอกว่าเขาได้ตายไปแล้วในตอนท้ายไฟได้บรรยายให้เห็นภาพที่น่าขยะแขยงเป็นอันมาก หลังจากที่ร่างกายของเขาเน่าเปื่อยอย่างรวดเร็ว จนเหลือแต่กองที่เน่าและ มีน้ำเหลืองเต็มไปหมด

"The Premature Burial" ซึ่งมีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความฝันซึ่งเกี่ยวข้องกับ ความตาย เป็นเรื่องเกี่ยวกับผู้ที่ฝันว่าตนเองถูกฝังทั้งเป็นในหลุมศพซึ่งพบกับความทรมาน ทรมานทรมานเมื่อต้องอยู่ใต้ดินอันมืดมิดแค่เพียงลำพัง และยังคงเผชิญกับความตายที่ตัวเอง พยายามที่จะหลีกเลี่ยงให้พ้น

ความน่ากลัวในเรื่องนี้อยู่ที่ความทรมานก่อนที่จะตายจริง ๆ นั้นเป็นอย่างไร กับความรู้สึกเมื่อต้องพบกับยมทูตที่จะมานำวิญญาณของเขากลับไปนั้นเป็นอย่างไร และความรู้สึก ของคนที่รอดมาจากความตายได้นั้นเป็น เรื่องที่ยากจะอธิบายได้

แม้ในตอนสุดท้ายของเรื่อง ผู้บรรยายจะตัดเหตุการณ์ที่บนเรือซึ่งกำลัง นอนอยู่บนที่นอนเล็ก ๆ แคบ ๆ ในเรือก็ตาม แต่เขาเองก็ได้เรียนรู้ถึงพิษสงของความตายก่อนที่จะ ตายจริง และไม่ว่าสิ่งที่เขาเรียนรู้ว่าจะเป็นความฝันหรือเป็นความคิดคำนึงหรือเป็นความจริง ก็ตาม แต่สิ่งที่น่ากลัวสำหรับเขาก็คือ ความเจ็บปวดทรมานทรมานทรมานก่อนที่จะตายนั่นเอง

"A Descent into Maelstrom" เป็นอีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับการเผชิญ กับความตายท่ามกลางพายุและทะเลที่ปั่นป่วนบ้าคลั่ง และตัวผู้เล่าเรื่องถูกกระแสน้ำวนมัลสตรีม คูดเข้าหาทำให้ผู้เล่าเรื่องเกิดความรู้สึกกลัวสุดขีดเพราะเขารู้ว่า ไม่เคยมีใครรอดตายไปจาก วังน้ำวนมรณะแห่งนี้มาก่อน เขาพยายามต่อสู้ทุกวิถีทางเพื่อความอยู่รอด แม้จะต้องยื้อแย่งที่เกาะ เพื่อพยุงตัวให้ลอยในทะเลกับพี่ชายของเขาเองก็ตาม จากความกลัวทะเลบ้านี่เอง ทำให้ผมสีดำ ของเขากลายเป็นสีขาวโพลนไปหมด

1.3 แก่นเรื่องเกี่ยวกับความลึกลับที่ไม่สามารถใช้เหตุผลมาอธิบายได้ แก่นเรื่อง ประเภนี้เป็นลักษณะของการตายแล้วฟื้น หรือการที่วิญญาณของผู้ที่ตายแล้วเข้าไปสิงร่างอีก ร่างหนึ่ง ซึ่งมีอยู่ในเรื่อง "Ligeia" "Morella" "A Tale of the Ragged Mountains"

แก่นเรื่องของเรื่อง "Ligeia" นั้น เป็นเรื่องเกี่ยวกับวิญญาณที่ออกจาก ร่างหนึ่งแล้วไปเข้าสิงสู่อีกร่างหนึ่ง ของหญิงสาวที่เสียชีวิตไปแล้ว แต่จิตใจยังผูกพันอยู่กับคนรัก ของเธอ เธอพยายามดิ้นรนเพื่อจะกลับมาอยู่กับสามีที่เธอรักมาก แม้สามีจะแต่งงานใหม่กับ หญิงสาวอีกคนหนึ่ง ซึ่งสุขภาพไม่ค่อยจะแข็งแรงนัก และเจ็บป่วยอยู่เสมอ ใฝ่พยายามจะแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่หาคำตอบไม่ได้ในเรื่องของจิตวิญญาณ เมื่อตอนที่โลเจียพยายามอย่างที่สุดที่จะ แสดงให้สามีของเธอเห็นว่า เธอยังปรารถนาที่จะกลับมาอยู่ร่วมกับสามีตามเดิมโดยเข้าสิงอยู่ ในร่างของโรเวน่าหญิงซึ่งเป็นภรรยาคนที่สองของผู้เล่าเรื่อง เธอแสดงออกมาให้สามีเห็นด้วย

รูปลักษณะที่เหมือนโลเจีย คนเดิมทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นเส้นผม สีผม ดวงตา ใบหน้า เมื่อตอนที่เข้า
สิงกรรยาใหม่ จนทำให้สามีของเธอถึงกับหมดสติไปด้วยความตกใจกลัว ซึ่งในเรื่องนี้โพรสามารถ
บรรยายให้เห็นถึงเรื่องเหนือธรรมชาติที่เกิดขึ้นกับผู้เล่าเรื่องอย่างตั้งตัวไม่ติด และไม่คิดมาก่อน
ว่ากรรยาที่ตายไปแล้วจะฟื้นขึ้นมาได้ จนหวาดกลัวและหมดสติไป

"Morella" มีแก่นเรื่องคล้ายกับเรื่อง "Ligeia" เป็นเรื่องเกี่ยวกับ
ความลึกลับของชีวิตที่ตายไปแล้วกลับมาเกิดใหม่ ในเรื่องนี้โพรเล่าได้ลึบช่วยลงและตายไป
ก่อนตายเธอบอกกับผู้บรรยายว่า เธอจะฟื้นกลับมาอีก เมื่อเธอเกิดมาใหม่อีกร่างหนึ่งในร่างของ
ลูกสาว เป็นที่น่าแปลกว่า ซึ่งผู้บรรยายบอกว่าเหมือนกับโพรเล่าคนเดิมทุกอย่าง และในตอน
สุดท้ายนั้น เธอก็ตายอีกครั้งเหมือนกับเรื่อง "Ligeia"

จะสังเกตได้ว่าทั้งเรื่อง "Ligeia" และเรื่อง "Morella" นั้น
มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับการกลับมาเกิดใหม่ หรือการเข้าสิงสู่ในร่างอีกร่างหนึ่งหลังจากร่างเดิมได้
เสียชีวิตไปแล้ว ความน่ากลัวของทั้งสองเรื่องอยู่ที่การมาปรากฏกายในรูปลักษณะเดิมทุกประการ
แต่ปรากฏอยู่ในอีกร่างหนึ่งเป็นลักษณะกึ่งหลอนซึ่งเป็นที่น่าหวาดกลัวต่อผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่เป็นอย่างมากยิ่ง
ไม่ว่าจะรักผู้ตายมากเท่าใด แต่ผู้ที่ยังอยู่ก็ยังคิดอยู่เสมอว่าที่ปรากฏอยู่ตรงหน้านั้น ไม่ใช่คน
ในเรื่อง "Ligeia" นั้น ขณะที่โพรเล่าเอง ก็ทำท่าจะไม่รอด ซึ่งเหตุการณ์นี้ก็น่ากลัวอยู่แล้ว
แต่โพรยังสามารถบรรยายให้ผู้อ่านเกิดความน่ากลัวมากขึ้นอีก โดยการใช้สิ่งลึกลับมาบรรดา
ให้เกิดภาพของกรรยาคนที่ตนเองรักมาอยู่ในร่างของโพรเล่า ซึ่งเหตุการณ์อย่างนี้เป็นเรื่องที่
น่ากลัวสำหรับมนุษย์ที่ยังไม่ตายเพราะเป็นเหตุการณ์ที่ผู้เล่าเรื่องไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะพบ
เหตุการณ์ระทึกขวัญดังกล่าว

ส่วนเรื่อง "Morella" นั้น ความน่ากลัวอยู่ที่ โพรเล่า คนที่สองที่มาเกิด
นั้นเหมือนโพรเล่า คนเดิมทุกประการไม่ว่าจะเป็นหน้าตาหรือรูปร่าง อีกทั้งเมื่อ โพรอยู่ที่หลุมฝังศพ
กลับไม่มี Morella คนแรก เป็นเรื่องเหนือธรรมชาติซึ่งไม่มีใครให้คำตอบได้ว่าเป็นเพราะอะไร
ทำให้หลายคนเชื่อว่าเป็นผีหรือวิญญาณล่องลอยเข้าสิงอีกร่างหนึ่ง หรือคลบบรรดาให้เกิดอีกร่าง
หนึ่งได้ ทำให้มนุษย์หวาดกลัวตามสัญชาตญาณ

"A Tale of the Ragged Mountains" เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่มีแก่นเรื่อง
ของความน่าสะพรึงกลัวเกี่ยวกับการเข้าสู่อีกมิติหนึ่งของเวลา เป็นการเข้าสู่อดีตได้โดยการ
สะกดจิต

ความน่าสะพรึงกลัวของเรื่องนี้อยู่ที่การที่โศภิตาพยายามดึงตัวละครตัวเอกให้เข้าไปร่วมกับเหตุการณ์สังกรรมที่รบกวนกัน ซึ่งตัวเอกจะเป็นตัวสำคัญในกองทัพนั่นด้วย ผู้อ่านจะรู้สึกกลัว เมื่อคิดว่าอะไรจะเกิดขึ้นถ้าหากว่าตัวเอกตายในสังกรรมที่เขาถูกล้างไป เขาจะกลับมาพบปัจจุบันได้หรือไม่ หรือเขาต้องตายไปด้วยไม่สามารถฟื้นคืนชีพกลับมา

การสะกดจิตในยุคนั้น เป็นที่สนใจของหลายฝ่ายเนื่องจากสามารถทำให้ผู้ที่ถูกสะกดจิตทำอะไรก็ได้ เป็นศาสตร์ที่ได้รับการยอมรับกันอย่างกว้างขวาง แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นที่น่าหวาดหวั่นของผู้ที่ยังไม่ทราบเรื่องดังกล่าว อย่างต้องแท้และทำให้เรื่องนี้เกิดความน่ากลัวขึ้นไ้มากยิ่งขึ้น เนื่องจากผู้คนยังสับสนเรื่องการสะกดจิต ทำให้หวาดหวั่นต่อสิ่งที่ยังไม่รู้

1.4 แก่นเรื่องเกี่ยวกับภัยพิบัติ หรือโรคระบาด หรือความหายนะของมนุษยชาติ และการสิ้นสุด ความน่ากลัวในแก่นเรื่องประเภทนี้ขึ้นอยู่กับนิยายที่มนุษย์พยายามค้นคว้าเพื่อหนีจากความตายและความหายนะ ซึ่งจะมียุคในเรื่อง "The Masque of the Red Death" "The Fall of the House of Usher" "The Conversation of Eiros and Charmion"

แก่นเรื่องของ "The Masque of the Red Death" มีความน่ากลัวเพราะเกี่ยวกับความตายเฉยๆไม่ร้าย อันเนื่องมาจากโรคระบาด หลายคนพยายามจะหนีจากโรคระบาดดังกล่าว โศภิตาบรรยายความน่ากลัวของโรคนี้ไว้อย่างน่าสยดสยอง โดยบรรยายถึงลักษณะของโรคระบาดว่า ผู้ที่ได้รับเชื้อดังกล่าวจะเจ็บป่วยอย่างสุดแสนตามร่างกาย มีเลือดออกมาไม่หยุด ตามร่างกายจะมีจุดสีต่าง ๆ โดยเฉพาะตามใบหน้าของผู้เคราะห์ร้าย ผู้ที่ติดเชื้อจากโรคภัยจะไม่มีใครเข้าใกล้เพราะกลัวจะติดเชื้อโรคภัยนั้นภัยดังกล่าว ด้วยเหตุเหล่านี้จึงเป็นที่น่าหวาดกลัวของผู้คนทั่วไป ถ้ามีการเอื้อเชื้อโรคภัยดังกล่าว ทุกคนต้องหวาดผวาเพราะนั่นหมายถึงความตายอย่างทุกข์ทรมานนั่นเอง

ส่วนในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" มีแก่นเรื่องที่เกี่ยวเนื่องกันสามประการ คือ ความตายของเจ้าของคฤหาสน์โบราณพี่น้องคู่หนึ่ง การสิ้นสุดของปราสาทหรือคฤหาสน์ที่เจ้าของถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตและยอมสิ้นสุดไปพร้อม ๆ กับปราสาทดังกล่าว และการสิ้นสุดประวัติศาสตร์อันยาวนานของครอบครัวอันใดเคเดีย

ความน่ากลัวของเรื่องนี้ นอกจากจะอยู่ที่ความวังเวงของคฤหาสน์ตระกูลอัชเชอร์ ซึ่งอยู่ในสภาพทรุดโทรมจนเกือบจะร้างแล้ว บรรยายกายภายในยังดูกลับน่ากลัว ส่วนผู้ที่อาศัยอยู่ในคฤหาสน์หลังดังกล่าว และน้องสาวของโรคเคอร์คินก็อยู่ในสภาพป่วยใกล้ตายทั้งคู่

และเหตุการณ์ที่น่าหวาดกลัวต่อผู้เล่าเรื่องมากที่สุดก็คือ การมาปรากฏกายของแมคคิลิน และเดินหายไป ซึ่งผู้เล่าเรื่องก็ไม่เข้าใจว่าเป็นอะไร จะเป็นผีหรือคนก็ไม่ชัดเจน และเมื่อทุกอย่างสิ้นสุดลงทั้งคนและคฤหาสน์ ผู้เล่าเรื่องจึงรีบหนีออกมาก่อนที่จะปราสาทจะพังทลายหายลงไปในน้ำ หน้าปราสาทอันเก่าแก่แห่งนั้น

"The Conversation of Eiros and Charmion" มีแก่นเรื่องที่เกี่ยวกับความหายนะของโลก เป็นการสิ้นสุดของมวลมนุษยชาติ ซึ่งจะต้องจบสิ้นลงไปพร้อมกับไฟปรลัยกัลป์เนื่องจากดาวหางที่เคลื่อนตัวมาชนโลก

ในเรื่องนี้ โพน้าเสนอความน่ากลัวในรูปแบบการสนทนาเชิงปรัชญาระหว่างวิญญาณสองดวงที่อยู่บนสวรรค์และมองลงมายังโลกด้วยการทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้า

1.5 แก่นเรื่องที่เกี่ยวกับจิตไม่ปกติ หรือลักษณะวิกลจริต หรือสภาพการบีบคั้นทางจิต ซึ่งแก่นเรื่องประเภทนี้จะอยู่ในเรื่อง "Berenice" "The Tell - Tale Heart" "William Wilson" "The Imp of the Perverse" "The Man of the Crowd" "The Black Cat"

"The Tell - Tale Heart" แก่นของเรื่องนี้แสดงให้เห็นจิตใต้สำนึกของมนุษย์ค่อยเตือนย้ำถึงสิ่งที่ตนเองเคยกระทำความผิดไว้จึงจำเป็นต้องบอกใครสักคนในเรื่องความผิดที่ตัวเองเคยก่อเอาไว้ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ มนุษย์ไม่สามารถหลีกเลี่ยงความจริงที่เกิดจากการกระทำของตนเองได้ ความน่ากลัวของเรื่องนี้อยู่ตรงที่จิตของตัวละครในเรื่องนี้พุ่งชานอยู่ก่อนแล้วนั้น ได้กระทำการฆาตกรรมชายชรา เนื่องจากเกลียดแหวตาของชายชราคนนั้นมาก ผู้เล่าเรื่องซึ่งเป็นฆาตกรเห็นว่านัยน์ตาของชายชรานั้นเป็นตาของปีศาจ และเกิดจากการคลุ้มคลั่งจนนำไปสู่การฆาตกรรมในที่สุด เป็นเรื่องของคนที่จิตไม่ปกติ สามารถฆ่าใครเมื่อไรก็ได้ หากเกิดจิตหลอนเห็นผีหรือปีศาจในตัวผู้อื่น เมื่อฆ่าเสร็จแล้ว จึงนำศพที่เขาซ่อนเป็นชิ้น ๆ แล้วไปซ่อนไว้ใต้ถุนบ้าน เมื่อตำรวจมาค้นบ้านก็ไม่พบร่องรอยอะไร ตัวผู้เล่าเรื่องรู้สึกกระหม่อมในชัยชนะของตนเอง แต่ก็มีเหตุการณ์ประหลาดเกิดขึ้นกับเขานีก นั่นคือ เขาได้ยินเสียงหัวใจของเขาเต้นดังขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งเขาทนไม่ได้ลุกขึ้นบอกกับตำรวจว่าเขาเป็นคนสังหารเอง ความน่ากลัวของผู้อ่านอยู่ตรงที่ว่าผู้อ่านไม่สามารถบอกได้ว่าคนที่จิตไม่ปกตินี้เห็นหรือได้ยินสิ่งใดจริงหรือเป็นเพราะเกิดจากจิตหลอน

"William Wilson" นี่มีแก่นเรื่องที่เกี่ยวกับจิตที่ถูกบีบคั้นจากสภาพแวดล้อม และสภาพจิตที่ไม่ปกติภายในตัวผู้บรรยายเองจนเป็นเหตุให้เขาต้องแทงผู้ที่เขาคิดว่าเขาเกลียดและไม่อยากจะเห็นอีกต่อไป

ในเรื่องนี้ ไพบรยายว่า ผู้เล่าเรื่องนั้นเริ่มเกลียด William Wilson อีกคนที่มีชื่อและรูปร่างหน้าตาเหมือนเขาเพราะตัววิลเลียมคนที่สองนั้นคอยติดตาม และพูดเตือนเขาตลอดเวลา ซึ่งในที่สุดก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงให้พ้นจากการติดตามได้ เพราะคนที่เขาแทงตายนั้นเหมือนตัวเขาเองทุกอย่าง และเขาก็รู้ว่าตัวเขาเองก็ต้องตายด้วย ความน่ากลัวในเรื่องนี้อยู่ที่ผู้บรรยายนั้นพยายามหนีวิลเลียมคนที่สอง แต่ก็หนีไม่สำเร็จเพราะที่จริงแล้ว วิลเลียมคนที่สองก็คือตัวเขานั้นเองแต่อาจอยู่ในมิติที่ซ้อนกัน

ไพบรยายได้อธิบายว่า ทำไมผู้บรรยายจึงเกลียด "William Wilson" ซึ่งมีชื่อเหมือนกับผู้บรรยายทุกประการ เพียงแต่บอกว่าเขาไม่ชอบเสียงกระซิบที่เยือกเย็น เสียงหุ้ม ๆ เนิบ ๆ และชอบตามเขาไปทุกหนทุกแห่ง แม้แต่ในโรงเรียน หรือแม้กระทั่งออกจากโรงเรียนแล้วก็ตาม จนในที่สุดจึงฆ่าเสียด้วยความโกรธ

"The Imp of the Perverse" แก่นเรื่องเกี่ยวกับความหวาดกลัวในสิ่งที่ตนเองได้ก่อไว้ หรืออาจจะเรียกได้ว่าเป็นกรรมตามสนองก็ได้ เนื่องจากมีแรงบันดาลใจให้ทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ได้

"The Man of the Crowd" เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความลึกลับที่ซ่อนอยู่ภายในวิญญาณของทุกคนซึ่งยังไม่มีใครรู้อย่างแท้จริง เพราะบางส่วนเป็นวิญญาณที่ชั่วร้ายหรืออย่างน้อยก็ออกไปในทางชั่วร้าย แม้บางคนอาจคิดไปในทางดีแต่ก็มีหลายคนที่ไม่ไปในทางชั่วร้าย

"Berenice" แสดงให้เห็นสภาพทางจิตที่ไม่ปกติหรือจิตวิปริตของผู้เล่าเรื่องที่ต้องการพ้นจากศพของหญิงสาวผู้ตาย เป็นลักษณะการคลั่งไคล้พันอันแสนสวย ชาวสะอาดของผู้ที่เขารัก เมื่อเธอเสียชีวิตเขาไม่สามารถทนกับสภาพที่บีบคั้นทางจิตใจบางอย่างได้ และมีบางสิ่งที่คลั่งใจให้เขางัดฟันออกมาจากปากของคนรักทั้ง ๆ ที่หญิงคนดังกล่าว เพิ่งจะหมดสติไปได้ไม่นาน หรือบางทีอาจจะยังไม่ทันตายสนิทด้วยซ้ำ

ในบางกรณี ไพบรยายให้แก่นเรื่องหลายอย่างเพื่อสร้างความน่ากลัว เช่น การเข้าสิงสู่ในอีกร่างหนึ่งของวิญญาณ, จิตวิปริต, กรรมตามสนองในสิ่งที่ตัวเองเคยกระทำไว้ในเรื่อง "The Black Cat" ตัวเอกของเรื่องหรือผู้เล่าเรื่องนั้นไม่โทษแมวของตัวเองอันเนื่อง

มาจากบางอย่างที่เหนือธรรมชาติ (Supernatural) เข้าครอบ เป็นผลทำให้เขากระทำการทารุณกรรมลึกลับอย่างโหดเหี้ยมโดยการแทงคอและควักลูกตาแมวออกมา แต่พอรุ่งเช้าผู้เล่าเรื่องก็มีความรู้สึกผิด จากจุดนี้เองที่ทำให้เขาเริ่มกลัวอย่างสุดขีด เมื่อพบภาพของแมวที่ตัวเองสังหารตามที่ต่าง ๆ ภายในบ้านของตนเอง

2. การใช้สรรพนามบุรุษที่ 1

นอกจากไฟจะชี้แก่นเรื่องหลากหลาย ซึ่งเน้นหนักไปในเรื่องของความตายและความสยดสยองแล้ว ไฟยังมีเทคนิคการเล่าเรื่องโดยการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 "I" เป็นผู้ดำเนินการเล่าเรื่อง (Protagonist Narrator) เพื่อเพิ่มความน่ากลัวในเรื่องสั้นต่าง ๆ ของเขาขึ้นไปอีก จะสังเกตได้ว่าไฟใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 "I" เป็นผู้เล่าเรื่องทั้ง 27 เรื่อง ซึ่งในจำนวนทั้งหมดนี้ไฟใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 "I" เป็นตัวเอกของเรื่องทั้งหมด 11 เรื่อง ได้แก่ เรื่อง "MS. Found in a Bottle" "The Assigination" "Ligeia" "William Wilson" "A Descent into the Maelstrom" "The Pit and the Pendulum" "The Tell - Tale Heart" "The Black Cat" "The Premature Burial" "The Imp of the Perverse" "The Cask of Amontillado" โดยทั้ง 11 เรื่องเหล่านี้ ไฟใช้สรรพนาม "I" แทนตัวผู้เล่าในลักษณะที่เป็นผู้กระทำการฆาตกรรมหรือกระทำสิ่งที่ไม่ดีร้ายเสีย 5 เรื่อง ได้แก่เรื่อง "William Wilson" "The Tell - Tale Heart" "The Black Cat" "The Imp of the Perverse" "The Cask of Amontillado" และตัวละครเป็นผู้เล่าเรื่องซึ่งเป็นผู้ถูกกระทำ 6 เรื่อง ได้แก่เรื่อง "MS. Found in a Bottle" "The Assigination" "Ligeia" "A Descent into the Maelstrom" "The Pit and the Pendulum" "The Premature Burial" เป็นที่น่าสนใจว่า แม้ในเรื่อง "Ligeia" กับเรื่อง "The Premature Burial" นั้น ตัวเอกของเรื่องที่เป็นผู้เล่าเรื่องจะไม่ได้ถูกกระทำจากผู้อื่น แต่ตัวละครที่เป็นผู้เล่าเรื่องก็ถูกกระทำเนื่องจากการกระทำของตนเองในเรื่อง "The Premature Burial" ซึ่งผู้เล่าเรื่องอยากจะรู้ว่า ความตายนั้นเป็นอย่างไร และจะต้องพบกับอะไรบ้างหลังจากที่ตายไปแล้ว หรือการที่ต้องพบกับสิ่งลึกลับที่มนุษย์ยังหาคำตอบไม่ได้ของผู้เล่าเรื่องในเรื่อง "Ligeia" นั้น ก็น่ากลัวสยดสยองไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าตัวละครผู้เล่าเรื่องที่ถูกรังแกโดยผู้อื่น เพราะตัวละครต้องเผชิญกับเหตุการณ์ด้วยตัวเองเป็นเหตุการณ์ที่น่าสยองกลัวเกี่ยวกับความตายด้วยกันทั้งสองเรื่อง

ไพใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 "I" เป็นผู้เล่าเรื่องทั้งสามสถานการณ์นั้น ที่น่ากลัวที่สุด ได้แก่ ผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครตัวเอกเป็นผู้เล่าเรื่อง (Narrator as a Major Character) ทั้งที่เป็นผู้กระทำและเป็นผู้ที่ถูกกระทำ แม้ว่าเรื่องที่ตัวเอกเป็นผู้กระทำการฆาตกรรมเหยื่อของเขาในเรื่อง "The Cask of Amontillado" โดยตัวเอกใช้ "I" เป็นผู้เล่าเรื่องซึ่งผู้อ่านคล้อยตามในตอนแรก ๆ ของเรื่องที่ผู้เล่าเรื่องบรรยายถึงความแค้นที่ถูกดูหมิ่นและเหยียดหยาม แต่อย่างไรก็ตามผู้อ่านก็ต้องพบกับความหวาดกลัวเมื่อตัวผู้เล่าเรื่องทำการฆาตกรรมเหยื่อของเขาอย่างเลือดเย็น โดยการไปกบูนผนังร่างของเหยื่อของเขาไว้ในกำแพงอย่างโหดเหี้ยมมิคมนุษย์จนทำให้ผู้อ่านเกิดความเกลียดชังผู้เล่าเรื่องได้ในตอนหลัง หรือผู้เล่าเรื่องที่ถูกรุกรานในเรื่อง "The Pit and the Pendulum" ด้วยวิธีการต่าง ๆ หลายวิธีจนทำให้ผู้อ่านรู้สึกหวาดกลัวไปกับผู้เล่าเรื่อง เนื่องจากตัวผู้เล่าเรื่องเองนั้น คือ เหยื่อที่ถูกทรมาณโดยตรง บรรยายความรู้สึกออกมาจากประสบการณ์จริง ในขณะนั้น

ไพใช้ตัวละครตัวเอกเป็นผู้เล่าเรื่อง ก็เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเหมือนกับใกล้ชิดเหตุการณ์มากที่สุด จากตัวละครตัวเอกที่เป็นผู้เล่าเรื่องนั้น เล่าเรื่องตามเหตุการณ์ที่ตนเองประสบโดยตรง ซึ่งการเล่าเรื่องโดยวิธีนี้ผู้อ่านจะคล้อยตามเหตุการณ์ที่ตัวละครประสบมาเองได้มากกว่า ไม่ว่าตัวละครจะเป็นผู้ทำการฆาตกรรมหรือเป็นผู้ที่ถูกฆาตกรรมก็ตาม ผู้อ่านเองจะรู้สึกเหมือนกับตนอยู่ในเหตุการณ์และได้ประสบกับเหตุการณ์นั้น ๆ ด้วยตนเอง เหมือนกับในเรื่อง "The Pit and the Pendulum" เมื่อตัวละครตัวเอกของเรื่องเป็นผู้เล่าเรื่องนั้น ถูกรุกรานด้วยวิธีการมัดกับพื้นจนไม่สามารถขยับเขยื้อนได้ในขณะเดียวกันก็มีใบมีดค่อย ๆ แกว่งต่ำลงมาเรื่อย ๆ ผู้เล่าเรื่องพยายามจะขยับหนีแต่ก็ไม่สามารถทำได้ ในลักษณะอย่างนี้ผู้อ่านจะทราบความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับตัวละครได้โดยตรง หรือความรู้สึกหวาดกลัวดวงตาของแมวที่จ้องมองมายังผู้เล่าเรื่องอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ ด้วยดวงตาแดงจาง ในเรื่อง "The Black Cat" หรือความน่ากลัวในท้องทะเลจากเรื่อง "A Descent into the Maelstrom" ที่ชายชาวประมงต้องเผชิญกับความตายในมหาสมุทรท่ามกลางวังน้ำวนอันน่ากลัว ไพบรรยายให้เห็นว่า ชายชาวประมงนั้น กลัวสุดขีดที่รู้ว่าตนเองไม่มีทางรอดแน่ และพยายามหาที่ยึดเหนี่ยว ไพใช้ผู้เล่าเรื่องบอกเหตุการณ์ด้วยตนเอง ให้ดูเหมือนกับว่าในท้องทะเลนี้มีเพียงผู้เล่าเรื่องกับผู้อ่านเท่านั้นจนผู้อ่านรู้สึกว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นตรงหน้าผู้อ่านเอง

ส่วนเรื่องที่ไฟใช้ตัวละครรองเป็นผู้เล่าเรื่อง (Narrator as a Minor Character) นั้น ได้แก่เรื่อง "The Man of the Crowd" "The Facts in the Case of M. Valdemar" "The Gold Bug" ซึ่งทั้งสองเรื่องนี้ ผู้เล่าเรื่องจะอยู่ในเหตุการณ์ด้วย แต่ผู้เล่าเรื่องเล่าถึงเรื่องที่เกี่ยวกับตัวละครอื่น ในเรื่องของไฟนั้น ไฟเล่าเรื่องเกี่ยวกับตัวละครที่เป็นตัวเอก ซึ่งกำลังเผชิญกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ไฟใช้ตัวละครรองเป็นผู้เล่าเรื่องก็เพื่อให้ผู้อ่านทราบตัวละครอื่น ๆ อีก แต่ไฟก็ยังตั้งใจให้ผู้อ่านใกล้ชิดกับความระทึกใจในเรื่องของเขา เพราะผู้อ่านจะทราบความคิดและเหตุการณ์ที่เกิดจากผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์โดยตรง แม้จะมีใช้ตัวละครตัวเอกก็ตาม และตัวละครรองสามารถทราบเรื่องราวได้มากกว่า

นอกจาก ไฟจะใช้ผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวเอกและตัวละครที่เป็นตัวรองเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในเรื่องสั้นต่าง ๆ ของเขาแล้ว ไฟยังให้ผู้เล่าเรื่องที่เป็นผู้สังเกตการณ์ (Narrator as an Observer) เป็นผู้เล่าเรื่องด้วย ได้แก่ เรื่อง "Metzengerstein" "Morella" "The Fall of the House of Usher" "The Murder in the Rue Morgue" "The Masque of the Red Death" "The Mystery of" "Hop Frog"

แม้ผู้เล่าเรื่องที่เป็นผู้สังเกตการณ์ จะมีได้มีส่วนร่วมในเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่องสั้นของไฟโดยตรงก็ตาม แต่ไฟก็ได้ถ่ายทอดเรื่องราวและเหตุการณ์ความน่าสะพรึงกลัวออกมาได้ ทุกแง่มุมของตัวละครทุกตัวในเรื่องที่เกี่ยวข้องออกมาได้อย่างละเอียดและมีมุมมองมากขึ้น แม้ว่าตัวผู้เล่าเรื่องจะไม่มีบทบาทใด ๆ ในเรื่องก็ตามที่ แต่ผู้เล่าเรื่องก็ได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นจากภายในเรื่องทุกอย่าง ความน่ากลัวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นถูกเล่าออกมาหมดสิ้น แม้จะมีหลายเหตุการณ์ก็สามารถถูกถ่ายทอดออกมาทุกมุมมอง เพราะผู้เล่าเห็นเหตุการณ์ได้กว้างกว่าผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวเอกหรือตัวรอง ในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" และเรื่อง "The Masque of the Red Death" ไฟบรรยายความรู้สึกกลัวของผู้คนที่มีความต้อโรคร้ายหรือตัวแทนของความตายนั่นเอง และไฟยังได้ให้ผู้อ่านได้มองเห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่องได้อย่างชัดเจนจนผู้อ่านเกิดความกลัวต่อ "Red Death" คล้ายตามผู้เล่าเรื่องที่อยู่รวมในเหตุการณ์นั้นด้วย หรือในการเข้าร่วมเหตุการณ์โดยตรงในฐานะผู้สังเกตการณ์ในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" ซึ่งผู้เล่าเรื่องได้สัมผัสกับความตายและความหายนะของตระกูล อีชเชอร์ จนถึงฉากสุดท้ายของการสิ้นสุดตระกูลนี้ ความน่ากลัวต่าง ๆ ถูกถ่ายทอดออกมาจากสายตาของผู้เล่าเรื่องที่อยู่ในเหตุการณ์ ผู้อ่านรู้สึกเหมือนกับว่ามองเห็นภาพต่าง ๆ ด้วยสายตาของตนเองหรือประสบด้วยสายตาของตนเอง

จากการที่ไฟซ์ผู้เล่าเรื่องโดยใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 "I" นี้ เป็นผู้บรรยายเรื่องราวที่เกิดขึ้น ทั้งผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครตัวเอก ตัวรอง หรือผู้สังเกตการณ์นั้น ล้วนสร้างความน่ากลัวให้เกิดขึ้นในเรื่องสั้นของไฟซ์ทั้งสิ้น เพราะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวได้มากกว่า และมองเห็นภาพที่ผู้เล่าเรื่องได้กว้างไกลกว่า เพราะสามารถประมวลเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้เอง เหมือนตกอยู่ในเหตุการณ์จริง ๆ

3. การใช้ความกระหายใคร่รู้ในการสร้างความสยองขวัญ

เพื่อให้เกิดความน่ากลัวมากยิ่งขึ้น กับการดำเนินเรื่องสั้นต่าง ๆ ของไฟซ์ ไฟซ์ใช้ความกระหายใคร่รู้ (Suspense) เป็นเทคนิคเพื่อบรรยายให้ผู้อ่านรู้สึกตื่นเต้นหวาดกลัวกับสิ่งที่ผู้เล่าเรื่องประสบ ไฟซ์สร้างความไม่แน่ใจหรือความเร้าใจให้ผู้อ่าน โดยการคาดคิดว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไปอีก เพื่อทำให้ผู้อ่านใคร่จะติดตามเรื่องต่อไปจนกว่าจะได้รับรู้เรื่องราวหรือคำอธิบาย การทำให้ผู้อ่านรอคอยผลอย่างใจจดใจจ่อนี้ ทำให้ผู้อ่านมีความกระหายใคร่รู้จากความคาดหวัง (Suspense by Expectation) ดังในเรื่อง "The Pit and the Pendulum" ที่ผู้อ่านจะติดตามดูเหตุการณ์ที่ผู้เล่าเรื่องถูกทรมานแต่ละครั้งด้วยความไม่แน่ใจว่าผู้เล่าเรื่องจะเป็นอย่างไรต่อไป ผู้เล่าเรื่องจะพ้นอันตรายหรือไม่ หรือจะมีใครออกมาช่วยได้ทัน ผู้เล่าเรื่องต้องพยายามทุกวิถีทางเพื่อให้อรอดพ้นจากการถูกทรมาน และไฟซ์เร้าความกระหายใคร่รู้ของผู้อ่านโดยการบรรยายให้เห็นว่า ผู้เล่าเรื่องนั้น เมื่อการทรมานแต่ละครั้งจบลงด้วยความกลัวสุดขีดของ ผู้เล่าเรื่องนั้น ผู้อ่านไม่แน่ใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป จะมีอะไรมาคุกคามหรือทำให้ผู้เล่าเรื่องต้องตายหรือไม่ การใช้ความกระหายใคร่รู้ทางมองนี้จะมียู่ในเรื่อง "A Descent into the Maelstrom" "MS. Found in a Bottle" "William Wilson" "Hop Frog" "The Man of the Crowd" "The Murder in the Rue Morgue" "The Mystery of Marie Roget" "The Gold Bug" "The Oblong Box" "The Premature Burial" "The Purloined Letter" "Thou Art the Man"

ในเรื่อง "A Descent into the Maelstrom" มีจุดสนใจใคร่รู้เพื่อให้น่าน่าน ผู้อ่านติดตามดูสถานการณ์อย่างใจจดใจจ่อว่าชาวประมงจะรอดชีวิตไปได้หรือไม่ เนื่องจากยังไม่เคยมีใครรอดชีวิตไปได้เลย และในตอนที่เกิดการยื้อแย่งกันขึ้นเพื่อหาที่เกาะในเรือ นั้น ผู้อ่านรู้สึกว่าการหน่วงเวลาเป็นอย่างมาก เนื่องจากทั้งสองต้องพะวงกับน้ำวนและยังต้องมาวุ่นอยู่กับการยื้อแย่งเป็นเช่นนั้น และจะทันกับน้ำวนหรือไม่ ใครจะเป็นผู้รอดชีวิต ผู้อ่านต้องการทราบ ว่าเรื่องจะลงเอยในรูปใด

ส่วนในเรื่อง "MS. Found in a Bottle" นั้น ไพใช้จุดสนใจใคร่รู้เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความกลัวและอยากจะทราบว่า ผู้เล่าเรื่องจะพาอย่างไรต่อไป เมื่อเรือลำที่ผู้เล่าเรื่องโดยสารมากำลังจะจมลง เนื่องจากพายุที่พัดกระหน่ำอย่างหนักจนเรืออัปปาง ผู้อ่านจะรู้สึกกลัวกับผู้เล่าเรื่องไปด้วย เมื่อผู้เล่าเรื่องพยายามส่งสัญญาณและมองหาเรือลำอื่นที่แล่นผ่านเข้ามาในบริเวณดังกล่าว ผู้อ่านจะรู้สึกโดดเดี่ยวอ้างว้าง เนื่องจากต้องอยู่ในทะเลอันกว้างใหญ่ตามลำพัง และในตอนและผู้เล่าเรื่องได้รับการช่วยเหลือให้ขึ้นไปบนเรือลำหนึ่ง ซึ่งคนบนเรือดูไม่สนใจผู้เล่าเรื่องเลย ทุกคนบนเรือทำเหมือนกับว่าไม่มีใครเห็นเขา จากจุดนี้ ก็เป็นการสร้างความกระหายใคร่รู้ให้เกิดกับผู้อ่านเป็นอย่างมาก ผู้อ่านจะเกิดความกลัวว่าผู้ที่มาช่วยชีวิตของผู้เล่าเรื่องนั้น อาจเป็นปีศาจหรือผีที่จะมาพาวิญญาณของผู้เล่าเรื่องไปอยู่ด้วยก็ได้ หรืออาจไม่แน่ใจว่าผู้เล่าเรื่องจะรอดชีวิตอย่างแท้จริงหรือไปได้ตลอดรอดฝั่งหรือไม่ เนื่องจากพฤติกรรมที่แสดงออกของคนบนเรือลำดังกล่าว หรือในตอนที่เราเล่าดังกล่าวแล่นพาผู้เล่าเรื่องไปสู่วังน้ำวนนั้น ผู้อ่านกลับมีความรู้สึกกลัวกับการคืนชนให้ชีวิตรอดจากความตายจุดสนใจใคร่รู้ตรงนี้อยู่ที่ผู้อ่านเกิดความรู้สึกกลัวแทนผู้เล่าเรื่องว่า ในคราวนี้จะมีเรือผ่านมาช่วยชีวิตของผู้เล่าเรื่องได้ทันเวลาหรือไม่ หรือเขาจะตาย และตายด้วยวิธีไหน ผู้อ่านจะรู้สึกอึดอัด และหวาดหวั่นไปพร้อม ๆ กับผู้เล่าเรื่องเมื่อเผชิญกับความน่ากลัวในวังน้ำวนแห่งนี้ ผู้อ่านจะมีความรู้สึกน่ากลัวระหว่างการรอดคอยเมื่อผู้บรรยายกำลังจะพบกับความตายจากวังน้ำวนอีกด้วย

และจุดสนใจใคร่รู้เรื่อง "William Wilson" อยู่ที่ผู้อ่านต้องการทราบว่า วิลเลียม วิลสัน คนที่สองนั้น เป็นใครทำไมจึงต้องคอยติดตามวิลเลียมซึ่งเป็นผู้เล่าเรื่องอยู่เสมอ ผู้อ่านใคร่รู้ว่าเหตุการณ์ต่อไปหลังจากการที่ผู้เล่าเรื่องสังหารวิลเลียมแล้ว จะจบสิ้นทุกอย่างทุกอย่างหรือไม่ จะเป็นการสิ้นสุดปัญหาของวิลเลียมผู้บรรยายหรือไม่ ไพใช้วิธีการสร้างจุดสนใจใคร่รู้ที่มาจากความคาดหวัง (Suspense by Expectation) ให้น่าให้ผู้อ่านติดตามดูการคลี่คลายความคลุมเครือของเหตุการณ์อย่างใจจดใจจ่อ

การสร้างจุดสนใจใคร่รู้ในเรื่อง "The Murders in the Rue Morgue" "The Mystery of Marie Roget" "Thou Art the Man" นั้น มีลักษณะคล้าย ๆ กันโดยไพบรรยายให้ผู้อ่านค่อย ๆ ติดตามไปที่ละน้อย ๆ และเริ่มคาดการณ์ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป

ในเรื่อง "The Murders in the Rue Morgue" นั้น ในตอนแรกผู้อ่านจะเป็นเรื่องน่าสยดสยองที่แม่ลูกถูกสังหารตายอย่างทารุณด้วยใบมีดโกนและมีการสืบหาตัวฆาตกรและ

สาเหตุของการฆ่าอย่างทารุณโหดร้ายเช่นนั้น โปยบรรยายปมฆาตกรรมที่ทางตำรวจไม่สามารถสืบสวนได้สำเร็จและเป็นปมของจุดสนใจใคร่รู้ที่ทิ้งไว้ให้ผู้อ่านสงสัยและหวาดกลัวว่าเหยื่อรายต่อไปจะเป็นใครหรือจะเกิดขึ้นกับตัวเองหรือไม่ถ้าหากทางเจ้าหน้าที่ยังไม่สามารถจับกุมคนร้ายหรือฆาตกรมาลงโทษได้ ผู้อ่านรู้สึกพริ้งพริ้วและติดตามไปจนกว่าจะได้รับคำอธิบายหรือคดีคลี่คลาย ซึ่งจุดสนใจใคร่รู้ในเรื่องนี้นั้นคล้าย ๆ กับเรื่อง "The Mystery of Marie Roget" ที่โพล์จุดสนใจใคร่รู้เพื่อให้ผู้อ่านติดตามเรื่องราวไปเรื่อย ๆ ว่า ฆาตกรที่แท้จริงนั้นเป็นใครที่สังหารหญิงสาวแล้วนำศพไปทิ้งไว้ในแม่น้ำ นอกจากนั้น ยังสลับเรื่องราวกลับมาวิเคราะห์หนังสือพิมพ์ที่ลงข่าวการตายของหญิงสาว เพื่อเป็นการท่วงเวลาให้ผู้อ่านรอคอยด้วยใจจดจ่อ และผู้อ่านต้องการจะรู้ว่ามีความคืบหน้าใด ๆ ต่อการสืบสวนความลึกลับต่อคดีฆาตกรรมสะเทือนขวัญในครั้งนี้

ในเรื่อง "Thou Art the Man" นั้น แม้จะมีการจับตัวผู้ต้องสงสัยว่า เป็นผู้กระทำการฆาตกรรมนายซัทเทิลเวอร์ธ แต่ผู้เล่าเรื่องเองนั้น ไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ ประเด็นนี้เป็นปมที่ผู้อ่านเริ่มไม่แน่ใจว่าใครคือ ฆาตกรที่แท้จริง และทำให้เกิดจุดสนใจว่าจะมีการจับตัวฆาตกรที่แท้จริงได้หรือไม่ ตัวฆาตกรจะเป็นใคร ผู้อ่านอยากติดตามจนกว่าจับตัวฆาตกรได้ โดยการที่โพล์เปิดเผยเหตุการณ์ทีละน้อย ๆ จนฆาตกรตัวจริงถูกจับได้

ส่วนในเรื่อง "The Oblong Box" จุดสนใจใคร่รู้ของผู้เล่าเรื่องมีความสนใจใคร่อยากรู้ให้ได้ว่า ในที่นั้นเมื่อไรอยู่ ซึ่งหีบใบดังกล่าวคล้ายหีบศพจากบมนี้ทำให้ผู้อ่านอยากจะทราบว่า เกิดมีการฆาตกรรมกันแล้วนำศพซ่อนใส่หีบไว้หรือไม่

เป็นที่น่าสังเกตว่า เรื่องสั้นประเภทที่มีโครงเรื่องซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับความน่าสะพรึงกลัวโดยตรงอันได้แก่เรื่องประเภท สืบสวนสอบสวน หรือความตายที่มีได้มีการฆาตกรรมโดยตรงของโพล์ทุกเรื่องจะใช้เทคนิคการบรรยายด้วยการใช้จุดสนใจใคร่รู้มาใช้เพื่อให้ผู้อ่านใคร่ติดตามเรื่องไปจนกว่าจะได้รับการคลี่คลายด้วยใจจดจ่อ บางเรื่องโพล์จะสร้างจุดสนใจโดยการทำให้ผู้อ่านเกิดความกังวล ต้องการรู้เรื่องมากขึ้น โพล์พยายามจะเปิดเผยเหตุการณ์ออกมาทีละน้อย ในเรื่อง "The Mystery of Marie Roget" "The Purloined Letter" "The Gold Bug" "The Oblong Box" "Thou Art the Man" "The Murders in the Rue Morgue" จะสังเกตเห็นได้ง่าย ๆ จากการที่มีคดีฆาตกรรมเกิดขึ้นในเรื่อง "Thou Art the Man" ซึ่งเป็นการฆาตกรรมที่ความน่ากลัวไม่ได้เกิดจากโครงเรื่องหรือจาก

หรือองค์ประกอบอื่น ๆ แต่โพลสร้างความรู้สึกน่ากลัวขึ้นจากการที่ผู้อ่านรู้สึกคล้อยตามด้วยความกลัวกับการที่ผู้เล่าเรื่องบรรยายว่าผู้รับการรักษาจับตัวคนที่ไม่ใช่ผู้กระทำหรือสาครกรไป และก็ยังหาตัวคนร้ายที่แท้จริงไม่ได้ ผู้อ่านมีความรู้สึกคาดหวังและรอคอยว่าตำรวจจะจับคนร้ายได้หรือไม่ หรือจะจับได้เมื่อไร ใครจะเป็นคนต่อไป กระทั่งโพลเริ่มเปิดเผยตัวคนร้ายออกมาทีละน้อย ๆ

ในเรื่อง "The Mystery of Marie Roget" นั้น ผู้เล่าเรื่องได้บรรยายให้ผู้อ่านทราบว่ามีคนที่น่าสงสัยว่าจะเป็นผู้อยู่ในขายน่าสงสัยจะเป็นผู้กระทำสาครกรรมอยู่สองสามคน ผู้อ่านรู้สึกสนใจใคร่อยากจะรู้ว่าผู้ที่เป็นคนลงมือสังหาร มารี โรเจต นั้น เป็นผู้ใดกันแน่ ตัวผู้เล่าเรื่องเองก็ยังไม่ทราบว่าผู้สังหารเป็นใครกันแน่ แต่ก็พยายามหาหลักฐานอยู่ ผู้อ่านรู้สึกกระวนกระวายที่ยังหาตัวผู้กระทำผิดไม่ได้และรอคอยผลการสอบสวนด้วยใจจดจ่อ

ในเรื่อง "The Oblong Box" ตัวผู้เล่าเรื่องมีความสงสัยว่าในหีบใบใหญ่นั้นมีอะไรอยู่ข้างใน จุดนี้เองทำให้ผู้อ่านมีความใคร่รู้ว่าศพภายในหีบนั้นเป็นใคร แล้วผู้ที่ฆ่าผู้ตายนั้นมาจากสาเหตุใด และอะไรจะเกิดขึ้นกับ Mr. Wyatt และเขาจะถูกจับได้หรือไม่

"The Pit and the Pendulum" เป็นอีกเรื่องที่โพลสามารถบรรยายจุดสนใจใคร่รู้ให้เกิดขึ้นกับผู้อ่านได้อย่างชัดเจนจนผู้อ่านเกิดความรู้สึกประหวั่นพรั่นพรึง และเกิดความกลัวขึ้นมาเหมือนกับผู้เล่าเรื่องที่กำลังถูกทรมานอยู่ จุดสนใจใคร่รู้ในเรื่องนี้อยู่ที่โพลมีช่องแหว่งลงมาอย่างช้า ๆ ทีละน้อย ๆ จนเกือบจะถึงผู้เล่าเรื่อง ผู้อ่านเกิดความรู้สึกอึดอัดและหวาดกลัวเมื่อโพลบรรยายโดยใช้วิธียืดเวลาออกมาเพื่อให้ผู้เล่ามีเวลาค้นร้นต่อสู้ให้พ้นจากเครื่องทรมานทั้งสามวิธีนั้น

จุดสนใจใคร่รู้ในเรื่อง "The Cask of Amontillado" นั้น อยู่ที่ผู้เล่าเรื่องซึ่งเป็นคนสังหารเหยื่อของตนอย่างเลือดเย็นนั้น เริ่มลงมือไขกุญแจเปิดผนังเพื่อฝังร่างของเหยื่อของเขาอย่างช้า ๆ ทีละชั้น ๆ การที่โพลบรรยายลักษณะอย่างนี้ ก็เพื่อเป็นการถ่วงเวลาออกไปให้เหยื่อรู้สึกทรมานและผู้อ่านรู้สึกว่าการทำอย่างนี้ของผู้เล่าเรื่องนั้น เป็นการฆ่าอย่างโหดเหี้ยมอย่างแท้จริง เพราะแทนที่จะฆ่าให้ตายไปอย่างรวดเร็วแต่กลับทรมานเหยื่ออย่างไร้ความปราณีและทำให้ผู้อ่านรู้สึกหวาดเสียวและเกิดความกลัวเป็นเวลานานยาวนานกว่าปกติเนื่องจากต้องคอยดูว่าเหตุการณ์จะเป็นอย่างไรต่อไปด้วยหัวใจระทึก

หรือในเรื่อง "The Tell - Tale Heart" ก็มีจุดสนใจใคร่รู้ที่เห็นได้อย่างชัดเจนอีกเรื่องหนึ่ง ตอนที่ผู้เล่าเรื่องซึ่งเป็นสาครกรจิตวิปริตได้ยินเสียงหัวใจของชายชราเต้น

ตั้งขึ้นมากทุกทีจนเขามีอาการกระสับกระส่ายเอาไม่ลากไปตามพื้น ขณะเดียวกันเขาก็ได้ยินเสียงหัวใจของชายชราดังขึ้นกว่าเดิมอีก ทำให้ผู้อ่านรู้สึกกระวนกระวายใจไปด้วย นอกจากนั้นตำรวจก็ยังเดินวนเวียนและยังไม่ทีที่ท่าว่าจะกลับไปจุดที่ไฟบรรยายให้ผู้อ่านรู้สึกว่าเวลารันผ่านไป เชื่องช้าเหลือเกิน และผู้อ่านรู้สึกว่าเข้าข้างหรือเอาใจช่วยผู้เล่าเรื่อง "I" แม้เขาจะมีจิตใจไม่ปกติก็ตาม เพราะถ้าหากเขาถูกจับได้เขาอาจต้องถูกประหารชีวิตก็ได้ จากจุดนี้เองที่ทำให้ผู้อ่านเอาใจช่วยผู้เล่าเรื่องด้วยใจจดจ่อ

จากจุดสนใจใคร่รู้ดังกล่าวมาแล้วข้างต้นของไฟนั้น ไฟใช้วิธีการบรรยายจุดสนใจใคร่รู้เป็นสองแบบ นั่นคือ แบบแรกไฟใช้การบรรยายเรื่องราวที่น่ากลัวสยองขวัญเพื่อให้เกิดแก่ผู้อ่านจนถึงขีดสุด แล้วจึงเปลี่ยนเรื่องไปบรรยายเหตุการณ์อื่น เพื่อให้อ่านเกิดความกระหายใคร่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับตัวละครเป็นการหยุดเวลาเอาไว้อย่างกระทันหัน ส่วนแบบที่สองนั้น ไฟให้การบรรยายความกระหายใคร่รู้ให้เกิดแก่ผู้อ่านโดยการถ่วงเวลาหรือยืดเวลาของเหตุการณ์แต่ละเหตุการณ์ออกไปอีกขณะที่ผู้อ่านกำลังเกิดความสยดสยอง การที่ไฟใช้ถ่วงเวลาออกไปอีกก็เพื่อให้อ่านเกิดความใคร่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป ผู้อ่านบางคนอาจคาดเดาเหตุการณ์ไปตามความคิดของตน หรือสร้างจินตนาการตามความเห็นของตนเอง

จากการวิเคราะห์ในส่วนของจุดสนใจใคร่รู้ นั้น ไฟใช้แบบที่สองมากที่สุดโดยไฟมักจะใช้วิธีการบรรยายโดยการถ่วงเวลาของเหตุการณ์ในเรื่องให้ยืดยาวออกไป เพื่อให้อ่านรอคอยด้วยความกระวนกระวายใจและรอคอยติดตามเรื่องราวไปด้วยความหวาดหวั่น

พฤติกรรมของตัวละคร

การนำเสนอตัวละครที่ปรากฏออกมาในเรื่องสั้นของไฟเพื่อให้อ่านเกิดความรู้สึกกลัวและสยดสยองนั้น ไฟใช้วิธีการนำเสนอตัวละครออกมาในลักษณะต่าง ๆ กัน ซึ่งการนำเสนอตัวละครของไฟนั้น ปรากฏออกมาดังนี้

1. ไฟใช้ตัวละครที่มีจิตใจไม่ปกติกับลักษณะของจิตวิปริต หรือให้ตัวละครกระทำการใด ๆ ที่ปกติวิสัยของคนธรรมดาไม่พึงกระทำกัน เป็นไปในลักษณะที่พฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากคนทั่ว ๆ ไป อันเนื่องมาจากความผิดปกติทางจิต ไม่ว่าจะเป็นการฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยมหรืออย่างเลือดเย็นจากการแก้แค้นก็ตามที จะสังเกตเห็นได้ว่าในเรื่องสั้นหลายเรื่องของไฟได้สร้างความน่าสะพรึงกลัวโดยให้ความผิดปกติทางจิตของตัวละครเป็นหลัก ยกเว้นเรื่อง

การสอบสวนสืบสวนบางเรื่องคือ "The Purloined Letter" กับ "The Gold Bug" และเรื่อง "The Mystery of Marie Roget" อย่างไรก็ตามแม้บางเรื่องจะเป็นการฆาตกรรม แต่ไฟก็สามารถบรรยายสภาพความน่ากลัวของศพเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายได้อย่างน่ากลัว เนื่องจากการฆ่าเป็นไปอย่างโหดเหี้ยมผิดมนุษย์ที่จะกระทำกัน

ในเรื่อง "The Tell - Tale Heart" ผู้บรรยายซึ่งเป็นฆาตกรได้กระทำการฆาตกรรมชายชราเนื่องมาจากความเกลียดในดวงตาของชายชรา และครั้งใดที่เขาเห็นดวงตาชายชรานั้นเขาจะมีอาการประสาท และคลุ้มคลั่งจนคิดจัดการเขาในที่สุด อีกทั้งบางตอนยังได้แสดงความสะใจเมื่อได้รับชัยชนะ และความฉลาด ของตนเอง

เมื่อเขาได้ฆ่าชายชราที่อยู่บ้านเดียวกันแล้ว ในครั้งแรกที่ตำรวจมาค้นบ้านของเขา แต่ก็ไม่พบอะไรนั้น เขาได้ยินเสียงหัวใจของเขาเต้นอยู่ตลอดเวลา และดังมากขึ้น ๆ อันเนื่องมาจากประสาทหลอน จิตได้สำนึกซึ่งไม่ปกติของเขาบอกเขาให้สารภาพไปเอง

ในเรื่อง "The Black Cat" ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ไฟแสดงให้เห็นจิตได้สำนึกของชายคนหนึ่งซึ่งจิตไม่ปกติ เต็มไปด้วยความเกลียด และกระทำความชั่วร้ายลงไปในโดยที่ตนเองไม่รู้สึกรู้สึ กระทำไปด้วยความคิดที่เคยรู้มาก่อนว่าแมวดำเป็นสัญลักษณ์ของความชั่วร้าย และเขาเองก็มีแมวดำเลี้ยงไว้ตัวหนึ่ง และแมวดำตัวนี้เองที่ทำให้อารมณ์เขาเปลี่ยนไปเป็นความเกลียดกลัว และคิดฆ่า แต่บังเอิญไปถูกภรรยาตาย และเขาต้องซ่อนศพของภรรยาไว้ในหลังผ้าม่านของบ้าน เพื่อให้พื้นผิวดูไม่มีใครล่วงรู้ แต่ในที่สุดเขาก็ต้องสารภาพกับเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งขณะนั้นไม่สามารถจะหาร่องรอยอะไรได้ เมื่อรื้อผนังออกมา ก็ต้องตกใจเมื่อพบแมวดำที่เขาเกลียดกับภรรยาอยู่ในนั้น ในเรื่องนี้จิตของผู้บรรยายนี้คิดอยู่ตลอดเวลาว่าได้กระทำอะไรลงไป หรือมีบางอย่างมาลลจิตให้กระทำในสิ่งที่เกินกว่าคนทั่วไปจะทำได้ และจากการที่เขาสารภาพออกมานั้น ก็เนื่องจากการที่จิตถูกครอบงำ (obsession) จากบางสิ่งที่เขาอยู่ในจิตได้สำนึกของเขาเอง

ส่วนในเรื่อง "The Imp of the Perverse" ไฟก็บรรยายออกมาให้เห็นถึงความผิดปกติก่เกิดขึ้นในจิตใจของผู้เล่าที่หลอกหลอนตัวเองอยู่ตลอดเวลาหลังจากที่ได้กระทำการฆาตกรรมชายเจ้าของปราสาทเพื่อเข้าครอบครอง อย่างไรก็ตามจิตหลอนที่ติดตัวเขาย่างแน่นอนหนาเหล่านั้นได้ย้อนกลับมาหาเขาทุกครั้งเมื่อเขานึกถึงเหตุการณ์การฆาตกรรมที่น่ากลัว และทำให้เขามีอาการผิดปกติ และพิรฬออกมาโดยไม่รู้ตัวว่า เขาจะไม่เป็นอะไรเขาจะต้องปลอดภัย จนกระทั่งอาการจิตหลอนดังกล่าวทวีความรุนแรงขึ้นทุกทีจนทำให้เขาวิ่งออกไปตาม

ท้องถนน และเพื่อคำพูดดังกล่าวออกมา และทำให้ทุกคนรู้ว่าเขาเคยทำผิดอะไรมาก่อน อาการเพื่อ พูดออกมาอย่างนี้ โฟต้องการแสดงให้ผู้อ่านเห็นว่าความผิดที่เขาทำขึ้นมานั้นก็เนื่องมาจากความผิดปกติในจิตใจของเขานั้นเองตลอดจนการสำราญของเขานั้นก็เพราะความผิดปกติในจิตใจของเขาด้วยอีกเหมือนกัน

เรื่อง "William Wilson" นี้ผู้เล่าเรื่องซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องเริ่มเล่าเรื่องส่วนตัวเขาออกมาตั้งแต่เริ่มจากครอบครัวที่ตื่นเต้นตกใจง่าย อารมณ์ไม่คงที่จนไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ ทำตามอารมณ์ของตนเองโดยไม่ใส่ใจกับสิ่งที่จะตามมา ผู้เล่าเรื่องเล่าว่าเขาถูกคนที่เหมือนกับเขาทุกประการไม่ว่าจะเป็นหน้าตา ท่าทาง รูปร่าง หรือแม้แต่นิสัย คิดตามเขาเหมือนเงาตามตัว ผู้เล่าเรื่องถูกชายคนดังกล่าวติดตามไปทุกหนทุกแห่ง กอรปกับน้ำเสียงที่น่าสะพรึงกลัวที่พูดรอกหูของผู้เล่าเรื่องทำให้เขาอยากจะหนีให้พ้นชายคนนั้น และในที่สุดเขาก็ต้องสังหารชายคนดังกล่าวเพื่อให้พ้นจากความเกลียด และความกลัวอันเนื่องมาจากจิตใจที่ค่อย ๆ ถูกกัดกร่อนมาเป็นเวลานานซึ่งส่งผลให้เขาต้องกระทำการฆาตกรรม

ความผิดปกติในจิตใจของตัวละครในรูปแบบต่าง ๆ นั้น มีผลต่อการกระทำต่าง ๆ ของตัวละครเป็นอย่างมาก ในเรื่อง "Ligeia" เมื่อไลเจีย ได้ตายจากสามีซึ่งเป็นผู้เล่าเรื่องไปแล้ว เธอก็ยังพยายามจะกลับมาอยู่กับสามีอีกแม้จะไม่ใช่วางของเธอก็ตาม ความน่ากลัวของเรื่องนี้จึงอยู่ที่วิญญานของผู้ตายหวนกลับมาสิงสู่ร่างที่มีไว้ร่างเดิมแต่เป็นอีกร่างหนึ่งซึ่งเป็นภรรยาใหม่ของผู้เล่าเรื่อง

ส่วนอาการผิดปกติในจิตใจของผู้เล่าเรื่องที่เห็นได้ชัดได้แก่การที่ตกเป็นทาสยาเสพติดประเภทฝิ่น และการตกแต่งประดับประดาห้องของเขาด้วยสีลัน และสิ่งของที่แปลกประหลาด การกระทำที่กล่าวมานี้มีสาเหตุมาจากจิตใจที่แปลกประหลาดผิดจากปกติวิสัยที่คนทั่วไปพึงกระทำ

ในเรื่อง "Berenice" ผู้เล่าเรื่องมีลักษณะของคนวิกลจริต เช่นเดียวกับตัวละครชายในเรื่องอื่น ๆ อีกหลายเรื่องซึ่งฝังใจอยู่กับศาสตร์อันลึกลับ และหวาดกลัว ชอบจินตนาการไปต่าง ๆ นานา อันเนื่องมาจากจิตใจที่ขอบเพื่อฝันมาตั้งแต่เด็ก ๆ เขาชอบสังเกตสิ่งรอบตัวและหวาดวันต่อสิ่งที่เป็นไปตามธรรมชาติ หวาดวันต่อโรคภัยไข้เจ็บที่เขากำลังเผชิญอยู่ จะสังเกตเห็นว่า หนังสือที่เขาอ่านนั้นจะเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับศาสนาและพระเจ้า นอกจากนี้ผู้เล่าเรื่อง มีความคลั่งไคล้ฝันของ เบอเรนีสมาก ฝันของเบอเรนีส มีเสน่ห์มากในสายตา

ของเขา ความคลั่งไคล้ของเขาเกิดเป็นความคลุ้มคลั่ง เขามีความเชื่อมั่นว่า ถ้าเขาได้เป็น
เจ้าของหรือผู้ครอบครองในตัวหล่อนแล้ว เขาก็จะมีความสุขสงบ และหายจากอาการคลุ้มคลั่งได้

ในตอนท้ายของเรื่องผู้เล่าเรื่องรับทราบจากคนใช้ว่า เบอเรนีส หมดลมไปแล้ว
และเตรียมจะฝังร่างของเธอในคืนนั้น ผู้เล่าเรื่องเล่าว่าเขายู่ในอาการเหมือนคนละเมอ มองดู
ตำราซึ่งเขียนไว้เกี่ยวกับการตายแล้วฟื้นของโอรสของพระเจ้าองค์หนึ่ง เขาถอนพันออกมาจาก
ปากของเบอเรนีส ทั้งสิบสองซี่โดยไม่รู้ตัวและมาทราบ ก็คือเมื่อผู้ที่เฝ้าสุสานมาบอกเขาว่าเธอ
ยังไม่ตายเขาตกใจและก็พบว่าตามตัวเขานั้นมีรอยเล็บ รอยเลือดติดอยู่มากมาย เขาแทบสิ้นสติ
เมื่อรู้ว่า เขาถอนพันออกจากปากของเธอทั้งที่เธอยังไม่ตาย ความน่ากลัวของเรื่องจึงอยู่ที่
ผู้เล่าเรื่องกระทำให้ด้วยความเชื่อจากตำราต่าง ๆ ของเขาซึ่งเขาหมกมุ่นอยู่ในเรื่องตายแล้วฟื้น
กับการที่กระทำให้โดยไม่รู้ตัวหรือเป็นเพราะไม่สามารถควบคุมตนเองได้ จนถอนพันออกจาก
ปากของเบอเรนีส ทั้งที่ได้ยินเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดของหญิงสาวแว่ว ๆ ตลอดเวลาที่กำลัง
ถอนพันนั้น

หรือแม้แต่ในเรื่อง "The Oblong Box" ซึ่งในตอนแรกจะเป็นเรื่องการสืบสวน
สอบสวนการฆาตกรรมตามธรรมดาทั่วไป แต่เมื่อผู้เล่าเรื่องสืบไปในที่สุด ก็พบว่า มีสเตอร์
ไวท์ท์ นั้นน่าศพรยายของเขาที่ตายแล้วลงเรือมาเพื่อไปนิวยอร์ก ตอนนี้เห็นได้ชัดเจนว่า สามี
คือมีสเตอร์ ไวท์ท์ คนนั้นมีจิตใจที่ไม่ปกติ ในตอนสุดท้ายของเรื่องชายผู้นี้ซึ่งมีจิตใจอ่อนไหว
อยู่แล้ว ก็โคตรลงไปในน้ำด้วยความเสียใจหรือเพื่อจงใจจะตายตามภรรยาของตนซึ่งอยู่ในหีบ
ใบนั้น ไม่ว่าจะมีใครร้องเรียกให้กลับมาก็ตาม

ตัวละครที่จิตใจไม่ปกติในเรื่อง "The Cask of Amontillado" นั้น น่ากลัว
เนื่องจากผู้เล่าเรื่องนั้นสะสมความแค้นเอาไว้ในอกมาเนื่องจากได้รับการดูถูกเหยียดหยามจากคน
ที่เขาไม่ค่อยจะชอบเท่าไรนักจึงลงมือฆ่าเสียที่อุโมงค์ใต้ดิน ความผิดปกติในจิตใจของผู้เล่าเรื่อง
จะสังเกตได้ชัดเมื่อตอนที่เขาจะสังหารเหยื่อของเขานั้น เขามีได้ฆ่าโดยทันที แต่เขาค่อย ๆ
ทำให้เหยื่อของเขาทรมาณทางจิตอย่างช้า ๆ เพื่อความสะใจของเขาเองโดยในขณะที่ยกบูญนั้น
เขาก็ยังตะโกนเข้าไปยังหลังกำแพงซึ่งเหยื่อของเขาถูกลุ่มโซ่อยู่ในนั้นเหมือนกับจะยั่วว่ายังอยู่
หรือตายไปแล้ว ผู้เล่าเรื่องเรียกชื่อ ฟอร์จูนเนโต้ ช้า ๆ เมื่อไม่มีเสียงตอบกลับมาเขาเองกลับมี
ความรู้สึกหดหู่จากการฆาตกรรมครั้งแรกของเขา ผู้อ่านจะรู้สึกกลัวกับผู้จิตใจไม่คงที่ บางทีอาจ
เป็นเหมือนคนปกติทั่วไป บางครั้งอาจไม่สามารถควบคุมสติของตนเองได้ เพราะเขาอยากจะทำ
อะไรก็ได้ หรือในเวลาใดก็ได้ แม้แต่การฆาตกรรม

อีกเรื่องหนึ่งของความผิดปกติในจิตใจของร็อตเชอร์ค อัสเชอร์ ในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" ซึ่งผู้อ่านเห็นได้ชัดจากพฤติกรรมของร็อตเชอร์คที่หวาดหวั่นกับชะตากรรมของน้องสาวและการจะสิ้นสุดของตระกูลอัสเชอร์จนดูเหมือนเขาไม่มีชีวิตจิตใจ ดูเหมือนกับความพยายามจะต่อสู้กับสิ่งเร้นลับที่อยู่ในจิตใจเขาจะค่อย ๆ ทำให้เขาคั่งหนักขึ้น เหตุผลหนึ่งที่ทำให้เขาแทบจะเสียสตินี้มาจากความโศรกเศร้าเสียใจที่ไม่สามารถจะยืดชีวิตของน้องสาวของเขาไว้ได้ พฤติกรรมที่น่ากลัวอีกอย่างหนึ่งของร็อตเชอร์คก็คือ เมื่อน้องสาวของเขาได้ตายไปแล้วนั้น ร็อตเชอร์คยังมีการใกล้เคียงเสียสติมากขึ้น เขายืนมองฟ้าแลบฟ้าร้องด้วยอาการเหม่อลอย บางครั้งดูเหมือนเขากำลังมีใจจดจ่ออยู่กับการฟังอะไรบางอย่างอยู่ และพูดเสียงพึมพำอยู่ตลอดเวลา เหมือนกับจะรู้ว่าถึงอย่างไรเขาคงต้องตายไปพร้อม ๆ กับคุณหาสน์และน้องสาวแน่นอน

2. โฟวคาพาความน่ากลัวออกมาทางพฤติกรรมของตัวละคร โดยแสดงออกมาทางพฤติกรรมที่แปลกประหลาด และออกมาทางพฤติกรรมภายนอกอื่น ๆ ที่สามารถเห็นได้ทางสีหน้าของตัวละคร ทางท่าทางของตัวละคร และปฏิกิริยาที่แสดงออกอันเนื่องมาจากความกลัวในลักษณะต่าง ๆ กัน

พฤติกรรมที่แปลกประหลาดของตัวละครนั้น จะมีอยู่ในเรื่อง "Ligeia" ผู้เล่าเรื่อง ซึ่งเป็นสามีของ ไลเจีย นั้น มีพฤติกรรมที่แปลกประหลาดหลังจากที่ ไลเจีย ได้เสียชีวิตไปแล้ว และตัวผู้เล่าได้แต่งงานใหม่กับโรเวน่า และอาศัยอยู่บนปราสาทหลังหนึ่งริมฝั่งแม่น้ำ จะสังเกตได้ว่าตัวผู้เล่าเรื่องนั้น สับสนและสับสนระดับประคาถาต่าง ๆ ในปราสาทของเขาอย่างวิจิตรพิสดาร ด้วยสีหน้าที่ดูน่าสะพรึงกลัว ซึ่งพฤติกรรมของผู้เล่าเรื่องในเรื่อง "Berenice" ก็เป็นอีกคนหนึ่งซึ่งมีลักษณะคล้ายกับที่ว่านั่นคือ ผู้เล่าเรื่องนั้นมาจากครอบครัวและตระกูลที่ชอบเพ้อฝัน จึงถ่ายทอดมาสู่ตัวเขาเป็นเหตุให้แสดงออกมาในด้านพฤติกรรมที่ดูออกจะแปลกประหลาด เช่น ตกแต่งบ้านและห้องสมุดด้วยเครื่องประดับตกแต่งที่ดูแปลก และตัวผู้เล่าเรื่องเองก็มีที่ทำการแปลก เช่นชอบใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่คนเดียวในห้องสมุด และชอบเพ้อฝัน ชอบคิดไปต่าง ๆ นานา และในที่สุดก็ก่อเหตุการณ์ที่น่ากลัวขึ้นมานั่นคือ การไปถอนฟันออกจากปากของ Berenice ทั้ง ๆ ที่เธอเพิ่งเสียชีวิตไปในวันนั้น เนื่องมาจากอาการประสาทหลอนของผู้เล่าเรื่อง

หรือในเรื่อง "William Wilson" นั้น ผู้เล่าเรื่องมีพฤติกรรมที่แปลกอันเนื่องมาจากอารมณ์ที่ผิดปกติ และเขาไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ เขามีอาการประสาทหลอนทุกครั้ง

ที่เห็นผู้ชายที่เหมือนเขาทุกประการ และเกลียดชังคนดังกล่าว จนกระทั่งเขาสังหารชายคนนั้น แต่พฤติกรรมที่แปลกก็เกิดขึ้นจากที่เขาสังหารชายผู้นั้นแล้วก็คือ เขารู้ตัวว่าได้ฆ่าตัวเอง และก็รู้ว่าเขาจะต้องตายตามไป

ในเรื่อง "The Imp of the Perverse" ผู้เล่าเรื่องได้ฆ่าชายเจ้าของปราสาทและเข้าครอบครองเสีย อย่างไรก็ตามครั้งใดที่เขานึกถึงเหตุการณ์ที่เขาได้สังหารชายเจ้าของปราสาทเขาจะมีอาการขวัญผวาขึ้นมาทันที ซึ่งเขาพยายามที่จะลืมเหตุการณ์ที่เขากระทำไว้ แต่ก็ไม่สามารถทำได้ เขายังจะยิ่งทำให้เขามีอาการไม่ปกติขึ้นมาเช่น การพูดออกมาซ้ำ ๆ ว่าเขาไม่เป็นไร เขาจะต้องปลอดภัย และเขาพูดออกมาลอย ๆ ไม่รู้ตัว เป็นเช่นนี้อยู่บ่อยครั้ง และมีอาการหนักยิ่งขึ้นไปอีกจนถึงขั้นวิ่งเข้าไปในทุ่งชน และพูดย้ำว่าเขาปลอดภัย จนเป็นเหตุให้เขาถูกจับในที่สุด

สังเกตได้ว่าไฟต้องการแสดงออกมาให้เห็นถึงพฤติกรรมที่แปลกประหลาดของตัวละคร เมื่อต้องพบกับความกดดันต่าง ๆ ทั้งที่มาจากสาเหตุของการกระทำการฆาตกรรม และมาจากจิตที่ผิดปกติและเป็นชนวนทำให้เกิดการฆาตกรรมหรือเหตุที่เกี่ยวข้องกับความตายในรูปแบบต่าง ๆ กัน

นอกจากพฤติกรรมที่แปลกประหลาดของตัวละครที่ไฟสร้างขึ้นมาก็เพื่อให้ดูน่ากลัวในเรื่องสั้นต่าง ๆ แล้วไฟยังสร้างความน่ากลัวในตัวละครของเขาโดยให้แสดงออกทางสีหน้าของตัวละครเมื่อต้องพบกับความเจ็บปวดหรือตกใจหรือพบกับความน่ากลัวอย่างสุดขีดในเรื่องสั้นของเขา

ตัวละครของไฟหลายเรื่อง เป็นคนที่มีความเศร้าสร้อยอย่างผิดปกติ หรือไม่ก็อาจจะเป็นคนคลั่งวิกลจริตอย่างแท้จริง ไฟสร้างตัวละครที่มีจิตวิปริตในทุกรูปแบบ จึงก่อให้เกิดเป็นงานเขียนที่สยองขวัญต่ออารมณ์อย่างที่สุด เห็นได้ชัดจากเรื่อง "The Fall of the House of Usher" ที่สองพี่น้องมีอาการวิกลจริตทางจิต สภาพของชายหญิงสองพี่น้องคู่นี้ ซึ่งเป็นเจ้าของปราสาทกำลังอยู่ในสภาวะใกล้ความวิบัติ น้องสาวของเขานั้นมีอาการป่วยหนัก ส่วนอัชเชอร์พี่ชายอยู่ในสภาพที่มี "ความรู้สึกที่ผิดปกติ" ที่ต้องทนทุกข์ทรมานกับความหวาดกลัวที่เกิดขึ้นมาอย่างจับปล้น ไฟสร้างตัวละครที่มีพฤติกรรมแปลกประหลาด อย่างรัดเคอร์ริกซึ่งมีความรู้สึกว้าวุ่นว่า ปราสาทที่เขาอาศัยอยู่นั้น เป็นวิญญาณของเขามาเป็นเวลานาน ครอบครัวและบรรพบุรุษของเขาก็เป็นอย่างนี้ เขารู้ว่าถ้าหากทุกอย่างจบลงพร้อมกับความสิ้นสูญของปราสาท เขาต้องตายและ

น้องสาวของเขาซึ่งเป็นฝาแฝดก็ต้องตายตามไปด้วย เขาเกิดอาการคลุ้มคลั่งพยายามทุกวิถีทางที่จะคงสภาพปราสาทซึ่งถือเป็นบรรพบุรุษเอาไว้ เขาอ่านหนังสือเกี่ยวกับแง่คิดที่แปลก ๆ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของวิญญาณของคู่แฝด เกี่ยวกับการจัดงานศพ แต่โรคเตอร์ริกก็ทำไม่ได้เพราะน้องสาวของเขาขึ้นมาหาเขาและล้มลงขาดใจตาย และทุกอย่างก็จบสิ้น

ผู้เล่าเรื่องบรรยายให้ผู้อ่านนึกถึงภาพของโรคเตอร์ริกที่หมกมุ่นอยู่กับความรู้สึกนึกคิดที่แปลกประหลาด และมีอาการสับสนทางประสาทอย่างรุนแรง และคิดถึงเรื่องการจบสิ้นของปราสาทอยู่ตลอดเวลาจนทำให้เขาทรมานใจมาก

ในการบรรยายสีหน้าของตัวละครเมื่อพบกับเหตุการณ์ต่าง ๆ นั้น ไบรอนบรรยายตามลักษณะของความน่ากลัว เช่น ใบหน้าซูบผอม ขาวซีด เหมือนกำลังจะตายซึ่งมีอยู่ในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" โดยไบรอนบรรยายถึงใบหน้าของโรคเตอร์ริก ว่าซีดเหมือนศพ ตาโต ดวงตากลูโซนเกินกว่าจะเปรียบกับสิ่งใดได้

...A cadaverousness of complexion ; an eye large, liquid, and Luminous beyond comparison ; lips somewhat thin and very pallid, but of suprisingly beautiful curve ; a nose of a delicate Hebrew model... (Mabbot. 1979 : 401)

และในเรื่อง "Ligeia" ไบรอนบรรยายลักษณะของตัวละครตัวเอก ซึ่งเป็นภรรยาของผู้เล่าเรื่องว่ามีดวงตาที่แปลกประหลาด ใบหน้าขาวซูบซีด

"...But a deadly pallor, over - spreading her face, had proved to me that my exertions to reassure her would be fruitless..." (Mabbott. 1979 : 324)

ในเรื่อง "Berenice" นั้น ไบรอนบรรยายดวงตาของ Berenice ไว้ว่า มีดวงตาที่ดูเหมือนกับไม่มีชีวิต เจยเมย แววตาว่างเปล่าเหมือนมิใช่แววตาของมนุษย์

"...The eyes were lifeless, and lustreless, and seemingly pupilless..."

ผู้เล่าเรื่องในเรื่อง "The Pit and the Pendulum" คิดถึงเรื่องความตายไปต่าง ๆ นานา มองเห็นตาของปีศาจร้ายกำลังจ้องมองเขาอยู่

"...demon eyes, of a wild and ghastly vivacity, glared upon me in a thousand direction..." แม้ว่าการบรรยายดวงตาจะมีใช่เป็นตาของปีศาจร้ายจริง ๆ แต่ไฟก็พยายามจะแสดงออกมาให้เห็นความน่าสะพรึงกลัวของดวงตาปีศาจที่กำลังจ้องมองเขาอยู่เหมือนกำลังจะรอเพื่อเอาชีวิตของผู้เล่าเรื่องไปในไม่ช้า

ในตอนต้น ๆ ของเรื่อง "The Tell - Tale Heart" ผู้เล่าเรื่องกล่าวถึงความเกลียดในดวงตา vulture eye ของชายชราว่า เป็นเหตุให้เขาขวัญเสีย

"...I think it was an eye yes, it was this One of his eyes resembled that a vulture - a pale blue eye, with a film over it... (Mabbott. 1979 : 792)

หรือแม้แต่ในเรื่อง "The Gold Bug" ซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องของ การค้นหาสมบัติที่โจรสลัดซ่อนไว้เมื่อหลายปีก่อน แต่การบรรยายหรือการเล่าเรื่องก็ยังมี การบรรยายถึงความน่ากลัวที่แสดงออกมาทางสีหน้าได้

"...His countenance was pale even to ghastliness, and his deep-set eyes glared with unnatural lustre..." (Mabbott. 1979 : 814)

ในเรื่อง "The Man of the Crowd" ไพบรรยายถึงผู้ที่เดินผ่านไปผ่านมาอย่างกลัว

...men who walked with a more than naturally firm and springy step, but whose countenances than were fearfully pale, whose eyes hideously wild and red, and who clutched with quivering fingers,... (Mabbot. 1979 : 510)

ท่าทางของตัวละครในเรื่องสั้นต่าง ๆ ของไฟที่แสดงออกมานั้นก็สามารถทำให้เกิดความน่ากลัวได้ โดยตัวละครจะแสดงออกมาในลักษณะอาการต่าง ๆ กัน ได้แก่ อาการทรนทรายหรือคืนรนเพื่อหนีให้พ้นจากความตายซึ่งจะพบได้ในเรื่อง "The Pit and the Pendulum" ซึ่งผู้เล่าเรื่องพยายามคืนรนเพื่อหนีพ้นจากความตายอยู่ตลอดเวลา แม้จะรู้ว่าไม่มีโอกาสรอดก็ตาม และในเรื่อง "MS. Found in a Bottle" นั้นผู้เล่าเรื่องก็แสดงอาการคล้ายกันคือผู้เล่าเรื่อง

รู้สึกหวาดกลัวเป็นอย่างมาก เมื่อรู้ตัวว่าเรื่องจะพาเขาไปยังที่ที่เขาต้องพบจุดจบ โดยไฟได้แสดงให้เห็นธาตุแท้ของมนุษย์เมื่อรู้ว่าจะต้องตายก็พยายามต่อสู้อย่างสุดความสามารถ เพื่อจะทำให้ตัวเองรอดชีวิตซึ่งก็คล้าย ๆ กับเรื่อง "A Descent into the Maelstrom" ที่ต้องตอบสนองความกลัวในทางอ้อมเดียวกัน โดยไฟชอบใช้ความกลัวสุดขีดจนหมดหนทางออกทุกทางเพื่อให้รอดชีวิต

ในเรื่อง "The Masque of the Red Death" ตัวละครมีความหวาดกลัวต่อโรคร้ายซึ่งนำไปสู่ความตายเป็นอย่างมาก จึงพากันหลบหนีทุกวิถีทางเพื่อไม่ให้โรคร้ายเข้ามาถึงตนเอง แต่อย่างไรก็ตามทุกคนก็ต้องพบกับความหวาดผวานั้นเนื่องมาจากความตาย

นอกจากนั้นไฟยังบรรยายลักษณะของร่างกายของตัวละครเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสยดสยองหรือหวาดกลัว โดยบรรยายถึงร่างกายที่ชูบชืด ผอม หรือกำลังจะตายหมดเรี่ยวแรง ในเรื่อง "The Case of M. Valdemar" นั้น ลักษณะของผู้ที่กำลังจะตายนั้น น่ากลัวและสยดสยองเป็นอย่างมากเมื่อเขาขอร้องบรรดาแพทย์ที่ทำการรักษาเขาว่าควรปล่อยให้เขาตายเพราะเขาไม่อยากจะฟื้นขึ้นมาอีกแล้ว ลักษณะของผู้ป่วยนั้น หน้าตาบิดเบี้ยว ร่างกายชูบผอม เห็นกระดูกโหนกแก้ม ตาไม่มีแววของความเป็นมนุษย์เหลืออยู่แล้ว หรือในเรื่อง "The Assigination" ที่ตัวละครมีอาการแขนขาแข็งทื่อ ปากเขียวคล้ำ หรืออาการปากชืดขาวเผือกเหมือนซากศพในเรื่อง "The Fall of the House of Usher"

ไฟบรรยายสีน้ำตาลที่ซีดจางไม่มีเลือดของโมเรลล่า ในเรื่อง "Morella" หรือแม้แต่ตามใบหน้าหรือลำตัวมีเลือดไหลออกมาเต็มไปหมด ในเรื่อง "The Mystery of Marie Roget"

นอกจากเรื่องทีกล่าวนมาแล้วนั้น เรื่องอื่น ๆ ที่ไฟสร้างตัวละครให้มีจิตใจที่ผิดปกติวิสัยอีก เช่น ในเรื่องเกี่ยวกับการแก้แค้นซึ่งตัวสาตรกระทำด้วยความพยาบาทอาฆาตเค้นและความโกรธที่ตนเองถูกกระทำย่ำยีทางศักดิ์ศรี ในเรื่อง "The Cask of Amontillado" และเรื่อง "Hop-Frog"

ในเรื่อง "The Cask of Amontillado" นั้น ความผิดปกติของผู้เล่าเรื่องอยู่ที่การฆ่าอย่างเลือดเย็นแม้จะเป็นการแก้แค้น ถ้าเป็นคนปกติแล้วจะฆ่าในทันทีด้วยอารมณ์ของความโกรธ แต่ผู้เล่าเรื่องในเรื่องนี้กระทำด้วยจิตวิปริตโดยแท้ เป็นการกระทำด้วยความสะใจกับผลที่เกิดขึ้นซึ่งผู้อ่านจะสามารถสังเกตเห็นได้ในตอนท้ายของเรื่องที่มีอารมณ์แปรปรวนไปมาก

เมื่อได้ยินเสียงร้องเรียกจากเหยื่อของเขาที่ถูกผูกอยู่หลังผนังใต้ดินของเขานั้น ซึ่งก็คล้าย ๆ กับเรื่อง "Hop Frog" ที่ตัวเอกของเรื่องทำการเผือกหัตถ์พร้อมกับเหล่าสุนัขเลือดเย็น อันเนื่องมาจากความแค้นอย่างสุดทน ตัวเอกวางแผนอย่างแยบยลเพื่อจะฆ่าคนที่เขาชิงชิงสุดขีด ลักษณะดังกล่าว ไม่ใช่เป็นเรื่องปกติวิสัยที่คนธรรมดาจะสามารถกระทำได้ นอกจากผู้ที่จิตใจไม่ปกติ หรือจิตบกพร่องเท่านั้น

ที่เห็นได้ชัดอีกเรื่องหนึ่งของตัวละครที่มีจิตใจผิดปกติและพฤติกรรมที่น่าหวาดกลัว จนขงวาทน์ ได้แก่เรื่อง "The Red Death" จะเห็นได้ว่าถ้าเป็นคนปกติแล้ว จะไม่มีอาการหวาดวิตกในเรื่องของโรคร้ายนี้จนมากเกินไป แต่กลุ่มของพรอสเปโรและพรรคพวกนั้น พยายามจะหนีความตายซึ่งไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้ด้วยอาการของคนเสียสติ หรือจิตกระเจิงไม่สามารถควบคุมตนเองได้

พยายามแสดงให้เห็นสภาพทางจิตที่ไม่ปกติของพรอสเปโร ซึ่งพยายามจะหลบหนีซ่อนตัวเพื่อให้พ้นจาก "Red Death" หรือโรคร้ายมรณะทั้ง ๆ ที่ทุกคนก็ทราบกันดีว่าไม่มีมนุษย์คนใดที่จะหลีกเลี่ยงความตายไปได้ และจะต้องเผชิญกับมัน เรื่องนี้เป็นเรื่องของคนที่พยายามจะหนีความเป็นจริงด้วยความกลัวอย่างสุดขีดไม่สามารถจะควบคุมจิตใจของตนเองได้ และหลบหนีความตายด้วยจิตที่หวาดกลัวจนลนลานจนควบคุมตัวเองไม่ได้

ส่วนเรื่องของไฟที่ไม่เกี่ยวข้องกับจิตที่ผิดปกติโดยตรงได้แก่เรื่อง "The Murders in the Rue Morgue" "The Purloined Letter" "The Mystery of Marie Roget" "A Tale of the Ragged Mountains" "The Conversations of Eros and Charmion" "The Case of M. Valdemar" "The Premature Burial" "Morella" "MS Found in the Bottle" "The Pit and the Pendulum" "The Oblong Box" "The Gold Bug" "Thou Art the Man" "The Assigination"

แต่บางเรื่องได้แก่ "The Man of the Crowd" "The Imp of the Perverse" ก็ยังมีเรื่องของความผิดปกติในจิตใจบางอย่างถึงแม้จะไม่ถึงขั้นจิตวิปริตมากนักก็ตาม

แม้ในบางเรื่องที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนี้ จะไม่มีเรื่องของจิตที่ผิดปกติหรือพฤติกรรมเบี่ยงเบนในตัวละครโดยตรงก็ตาม แต่ไฟก็สามารถบรรยายลักษณะของตัวละครเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกน่าหวาดกลัวออกมาด้วยการแสดงออกมาทาง สีหน้าของตัวละคร ท่าทางและกิริยาอาการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากความกลัวในเหตุการณ์ต่าง ๆ ของตัวละครได้อย่างกลมกลืนกับเรื่องราว

ในการบรรยายสีหน้าของตัวละครเมื่อพบกับเหตุการณ์ต่าง ๆ นั้น ไพบรยายไว้ตามลักษณะความกลัว เช่น ใบหน้าซูบผอม ขาวซีด เหมือนกำลังจะตาย ซึ่งจะมีอยู่ในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" ไพบรยายถึงใบหน้าของรอกเคอร์ริควาซีดเหมือนศพ ตาโต ดวงตาลูกโซนเกินกว่าจะเปรียบเทียบกับสิ่งใดได้

ไพบรเพิ่มความน่ากลัวของเรื่องสั้นของเขาให้มากขึ้นไปอีก โดยการใช้กิริยาอาการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากความกลัวของตัวละคร โดยไพบรบรรยายออกมาด้วยลักษณะต่าง ๆ กัน ตามโครงเรื่อง

ในการฆ่าตัวเองตายในเรื่อง "The Oblong Box" ซึ่งเรื่องนี้ความน่ากลัวไม่ได้อยู่ที่การกระทำด้วยความโหดร้าย อยู่ที่ มิสเตอร์ แยทส์ ลูกขึ้นคังคังจะกลับไปเอาศพของตนและทำให้เรือล่ม หรือตอนที่ แยทส์ ว่ายากกลับมาพร้อมกับหีบใบใหญ่ และจมลงสู่ใต้น้ำพร้อมกับหีบใบนั้น ท่ามกลางความตกตลึงพริ้งเพริชของทุกคนที่เห็นเหตุการณ์

หรือในเรื่อง "Thou Art the Man" ตัวละครมีปฏิกิริยาหวาดกลัวสุดขีด ตาเบิกกว้าง โคดเอาหัวพุ่งกระแทกโต๊ะซึ่งมีโลงหรือลังศพตั้งอยู่ แล้วสารภาพกับศพหลังจากที่มีเสียงลอคออกมาจากลังศพว่า "Thou Art the Man"

ในเรื่อง "The Tell - Tale Heart" ที่ตัวละครตัวเอกของเรื่องมีความหวาดกลัวสุดขีดเมื่อได้ยินเสียงหัวใจเต้น

"...It was the beating of the old Man's heart. It increased my fury, as the beating of a drum stimulates the soldier's courage..." (Mabbott. 1979 : 795)

และเขามีอาการคลุ้มคลั่งมากขึ้นไปอีกเมื่อได้ยินเสียงหัวใจของชายชราในขณะที่ตำรวจเข้ามาค้นบ้านของเขา

จาก

โดยทั่วไปแล้วจากในเรื่องสั้นของไพบรนั้น จะประกอบไปด้วยสถานที่ต่าง ๆ ที่เกิดเหตุการณ์ ซึ่งเกี่ยวข้องกับตัวละคร รวมทั้งรายละเอียดต่าง ๆ ของการประดับประดาตกแต่งอาคารหรือห้องต่าง ๆ และลักษณะอาชีพชีวิตความเป็นอยู่ของตัวละคร ก็สามารถจะจัดเข้ารวมอยู่ในฉากได้ นอกจากนั้น ก็ยังมีเวลาที่เกิดเหตุการณ์ช่วงเวลาในประวัติศาสตร์ หรือฤดูกาลต่าง ๆ

ตลอดปี และสิ่งที่น่าสนใจในเรื่องเกี่ยวกับฉากก็คือ สภาพแวดล้อมของตัวละครในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับศาสนา ศีลธรรม สังคม อารมณ์ และความรู้สึกก็จัดอยู่ในเรื่องของฉากในเรื่องสั้นของไพ กลวิธีในการสร้างฉากเพื่อให้เกิดความน่ากลัวในเรื่องสั้นต่าง ๆ ของไพ่นั้น ไพ่สร้างฉากได้อย่างเหมาะสมกับบรรยากาศของเรื่องสั้นแต่ละเรื่อง และสามารถสร้างฉากได้อย่างน่าหวาดหวั่นต่อผู้อ่านมาก ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ที่เหตุการณ์เกิดขึ้น เวลา หรือการบรรยายบรรยากาศและสี ในเรื่องสั้นของเขา

1. สถานที่ของเหตุการณ์นั้น ไพ่ใช้สถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่องสั้นด้วยจินตนาการที่แปลกประหลาดจนทำให้ผู้อ่านเกิดความตื่นเต้นและหวาดกลัวได้เป็นอย่างมากในเรื่อง "MS. Found in Bottle" กับเรื่อง "A Descent into the Maelstrom" เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสถานที่ที่ทำให้ผู้อ่านกลัว อ้ำว้าง ใดดเดี่ยว ผู้อ่านจะรู้สึกว่าจะเลแห่งนั้นน่ากลัว เพราะเพียงลำพังอยู่อ้ำว้างกลางทะเลเพียงคนเดียว ก็ทำให้รู้สึกว่าตกอยู่ในอันตรายเพียงพอแล้ว แต่ผู้บรรยายในเรื่องสั้นทั้งสองต้องเผชิญกับพายุร้ายที่โหมกระหน่ำอยู่ตลอดเวลา และผู้บรรยายในเรื่อง "A Descent into the Maelstrom" นั้น ยังต้องถูกบีบคั้นด้วยบรรยากาศที่แปลกออกไปอีกนั่นคือ จะมีวังน้ำวนที่คอยคร่าชีวิตของผู้คนที่ตกลงไปอยู่ในวังน้ำวนดังกล่าวด้วย ไพ่สร้างความน่ากลัวให้เกิดขึ้นในสถานที่ประหลาดและน่ากลัวมากขึ้นอีกในเรื่อง "The Pit and the Pendulum" โดยสร้างความน่ากลัวด้วยฉากหลายเหตุการณ์ ตั้งแต่ถูกทรมานจากบ่อน้ำที่ลึกที่สกรปรกและเต็มไปด้วยอันตราย ไปมีค้อนคมกริบคอย ๆ แกว่งลงมาช้า ๆ และท่อนสกรปรกที่วิ่งกันเพ่นพ่าน คอยกัดกินเนื้อเขาเป็นอาหาร บรรยายฉากเหล่านี้ช่วยเพิ่มความน่าสะพรึงกลัวให้กับเรื่องสั้นของไพ่มากขึ้นไปอีก

แม้เรื่องสั้นของไพหลายเรื่องจะได้จินตนาการมาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ ซึ่งอาจดูไม่ค่อยจะน่ากลัวมากนัก แต่ไพก็สามารถนำมาดัดแปลงเพื่อให้เกิดความน่ากลัวสยดสยองได้มากขึ้นในเรื่อง "The Masque of the Red Death" นั้น ไพ่มาจากเหตุการณ์ที่เกิดโรคระบาดคอตีบหวัดตกโรค (cholera) ขึ้นในกรุงปารีส เมื่อ ปี ค.ศ. 1832 ในงานบอลล์แห่งหนึ่ง มีผู้แต่งกายเป็นชุดสีแดง มีเลือดท่วม ตาแดงกำเริบเดินไปเดินมาอย่างน่ากลัวต่อผู้พบเห็น และไพ่สามารถนำมาดัดแปลงเพื่อบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในงานบอลล์ในเรื่องสั้นของเขาได้อย่างน่ากลัว โดยบรรยายบรรยากาศของห้องต่าง ๆ ในอาคารแห่งนั้นด้วยสีสรรที่ดูแปลกตาและแปลกประหลาด ไพ่ใช้โทนสีและบรรยากาศของการตกแต่งด้วยสีแดงที่บ่งบอกถึงเลือดและความตายไว้ในห้องที่น่ากลัวที่สุดของเรื่อง

ในบางเรื่อง ไซจะใช้สถานที่ในอุโมงค์ใต้ดิน ในเรื่อง "The Cask of Amontillado" ไซสร้างฉากให้เหตุการณ์เกิดขึ้นในห้องเก็บศพของบรรพบุรุษ ซึ่งมีบรรยากาศที่น่ากลัวและน่าขยะแขยงอันเนื่องมาจากศพและความมืดในอุโมงค์ใต้ดินแห่งนั้น ไซพยายามชักจูงผู้อ่านให้เข้าไปใกล้กับความตายมากที่สุด เพื่อให้ผู้อ่านมีความรู้สึกว่ามี ความตายอยู่รอบ ๆ ตัวละครเหล่านั้น หรืออยู่ในบรรยากาศของความตายนั่นเอง หรืออย่างในเรื่อง "The Premature Burial" ผู้ตายได้สัมผัสกับความรู้สึกของคนที่กำลังใกล้จะตายอยู่ภายในโลงศพใต้ดินซึ่งแวดล้อมไปด้วยความมืด และรอบ ๆ กายมีแต่ไม้ที่ประกอบกันเป็นโลงศพ ไม่สามารถจะออกมาได้ เรียกผู้ใดที่ไม่มีใคร ได้ยิน เป็นบรรยากาศของคนตายที่รอมรุมเพื่อมารับเอาดวงวิญญาณไปสู่อีกภพหนึ่ง การที่ไซบรรยายบรรยากาศและสถานที่ที่น่ากลัวออกมาในลักษณะเช่นนี้ ก็เพื่อสร้างความรู้สึกอึดอัดให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกพรั่งพร้อมต่อความตายที่กำลังจะเกิดขึ้นตรงหน้าเขานั้น

ไซสร้างฉากด้วยบรรยากาศที่แปลกประหลาดในปราชญาโบราณด้วยการตกแต่งประดับประดาที่แปลกตาและดูน่ากลัวในเรื่อง "Ligeia" ในห้องของผู้เล่าเรื่องนั้น ประดับด้วยสีทอง ไม่ว่าจะเป็นผ้าม่าน พรม ผ้าคลุมโต๊ะ ภายในห้องมีหน้าต่างเพียงบานเดียว ซึ่งสะท้อนให้เห็นสิ่งต่าง ๆ ภายในห้องแลดูน่ากลัว หรือในเรื่อง "The Assigantion" ที่มีเครื่องประดับตกแต่งด้วยสีทอง มีกระจกบานเกล็ดสีแดงสะท้อนแสงแวววับน่ากลัวลงมานร่างกาย หรือวัตถุที่อยู่ในภายในห้องดังกล่าว

ส่วนบรรยากาศของปราชญาโบราณที่ดูเงิบเหงาวังเวงเป็นที่น่ากลัวของผู้เล่าเรื่องในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" ก็เป็นอีกเรื่องที่ไซตั้งใจบรรยายบรรยากาศเพื่อให้เกิดความน่ากลัวและสยดสยองต่อผู้อ่านได้ไม่น้อย ผู้เล่าเรื่องบรรยายสภาพของคฤหาสน์ที่เก่าคร่ำด้วยผนังสีดำ หน้าต่างเหมือนกับดวงตาของใครคนหนึ่งที่กำลังจ้องมองผู้มาเยือน ต้นไม้แห้งตายที่รายล้อมตัวคฤหาสน์อยู่ ในตัวปราชญาไม่มีแสงสว่าง มีม่านเก่า ๆ แขนงอยู่ตามฝาผนัง พื้นไม้สีดำ ในห้องของเจ้าของบ้านมีบรรยากาศที่เศร้าหมองเหมือนกับไม้ไผ่ที่อยู่อาศัยของสิ่งมีชีวิต

ส่วนในเรื่อง "Ligeia" ไซใช้ฉากเป็นปราชญาเก่าคร่ำคร่า ไม่มีผู้อาศัยริมฝั่งแม่น้ำไรน์ เพื่อเพิ่มจินตนาการแก่ผู้อ่านในขณะนั้น จะมีผู้อาศัยอยู่ในบริเวณดังกล่าวเป็นจำนวนมากก็ตาม ไซบรรยายโดยการเปลี่ยนฉากเสียใหม่ ให้ดูแปลกตาเพื่อให้ผู้อ่านพบกับความโดดเดี่ยวของปราชญา และความน่ากลัวของตัวละครที่อาศัยอยู่ในปราชญาแห่งนั้น

ในเรื่อง "A Tale of the Ragged Mountains" เป็นอีกเรื่องที่มีฉากแปลก แลดูน่ากลัว เป็นป่าทึบของประเทศอินเดีย ตัวละครในเรื่องถูกสะกดจิตแล้ว สามารถข้ามมิติ เวลาไปสู่อีกเวลาหนึ่งซึ่งเป็นมิติเวลาในอดีต ซึ่งเขากำลังทำศึกอยู่กับฝ่ายตรงข้าม เป็นฉากสงครามที่กำลังห้าพันประทัตประหารกันอยู่ สร้างความตื่นเต้นน่ากลัวให้กับผู้อ่านได้มาก ลักษณะฉากที่มีภูมิประเทศเป็นป่ารกนี้จะมีอยู่ในเรื่องสั้นของไฟอีกเรื่องหนึ่งนั่นคือ "Thou Art the Man" และในชายป่ารกร้างกล่าวมีการสาครกรรมเกิดขึ้นที่นั่น ไฟใช้ความรกร้างของแมกไม้หนาหนา พรรณ เป็นที่ก่อคดีสาครกรรม ทำให้ผู้อ่านเกิดความหวาดผวา เพราะไม่มีใครตอบได้ว่าจะพบอันตรายอะไรในป่าแต่ละแห่ง

จากในเรื่อง "The Tell - Tale Heart" กับเรื่อง "The Black Cat" นั้น ดูแปลกคล้าย ๆ กันนั่นคือ ฉากสาครกรรมของเรื่อง "The Tell - Tale Heart" เป็นใต้ถุนบ้านของตนเอง ที่ผู้เล่าเรื่องได้ชุกซ่อนศพเอาไว้ ความน่ากลัวในฉากดังกล่าวนี้ อยู่ที่ความมืดมิดของใต้ถุนที่ผู้เล่าเรื่องจัดการกระดานออกแล้วซ่อนศพของเหยื่อเอาไว้ ส่วนในเรื่อง "The Black Cat" ก็เป็นฉากลักษณะคล้าย ๆ กัน เพียงแต่เป็นห้องใต้ดินอับชื้น ซึ่งผู้เล่าเรื่องได้สาครกรรมกรรยาของเขาและนำไปเก็บไว้แล้วใบกบูนกันไว้จนมืดไม่มีผู้ใดเห็น ความน่ากลัวของฉากจะเป็นความมืดของห้องใต้ดินนั่นเอง

จะสังเกตเห็นได้ชัดเจนนว่า เรื่องสั้นของไฟหลายเรื่องมักจะตกแต่งประดับประดาด้วยสีคำ ทำให้บรรยายฉากน่ากลัว หรือแม้แต่ในห้องใต้ดินหรือในโรงศพก็ยังบรรยายด้วยบรรยายาศที่แปลก ๆ คือ จะเป็นลักษณะของความมืดซึ่งไม่ค่อยมีแสงสว่างลอดเข้าไปในบริเวณที่ไฟบรรยายเหตุการณ์อยู่ขณะนั้น และไฟยังให้ฉากกลางคืนในเรื่องสั้นของเขาหลายเรื่อง เนื่องจากกลางคืนนั้นมนุษย์ไม่สามารถมองเห็นอะไรได้และหาคำตอบให้กับตัวเองไม่ได้ว่าในความมืดนั้นมีอะไร และคาดเดาเอาเองว่าอันตรายต่าง ๆ ทั้งหลายทั้งปวงนั้นจะซ่อนอยู่ในความมืด ซึ่งรวมทั้งวิญญาณที่ชั่วร้ายของเหล่าภูติผีปีศาจ

จากกลางคืนที่ไฟให้บรรยายเพื่อให้เกิดความน่าสะพรึงกลัวในเรื่อง "MS. Found in a Bottle" นั้น ไฟใช้ฉากความมืดในเวลากลางคืนท่ามกลางลมพายุที่พัดกระหน่ำจนเรือจมลงไป หรือแม้กระทั่งช่วงตอนที่ผู้เล่าเรื่องใกล้ตายก็ยังใช้ฉากความมืดที่ตัวผู้เล่าเรื่องเองไม่สามารถมองเห็นสิ่งใดได้เลย

"...the summit of whose walls is lost in the darkness and distance..." (Mabbott. 1979 : 146)

แม้ในเรื่องฆาตกรรมอย่างเรื่อง "The Murders in the Rue Morque" ไลท์ยังใช้ฉากกลางคืนซึ่งเป็นเวลาที่ทุกคนหลับสนิทเป็นฉากฆาตกรรมประกอบเสียงหวีดร้องของหญิงสาวที่เป็นเหยื่อฆาตกรรมที่ร้องด้วยความเจ็บปวดในเวลาอันเงียบสงัดยามราตรีนี้สร้างความน่าสะพรึงกลัวให้เกิดกับผู้อ่านได้เป็นอย่างมาก

หรือในเรื่อง "William Wilson" ไลท์ใช้ฉากความมืดในเวลากลางคืนตอนที่ วิลเลียม วิลสัน เข้ามา เหยื่อของเขาซึ่งมีใบหน้า ท่าทางและพฤติกรรมที่เหมือนเขาทุกประการ ไลท์บรรยายโดยให้ไฟดับลงอย่างน่าสะพรึงกลัวจนเหลือแต่ความเงิบสงัด และความตาย

ในเรื่อง "The Mystery of Marie Roget" ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการฆาตกรรมคล้ายกับเรื่อง "The Murders in the Rue Morque" ไลท์บรรยายด้วยฉากกลางคืนเช่นกัน โดยฆาตกรจะเลือกสังหารเหยื่อของตนเพื่อไม่ต้องการให้ใครพบเห็น สร้างความประหลาดประหลึงแก่คนทั่วไป

เรื่องเกี่ยวกับการฆาตกรรมนั้น ไลท์ชอบใช้ฉากกลางคืนเพื่อบดบังไม่ให้เหยื่อของฆาตกรเห็น และรอดอยู่เพื่อจัดการกับเหยื่อในเรื่อง "The Tell - Tale Heart" ไลท์บรรยายฉากให้เกิดความน่ากลัวขณะที่ผู้เล่าเรื่องรอดอยู่เพื่อจัดการกับเหยื่อโดยใช้แสงตะเกียงส่องเป็นเงาทอดเป็นทางยาวจนเห็นตาที่น่ากลัวของเขา ทำให้ดูน่าสะพรึงกลัว

2. เวลา (Time) เรื่องสั้นของไลท์หลายเรื่องใช้เวลากลางคืนเป็นฉาก เพื่อให้เกิดความน่ากลัวเนื่องจากกลางคืนเป็นสีดำซึ่งในธรรมชาติของมนุษย์กลัวความมืดในเวลากลางคืน เพราะความไม่แน่ใจว่าในความมืดนั้นจะต้องพบสิ่งที่ไม่คาดคิดอะไรบ้าง และหลายคนเชื่อในเรื่องเหนือธรรมชาติ หรือเชื่อในเรื่องของศาสตร์อันลึกลับ ไลท์สร้างเหตุการณ์ให้เกิดขึ้นในเวลากลางคืนนั้น จะมีอยู่ในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" เริ่มตั้งแต่บรรยายด้วยบรรยากาศยามค่ำ แสงขมุกขมัว เต็มไปด้วยหมอกควัน มองไม่เห็นดวงจันทร์และดวงดาวบนท้องฟ้า หรือในตอนท้าย ๆ ของเรื่องที่มีเมฆดำทึบกลางลมพายุ ฟ้าแลบแปลบปลาบ เสียงฟ้าต่างกระทบกันดังปังปังน่าสะพรึงกลัว นอกจากนั้นไลท์ยังโยงเรื่องเหนือธรรมชาติเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ยิ่งทำให้เพิ่มความน่ากลัวขึ้นไปอีกเพราะผู้อ่านจะจินตนาการไปถึงเรื่องของวิญญาณและภูติผีปิศาจเพราะสิ่งเหล่านี้จะมาปรากฏภายในเฉพาะกลางคืนเท่านั้น ทำให้ผู้อ่านรู้สึก

หวาดเสียวและหวาดกลัว ต่อสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น หรือการพินิจเข้ามาสู่อีกร่างของไรเวนาในเรื่อง "Ligeia" ก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่ไพรรยายให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกหวาดกลัว เมื่อตอนที่ผู้เล่าเรื่องมองเห็นว่าภรรยาใหม่ของเขานั้น มีรูปร่างหน้าตา และสีผม แววตาเหมือนกับไลเจียทุกประการ จนทำให้เขาสิ้นสติไป จากนั้นไฟใช้กลางคืนเพื่อผู้อ่านจินตนาการถึงสิ่งที่เกิดขึ้นนั้น เกี่ยวข้องกับความตายซึ่งมาพร้อมกับความมืดมิดของราตรีกาล

ส่วนเรื่องอื่น ๆ ที่ไฟใช้ฉากเป็นความมืดหรือตอนกลางคืนนั้น ได้แก่ เรื่อง

"The Masque of the Red Death" ผู้ที่แต่งตัวเป็น Red Death นั้น ปรากฏตัวในเวลา กลางคืน ซึ่งมีความน่ากลัวในตัวของมันเองอยู่แล้ว แต่ไฟก็เพิ่มความน่ากลัวลงไปในตัวละคร โดยผู้อ่านเกิดจินตนาการว่า ความตายจะมาเยือนผู้ที่ไปร่วมงานเหล่านั้น

ส่วนในเรื่อง "A Descent into the Maelstrom" กับเรื่อง "MS. Found in a Bottle" นั้น ไฟสร้างจากความน่ากลัวของพายุร้ายกับวังน้ำวนให้น่ากลัวมากขึ้นโดยใช้ เวลากลางคืนเข้ามาบังคับทุกสิ่งทุกอย่างให้มีมิติ เพื่อให้ตัวละครหวาดกลัวต่อสิ่งที่ไม่สามารถ มองเห็นได้และผู้อ่านก็หวาดกลัวไปกับตัวละครด้วย เพราะไม่สามารถจะหลบหนีไปทางใดได้เลย เนื่องจากกำลังอยู่ในท้องทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาล เต็มไปด้วยอันตรายรอบด้าน

อีกเรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นท่ามกลางความมืดในท้องทะเลได้แก่เรื่อง "The Oblong Box" ขณะที่เกิดพายุโหมกระหน่ำท่ามกลางความมืดมิดนั้น ไฟใช้ฉากของความน่ากลัวจาก ความโกลาหลในความมืดที่ผู้โดยสารลงเรือเล็กเพื่อหนีความตายจากเรือใหญ่ และ Mr. Wyatt โดดขึ้นเรือใหญ่เพื่อไปลากกล่องมาผูกติดกับตัวจนกระทั่งจมน้ำตายไปในความมืด

ในเรื่องที่เกี่ยวกับการฆาตกรรมในเรื่อง "The Murders in the Rue Morgue" และเรื่อง "The Mystery of Marie Roget" นั้น ไฟก็สร้างเหตุการณ์ที่น่ากลัว โดยอาศัยจากการสังหารในเวลากลางคืนเพื่อเพิ่มความน่ากลัวกับผู้อ่านเนื่องจากผู้อ่านหรือ คนทั่วไปนั้น มีความหวาดกลัวความมืดเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว โดยทั่วไป ไฟสร้างบรรยากาศของความน่ากลัวมากขึ้นไปอีกโดยให้ความตายซึ่งมาจากการฆาตกรรมไปอยู่ในเวลากลางคืนซึ่งทุกคน นอนหลับกันหมดแล้ว ดังในเรื่อง "The Murder in the Rue Morgue" ที่หญิงสาวพร้อมกับ มารดาของเธอถูกสังหารอย่างสยดสยองและไม่มีใครช่วยได้ทัน ส่วนในเรื่อง "The Mystery of Marie Roget" นั้นก็คล้าย ๆ กันคือ มีคนพบศพของเธอในเวลากลางคืน จะเห็นได้ว่า ฆาตกรรมเวลากระเทือนอย่างโหดเหี้ยมได้มากในตอนกลางคืนนี้ เพราะไม่มีผู้ใดรู้เห็น สร้างความ น่ากลัวให้กับผู้อ่านได้มากกว่าการฆาตกรรมในเวลากลางวัน

ในเรื่อง "Metzengerstein" ไฟใช้จากกลางคืน แสงสลัว ๆ เลือนลาง ท่ามกลางพายุที่พัดกระหน่ำแลดูน่าหวาดกลัว นอกจากนั้นไฟยังบรรยายจากประกอบโดยมีต้นไม้ใหญ่เรียงรายทะมึนเป็นฉากหลัง ซึ่งก็คล้าย ๆ กับเรื่อง "The Man of the Crowd" ไฟเริ่มด้วยบรรยายกลางคืนแล้ว ค่อย ๆ บรรยายไปยังดึกมากขึ้น มีหมอกลอยปกคลุมคละคลุ้ง อากาศเย็นยะเยือกโดยมีแสงสลัว ๆ จากเสาไฟ ทำให้น่ากลัวเนื่องจากเป็นบรรยากาศที่เป็นใจให้ก่ออาชญากรรม และเป็นที่น่าหวาดกลัวแก่คนทั่วไปในบรรยากาศเช่นนี้

ในเรื่อง "The Gold Bug" แม้จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการสืบค้นเพื่อหาสมบัติโจรสลัดที่หายสาบสูญ แต่ไฟก็สามารถบรรยายเพื่อให้เกิดความน่ากลัวสมกับเป็นสมบัติของโจรที่ได้มาด้วยเลือดเนื้อและน้ำตาของเจ้าทรัพย์ โดยไฟใช้ฉากในเวลากลางคืน มีต้นไม้แผ่กิ่งก้านทะมึน พร้อมกับสร้างความน่ากลัวแก่ผู้อ่านโดยใช้กระโหลกศีรษะคนแขวนบนต้นไม้เป็นเครื่องหมายซึ่งหัวกระโหลกมนุษย์ดังกล่าว ไฟใช้แทนความตายซึ่งสามารถสร้างความประหลาดประหลึงแก่ผู้อ่านได้เป็นอย่างมาก

งานเลี้ยงสนุกสนานแค่แฝงไว้ด้วยความตายในเรื่อง "The Masque of the Red Death" นั้น ไฟก็ใช้ฉากวาดภาพความน่าสะพรึงกลัวในเวลากลางคืนเช่นกัน โดยรอบ ๆ งานเลี้ยงข้างนอกนั้นมีแต่ความมืดและทุกคนต้องหวาดผวาเมื่อได้ยินเสียงนาฬิกาตีบอกเวลาค่อย ๆ ผ่านไปจนถึงเที่ยงคืน และเป็นที่รู้กันว่า ความตายกำลังคืบคลานมาถึง

ไฟใช้ฉากความมืดในเวลากลางคืนขณะที่ วิลเลียม วิลสัน เข้าไปหาวิลสันคนที่สอง โดยบรรยายว่าไฟคลับลง เหลือไว้เพียงความเงิบสงัดในความมืดมิดเป็นบรรยากาศของฆาตกรรมความตายโดยแท้ สร้างความน่าสะพรึงกลัวให้แก่ผู้อ่านเป็นอย่างมาก

3. บรรยากาศและสี

ไฟใช้บรรยากาศที่น่ากลัวซึ่งเกี่ยวข้องกับความตายหรือกลิ่นอายของความตายเข้ามาเร้าความรู้สึกของผู้อ่านเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเหมือนกับว่าได้มีส่วนร่วมในเหตุการณ์เหล่านั้น ในเรื่อง "The Fall of The House of Usher" ไฟบรรยายบรรยากาศที่อ้างว้างน่ากลัว ชิมเซาเหมือนกับดินแดนที่มิใช่มนุษย์อยู่ บรรยากาศมืดครึ้ม มีต้นไม้โหด ๆ ยืนตายรายล้อมอยู่ทั่วบริเวณรอบ ๆ ปราสาทของตระกูลอัชเชอร์ และในตอนท้ายของเรื่อง ผู้เล่าเรื่องได้วิ่งหนีออกมาจากปราสาทแห่งนั้นท่ามกลางบรรยากาศที่น่ากลัวจากพายุที่โหมกระหน่ำอย่างรุนแรง พระจันทร์แดงฉานเป็นสีเลือดที่สาดแสงลงมาจากท้องฟ้าให้มองเห็นปราสาทอัชเชอร์เป็นเงาตะคุ่ม ๆ หลังจากนั้นตัวปราสาทก็ทะลายลงเป็นเสี่ยง ๆ

ส่วนในการบรรยายเรื่องสั้น โปบรรยายการประดับตกแต่งห้องด้วยสีดำกับสีแดง เพื่อให้เกิดความน่ากลัวและมีบรรยากาศแห่งความตายทั่วบริเวณ ไม่ว่าจะเป็นการประดับด้วยผ้าสีดำ แสงสีแดงเข้มลอดทะลุผ่านเข้ามาตามรอยบานเกล็ด ผนังสีและเครื่องดนตรีวางเกื่อนกลางคอยู่บนพื้นห้อง โปสร้างบรรยากาศและสีในลักษณะอย่างนี้ก็เพื่อเตรียมให้ผู้อ่านพบกับเหตุการณ์ที่น่ากลัว ซึ่งหมายถึงความตายที่จะตามมานั่นเอง

นอกจากนั้น ความรู้สึกและอารมณ์ของตัวละครต่อสภาพแวดล้อมรอบ ๆ กายนั้น ก็สามารถทำให้เกิดความน่ากลัวได้ ที่ผู้อ่านสามารถสัมผัสได้ในเรื่อง "The Masque of the Red Death" โปสร้างบรรยากาศที่ทรมานของงานเต้นรำแต่ก็แฝงไว้ด้วยความน่าสะพรึงกลัวจากเครื่องตกแต่งที่ประดับห้องดังกล่าวไว้ เช่น ห้องที่เป็นสีดำทั้งหมด ผ้าม่านและพรมก็เป็นสีดำ บ่งบอกถึงความวิเวกหรือความเงียบสงัดก่อนที่จะพบกับความตายตามตำนานที่เล่าขานกันมาเกี่ยวกับเรื่องความน่าสะพรึงกลัวของความตาย และจากที่กล่าวมาแล้ว โปยังบรรยายด้วยเสียงนาฬิกาเรือนใหญ่ที่ตีบอกเวลาก้องกังวาลอย่างน่ากลัว สร้างบรรยากาศให้ชวนหวาดกลัวว่าความตายได้มาร้องเรียกแล้ว เพราะหลายคนรู้ว่าการมางานครั้งนี้เป็น เรื่องที่น่าหวาดกลัวสำหรับพวกเขา

สีของบรรยากาศที่โปสร้างขึ้น เพื่อให้เกิดความน่าสะพรึงกลัวนั้น โปจะใช้สีดำและสีแดงเพื่อสร้างบรรยากาศให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกคล้อยไปกับเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นสีดำเพื่อแสดงความลึกลับน่าสะพรึงกลัว ในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" "The Masque of the Red Death" "The Pit and the Pendulum" "A Descent in the Maelstrom" หรือสีแดงที่สร้างบรรยากาศเพื่อให้อ่านตื่นเต้น น่ากลัวและน่าสยดสยอง ในเรื่อง "The Masque of the Red Death" "Berenice" "The Assigination" "Ligeia" นั้น สีเหล่านี้มีอิทธิพลต่อบรรยากาศที่โปบรรยายทั้งสิ้น

การใช้ภาษา

ในการศึกษาเรื่องการใช้ภาษาของเอ็ดการ์ อัลลัน โป ในเรื่องสั้นของเขานั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาการใช้ภาษาของโปในสองลักษณะ กล่าวคือ การใช้ภาษาในส่วนที่เกี่ยวกับการบรรยายสภาพหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องสั้นของโป และการใช้คำพูดของตัวละครในเรื่องว่า โปมีเทคนิคหรือวิธีการอย่างไรที่ช่วยให้เรื่องสั้นของเขาน่ากลัวและสยดสยอง

การบรรยายสภาพหรือเหตุการณ์ที่น่ากลัวในเรื่องสั้นของโพนั้น โพใช้วิธีการบรรยายทั้งโดยตรง (Literal Images) และการบรรยายโดยใช้โวหารที่ทำให้เกิดภาพพจน์ (Figure of Speech) เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความหวาดกลัวในขณะที่อ่านเรื่องสั้นของเขา

1. การบรรยายโดยตรง โพใช้การบรรยายในลักษณะนี้เพื่อบรรยายสภาพความน่ากลัวของตัวละคร เมื่อได้รับทุกข์เวทนาหรือความเจ็บปวดทรมานได้ชัดเจน และสามารถใช้อรรถาธิบายได้เหมาะสมกับบรรยากาศและสถานการณ์โดยโพใช้ภาษาอันทำให้เกิดความน่ากลัว ความลึกลับ และความโหดร้าย กล่าวคือ

1.1 โพใช้คำคุณศัพท์ และกริยาวิเศษณ์ มาขยายคำนามและคำกริยา เพื่อให้เกิดความน่ากลัวมากยิ่งขึ้น

ในเรื่อง "Ligeia" นั้น เมื่อผู้เล่าเรื่องตรงไปที่ศพของไลเจีย เขาเห็นริมฝีปากของไลเจียเผยออกมาจนเห็นฟันที่ขาววับ "Pearly teeth" ของเธอจนทำให้เกิดความกลัวสีขาวในความหมายของผู้เล่าเรื่องในขณะนั้น เป็นความตายที่ทำให้เขากลับและโศรกเศร้า

Rushing to the corpse, I saw - distinctly saw - a tremor
tremor upon the lipe. In a minute afterward they relaxed,
discloseing a bright line of the pearly teeth...(Mabbott.
1979 : 328)

โพเลือกใช้คำคุณศัพท์ pearly ในความหมายว่าฟันของหญิงสาวผู้ตายนั้น
ส่ายยั้มขาววับประกอกับคำว่า bright ซึ่งผู้อ่านนั้นเกิดความกลัวกับศพอยู่แล้วเมื่อโพบรรยาย
ฟันที่ขาวเกินจริงเกินกว่าฟันคนธรรมดาขาวจึงก่อให้เกิดความกลัวต่อผู้อ่านมากยิ่งขึ้น

ในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" โพสามารถบรรยาย
คำคุณศัพท์และกริยาวิเศษได้อย่างชัดเจนในตอนที่มาเคลื่อนที่ปรากฏกายให้ผู้เล่าเรื่องเห็นนั้น
ผู้เล่าเรื่องไม่แน่ใจว่าสภาพที่เห็นนั้นเป็นคนหรือเป็นผี เนื่องจากการเดินนั้นโพบรรยายว่าร่างนั้น
เดินอย่างช้า ๆ "passed slowly" และโพยังบรรยายให้เห็นถึงความลึกลับของส่วนลึกของ
ตัวตึกที่มาเคลื่อนเดินหายเข้าไป "through a remote portion of apartment,

the Lady Madeline (for so was she called) passed slowly
through a remote portion of apartment, and, without
 having noticed my presence, disappeared..." (Mabbott.
 1979 : 404)

หรือในตอนที่ร็อคเคอร์คิฟออกมาเหมือนคนใจลอยว่า เขาได้ยินเสียง
 ของมาเดลินตลอดเวลา หรืออาจเป็นเพราะทั้งสองน่าจะเคลิบเคลิ้มทั้ง ๆ ที่ยังไม่ตาย
 ผู้เล่าเรื่องเล่าว่า เขาตกใจแทบสิ้นสติเมื่อทั้งสองลงไปที่ห้องใต้ดินเพื่อจะดูศพของเธอและเธอ
 เปิดประตูออกมา ร่างทะมึนของหญิงสาวในชุดห่อศพมีรอยเปื้อนเลือดอยู่ที่ขลุ่ยสีขาวของเธอนั้น
 ปรากฏออกมา เธอกลาเข้ามาในห้องและร้องคร่ำครวญในที่สุดก็ล้มพลงไปในอ้อมแขนของร็อคเคอร์คิฟ
 แล้วทั้งคู่ก็ล้มลงบนพื้นและขาดใจตายไป

ความน่ากลัวของเรื่องนี้เกิดจากการบรรยายสภาพร่างกายของมาเดลิน
 ซึ่งร่างกายของเธอถูกห่อหุ้มด้วยผ้าห่อศพหรือผ้ามัดตราสังที่ไขว่ไขว่ไปด้วยเลือดดังกล่าว คุณ่า
 สยดสยอง

...It was the work of rushing gust - but then without those
 doors there did stand the lofty and enshrouded figure of the
 lady madeline of Usher. There was blood upon her white robes,
 and the evidence of some bitter struggle....(Mabbett. 1979 :
 416)

ไฟใช้คำคุณศัพท์ shrouded ขยายร่างของมาเดลินที่มีผ้ามัดตราสังห่อหุ้ม
 ร่างกายของเธอทำให้ผู้อ่านรู้ว่าผู้ที่ยืนอยู่หน้าไม่ใช่คนแน่เพราะถ้าเป็นคนธรรมดาจะไม่สามารถ
 ออกมายืนเช่นนั้นได้

และที่น่ากลัวและสยองมากขึ้นอีกเมื่อไฟบรรยายภาพของมาเดลินที่มีผ้าห่อศพ
 สีขาวเปื้อนเลือดพันกายอยู่ล้มลงไปในอ้อมแขนของพี่ชายของเธอ

...,fell heavily inward upon the person of her brother, and in her violent and now final death - agonies, bore him to the floor a corpse, and a victim to the terrors he had anticipated...

(Mabbott. 1979 : 416)

จากการบรรยายดังกล่าวนี้ โฟสามารถเลือกใช้คำที่มีความหมายรุนแรงและน่ากลัวของคำว่า "Violent" หมายยความน่าสะพรึงกลัวของมาเดสตันได้อย่างเหมาะสมกับเหตุการณ์ที่เธอกำลังจะล้มลงสู่อ้อมกอดของพี่ชายเธอด้วยอาการหล่นลงมาอย่างรุนแรงและไม่สามารถดึงร่างกายของเธอออกได้ในขณะนั้น

จากการบรรยายดังกล่าวนี้ โฟสามารถเลือกใช้คำที่มีความหมายรุนแรงและน่ากลัวของคำว่า "Violent" หมายยความน่าสะพรึงกลัวของมาเดสตันได้อย่างเหมาะสมกับเหตุการณ์ที่เธอกำลังจะล้มลงสู่อ้อมแขนของพี่ชายเธอ

คำคุณศัพท์ที่โฟใช้ขยายภาพของมหาสมุทรอันกว้างใหญ่นั้น โฟสามารถบรรยายให้ผู้่านรู้สึกกว้างใหญ่ไพศาลเกินกว่าที่จะมีชีวิตรอดกลับเข้าฝั่งได้ โดยโฟใช้คำว่า "a wide expanse of ocean" เพื่อเพิ่มความน่ากลัวให้กับผู้อ่านได้มากยิ่งขึ้น เพราะต้องเผชิญกับสภาพความเว้งว้างของมหาสมุทรอันกว้างใหญ่แต่เพียงลำพัง

หรือการใช้คุณศัพท์ "speeding" "swaying" "sweltering" ในเรื่อง "A Descent into the Maslstrom" ซึ่งบรรยายสภาพของคลื่นได้อย่างน่ากลัว

and jet - black wall of water, inclined to the horizon at an angle of some forty - five degrees, speeding dizzily round and round wiht a swaying and sweltering motion,...(Mabbott. 1979 : 580)

นอกจากนั้นโฟยังได้เพิ่มความน่ากลัวให้มากขึ้นโดยการใช้คำกริยาวิเศษณ์ "dizzily" เพิ่มเข้าไปให้ลมพัดคนน่ากลัวว่าผู้เล่าเรื่องไม่สามารถฝ่าพายุหมุนออกไปได้เพราะน้ำทะเลที่ปั่นป่วนโถมตัวไปมาในขณะนั้น

จะสังเกตได้ว่าไพใช้คำคุณศัพท์สองคำที่มีความหมายคล้าย ๆ กันแต่ไพยังเน้นด้วยคำว่า *sweltering* ซึ่งคล้ายกับทะเลบ้าคลั่งที่แกว่งตัวเป็นคลื่นอย่างไม่หยุดยั้ง

ในเรื่อง "The Masque of the Red Death" ไพพยายามบรรยายความเจ็บปวดอย่างสุดแสนด้วยคำคุณศัพท์ "sharp" จนผู้อ่านรู้สึกหวาดกลัวต่อความเจ็บปวดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่อง

There was a sharp cry - and the dagger dropped gleaming upon the sable carpet,... (Mabbott. 1979 : 676)

ซึ่งตรงนี้ไพสามารถใช้คำคุณศัพท์ได้น่ากลัวจากที่เคยเริ่มอธิบายให้ผู้อ่านทราบถึงความเจ็บปวดจาก "sharp pains" มาก่อนแล้ว โดยอธิบายว่าผู้ที่คิดเชื่อไรจะได้รับความทุกข์ทรมานแสนสาหัสอย่างไร

There were sharp pains, and sudden dizziness, and then profuse bleeding at the pores,... (Mabbott. 1979 : 670)

ในการบรรยายด้วยคำเพื่อให้เกิดความน่ากลัวนั้น ไพก็ยังสามารถเลือกใช้คำกริยาวิเศษณ์ เพื่อบรรยายการกระทำของตัวละครได้อย่างน่ากลัวและเหมาะสม และสยดสยองเป็นอย่างมาก ซึ่งผู้อ่านสามารถเห็นได้ชัดเจนจากเรื่อง "The Murders in the Rue Morgue" ที่ไพบรรยายสภาพศพของมารดาของหญิงสาวที่ถูกฆาตกรรมนั้น คอเกือบขาด "her throat so entirely cut" คำกริยาวิเศษณ์นี้ สร้างความน่าสะพรึงกลัวและสยดสยองต่อผู้อ่านเป็นอย่างมาก หรือในตอนท้ายมีดแกว่งลงมาช้า ๆ ในเรื่อง "The pit and the Pendulum" ไพก็สามารถใช้กริยาวิเศษณ์ "steadily down it crept" เพื่อวาดภาพให้เกิดความน่าสะพรึงกลัวจนอยากจะหลบหนีไปให้พ้นแต่ก็ไม่สามารถทำได้

ผู้เล่าเรื่องเปรียบเทียบความตายที่จะมาเยือนเขาช้า ๆ ด้วยกริยาวิเศษณ์

Down - steadily it crept. I took a frenzied pleasure in contrasting its downward with its velocity... (Mabbott. 1979 : 692)

ความน่ากลัวจึงเกิดกับผู้อ่านทีละน้อย ๆ ว่าถึงอย่างไรผู้เล่าเรื่องก็ต้องพบจุดจบอย่างไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

1.2 ไพใช้คำนาม หรือลักษณะนามเกี่ยวกับสีเพื่อสร้างบรรยากาศของเรื่องให้น่ากลัวมากยิ่งขึ้น เช่น ไพใช้สีดำและสีแดง เพื่อแทนความลึกลับและความตาย

ในเรื่อง "Ligeia" ไพลำสามารถบรรยายห้องของผู้เล่าเรื่องให้ดูน่ากลัว โดยไพลำใช้สีในการบรรยายให้ห้องที่ถูกตกแต่งประดับประดานั้นดูลึกลับเพราะถูกตกแต่งด้วย เครื่องเรือนแบบอินเดียดูน่ากลัว ไม่ว่าจะเป็นสีดาของผ้าม่านหรือเครื่องประดับในห้อง

...the bridal couch - of an Indian model, and sculptured of solid ebony, with pall - like canopy above. In each of the angles of the chamber stood on end a gigantic sarcophagus of black granite, form the tombs of the kings over against luxor,... (Mabbott. 1979 : 322)

ความน่ากลัวของการบรรยายฉากในเรื่องนี้ ไพลำสามารถบรรยายห้องของผู้เล่าเรื่องได้อย่างน่ากลัวโดยไพลำใช้สีตกแต่งห้อง ใช้ผ้าม่านสีดา เครื่องเรือนที่ใช้ตกแต่งห้องก็ใช้ไม้แกะสลักสีดามิ ๗ ซึ่งเป็นการตกแต่งบ้านที่ดูออกจะผิดปกติซึ่งคนทั่วไปจะพึงกระทำกัน เป็นลักษณะของคนจิตไม่ปกติ

นอกจากเรื่องของสีที่ไพลำให้บรรยายบรรยากาศของเรื่องเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความน่าสะพรึงกลัวแล้ว ไพลำยังใช้วิธีการบรรยายให้ผู้อ่านมองเห็นกลิ่นไอแห่งความตายรออยู่เบื้องหน้าของผู้เล่าเรื่องด้วยการเปรียบเทียบกับเหล็กร้อน ๆ หรือกลิ่นไอของคุกที่สร้างความหวาดกลัวให้แก่ผู้เล่าเรื่องจนชั่วขณะ ในเรื่อง "The Pit and the Pendulum"

...Even while I breathed there came to my nostrils the breath of vapor of heated iron! A suffocating odor pervadea the prison!...

...I shrank from the glowing metal to the center of the cell...
did my spirit refuse to comprehend the meaning of what I saw...
(Mabbott. 1979 : 696)

การบรรยายเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกสยดสยองแบบตรงไปตรงมาของไฟ
ในเรื่อง "The Case of M. Valdemar" นั้น ไฟสามารถวาดภาพให้ผู้อ่านเห็นความน่ากลัว
ของ วิลคีมาร์ ขณะที่เขยอปากพูดตอบหมอลด้วยเสียงที่แหบพร่า ตาเลื่อนลอย ผิวหนังแห้งคล้ำ
ซากศพ และขาวซีด ริมฝีปากเขยออกมาจนเห็นโรฟัน ขากรรไกรแข็งค้างจนทำให้ปากอ้าออก
กว้างแลเห็นลิ้นสีดำและบวมโตอย่างชัดเจน

The upper lip, at the same time, writhed itself away from the
teeth, which it had previously covered completely ; while the
lower jaw fell with an audible jerk, leaving the mouth widely
extended, and disclosing in full view the swollen and blackened
tongue... (Mabbott. 1979 : 1239)

ในบางครั้งไฟใช้คำซ้ำ ๆ เรื่องสี่เพื่อให้เกิดความน่ากลัวด้วย

ในเรื่อง "The Pit and the Pendulum" ไฟสามารถบรรยายให้ผู้อ่าน
เกิดความกลัวได้มากจากการที่ผู้เล่าเรื่องประสบเหตุการณ์ที่น่ากลัวจาก ตั้งแต่ผู้เล่าเรื่องถูก
ผู้พิพากษาคัดสินให้จำคุกซึ่งผู้เล่าเรื่องเห็นภาพของผู้พิพากษาในชุดสีดำมองดูคล้ายกับยมทูตที่มา
คอยรับดวงวิญญาณของเขาไปจนถึงความน่ากลัวในคุกที่ผู้เล่าถูกพันธนาการกับพื้นและต้องพบกับวิธี
การทรมานต่าง ๆ นานาอีก จนกระทั่งสุดท้ายก็เป็นโบมีคที่ค่อย ๆ กวักแกว่งลงมาทีละน้อย ๆ
เกือบจะถึงตัวผู้เล่าเรื่อง โดยไฟสามารถวาดภาพให้เห็นความน่ากลัวได้อย่างแจ่มแจ้งจากการ
บรรยายโดยตรง จนผู้อ่านรู้สึกว่าได้มีส่วนร่วมในเหตุการณ์และหวาดกลัวไปกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นกับ
ผู้เล่าเรื่องด้วย

...I saw the lips of the black-robed judges. They appeared me
white - whiter than the sheet upon which I trace these words -
and thin even to grotesqueness ; thin with the intensity of their
expression of firmness - of immoveable resolution - of stern
contempt of human torture... (Mabbott. 1979 : 681)

ในตอนที่มีผู้เล่าเรื่องรู้สึกตัวขึ้นมา และพบว่าตัวเองกำลังถูกจ้องจ้องอยู่ ในคืนนั้นไฟสามารถบรรยายให้ผู้อ่านเกิดความกลัวจากการบรรยายสภาพการคืนบรรดาสู่เพื่อให้มีชีวิตรอดแม้ว่าสภาพภายในคืนนั้น จะมีคณิศนทมองอะไรไม่เห็นเลยก็ตาม ผู้อ่านจะรู้สึกเหมือนกับว่า ผู้เล่าเรื่องนั้น ตกอยู่ในสภาพทุกขเวทนาและไม่สามารถจะเอาชีวิตรอดได้ ในช่วงนี้ไฟก็ยังใช้ความมืดที่เป็นสืตาสร้างบรรยายภาศาให้น่ากลัว

...I felt that I lay upon my back, unbound. ...but that
I grew aghast lest there should be nothing to see...
I struggled for breath... (Mabbott. 1979 : 684)

1.3 ไฟใช้คำซ้ำ ๆ บรรยายความรู้สึกของตัวละครเมื่อตกอยู่ในอันตราย หรือเมื่อตัวตกตกใจกลัวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในเรื่อง โดยไฟจะใช้บรรยายโดยใช้ภาษาสั้น ๆ บรรยายให้เกิดความตื่นเต้น น่ากลัว

ในการใช้คำซ้ำ ไฟมักใช้คำซ้ำ ๆ เหล่านี้เมื่อตัวละครเกิดความหวาดกลัว หรือไม่สามารถควบคุมสติได้เมื่อต้องเผชิญกับอาการตื่นตระหนกตกใจกลัวในขณะที่พบเหตุการณ์ระทึกขวัญซึ่งจะพบได้ในเรื่อง "The Case of M. Valdemar" ซึ่งนอกจากไฟจะใช้คำเปรียบเทียบที่สร้างความน่ากลัวให้แก่ผู้อ่านแล้ว ไฟยังใช้คำซ้ำ ๆ เพื่อแสดงความเจ็บปวดและหวาดกลัวต่อการฟื้นขึ้นมาของตัวผู้ที่กำลังจะตายเองซึ่งจะสังเกตได้ว่า วัลดีมาร์ นั้น เจ็บปวดทรมานอย่างแสนสาหัส เป็นที่น่าเวทนาและสร้างความหวาดกลัวด้วย เสียงแหบแห้งเหมือนคนที่กำลังใกล้ตาย

... quick! - quick! - put me to sleep - or, quick! -
waken me - quick - I say to you that I am dead...

ในเรื่อง "The Tell - Tale Heart" ไฟใช้คำซ้ำในประโยคเพื่อเปรียบเทียบกับกระตืนของหัวใจของชายชราซึ่งถูกสังหารไปแล้วว่า เหมือนกับการร่ำลองเพื่อให้ทหารอีกเฒ่าเพื่อให้มีกำลังใจรบซึ่งนอกจากจะสร้างความพรั่นพรึงให้แก่ผู้เล่าเรื่องแล้วยังทำให้ผู้อ่านเกิดความกลัวไปกับเหตุการณ์ดังกล่าวด้วยโดยไฟใช้คำว่า "beating" ของการเต้นของหัวใจกับ "beating" ของเสียงกลอง

... It was the beating of old man's heart. It increased my
fury, as the beating of a drum stimulates the soldier into
the courage... (Mabbott. 1979 : 795)

หรือในตอนที่ผู้เล่าเรื่องเคลื่อนเก้าอี้หาชายชราเพื่อจะสังหารเขานั้น ไพใช้
คำซ้ำเพื่อสร้างความน่ากลัวและน่าตื่นเต้นและหวาดเสียวแก่ผู้อ่าน

... I moved it slowly - very, very slowly, so that
I might not disturb the man's sleep... (Mabbott. 1979 : 793)

การใช้คำซ้ำในเรื่อง "The Imp of the Perverse" ผู้เล่าเรื่อง
ได้กล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีกด้วยความหวาดกลัวว่า "ฉันปลอดภัย" ไพบรรยายคำซ้ำเช่นนี้เพื่อสร้าง
ความกลัวจากคนที่เริ่มควบคุมสติตนเองไม่ได้และทำให้ผู้เล่าเรื่องพูดซ้ำด้วยการจิตหลอนอยู่
ตลอดเวลา จนทำให้ผู้อ่านเริ่มทราบบว่าผู้เล่าเรื่องต้องการความปลอดภัยเพื่อให้พ้นจากความ
หวาดกลัว

..." I am save - I am save - yes - ... (Mabbott.
1979 : 1225)

หรือในตอนที่เขาจะสลัดความคิดออกจากฝันร้ายที่คอยหลอกหลอนเขาอยู่
at length I ran... (Mabbott. 1979 : 1225)

ส่วนในเรื่อง "The Assigination" นอกจากไพจะพูดเปรียบเทียบ
แก้วสีดำว่า Blackened globlet ที่ตกแต่งนั้น หมายถึง ความตายแล้ว ในตอนที่นายหญิงของ
สาวใช้ตายแล้ว เธอก็เปล่งเสียงด้วยความตื่นตระหนกด้วยคำซ้ำ ๆ ว่า "My mistress! - My
mistress" ซึ่งผู้อ่านสามารถคาดเดาว่า จะต้องมีความตายเข้ามาเกี่ยวข้องกับนายหญิงของ
เธอแน่ ซึ่งก็คล้าย ๆ กับเรื่อง "Berenice" ที่แสดงให้เห็นว่าผู้เล่าเรื่องนั้น คลั่งใคล้กับฝันของ
หญิงสาวเป็นอย่างมาก คลั่งเกินกว่าที่คนธรรมดาจะนิยมชมชอบทั่วไป ความน่ากลัวในการคลั่งฝัน
ของผู้เล่าเรื่องนี้นำไปสู่การกระทำที่วิธการกว่าคนทั่วไป กระทำกันนั้นคือ การถอนฟันออกจากปาก
ของหญิงสาวในขณะที่เพิ่งจะนำไปฝังใหม่ ๆ ซึ่งอาจจะยังไม่ตายสนิทด้วยซ้ำ ซึ่งจะเห็นได้จาก
ประโยคที่เขานึกถึงฟันของหญิงคนรักว่า

... I beheld then then. The teeth - the teeth - they were here, and there, and everywhere,... no thoughts but for the teeth... (Mabbott. 1979 : 215)

การใช้คำซ้ำ inch by inch line by line ในเรื่อง "The Pit and the Pendulum" ในตอนที่ต้องถูกจองจำอยู่ในคุกและถูกทรมานจิตใจด้วยใบมีดที่ค่อย ๆ แกว่งลงมาช้า ๆ ซึ่งความน่ากลัวในการที่ต้องรอคอยความตายเช่นนี้ผู้เล่าเรื่องรู้สึกว่ามันเป็นเวลานานมาก โดยไฟใช้คำซ้ำบรรยายเพื่อให้ผู้อ่านรู้สึกกลัวและอัดอั้นเป็นอย่างมาก

... Inch by inch - inch by inch - with a descent only appreciable at intervals seemed ages - down and still down it came... (Mabbott. 1979 : 691)

หรือในขณะที่เขาเห็นใบมีดค่อย ๆ กวาดแกว่งลงมา

... - it would return and repeat its operation - again and again... (Mabbott. 1979 : 691)

ในเรื่อง "Ligeia" ไฟใช้คำซ้ำในขณะที่ผู้เล่าเรื่องอยู่ในอาการตกใจหรือคาดคิดไม่ถึงว่าจะเกิดเหตุการณ์ที่น่ากลัวขึ้น

2. การบรรยายในลักษณะในภาพพจน์ (Figure of speech)

ไฟให้การบรรยายในลักษณะนี้ เพื่อเพิ่มความน่ากลัวให้แก่เรื่องสั้นของเขาโดยใช้โวหารในลักษณะต่าง ๆ กัน

2.1 การเปรียบเทียบที่เป็นอุปมาอุปไมย (Simile) หมายถึง การนำสิ่งที่มีลักษณะเหมือนกันมาเปรียบเทียบกันซึ่งจะเป็นการช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจ เห็นภาพสิ่งที่พูดได้ชัดแจ้งมากยิ่งขึ้น ไฟใช้คำว่า เหมือน คล้าย คู่ คู่ คราว ประหนึ่ง ราวกับ ได้แก่ like, as, as if, resemble, same ...as, alike, similar เช่น "O my love's like a red, red, rose..."

2.2 การเปรียบเทียบแบบอุปมา (metaphor) เป็นการเปรียบเทียบสิ่งสองสิ่ง แต่ไม่ได้เปรียบเทียบโดยตรง และไม่ได้ใช้คำเชื่อมเหมือนกับการเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมย เป็นการนำลักษณะเด่นของสิ่งที่จะนำมาเปรียบเทียบนั้นมากล่าว หรือนำชื่อของสิ่งนั้น ๆ มากล่าวโดยใช้คำว่า เป็น เท่า คือ ส่วนในภาษาอังกฤษใช้ verb to be เพื่อเปรียบเทียบ เช่น "Like is but an empty dream" "...The sunshine is a glorious birth;..."

2.3 การเปรียบเทียบโดยใช้สัญลักษณ์ (symbol) หมายถึงการใช้คำแทนสรรพสิ่งต่าง ๆ ซึ่งมีความหมายนอกเหนือจากความหมายตามตัวอักษรโดยทำให้ความหมายแปรจากรูปธรรมกลายเป็นนามธรรมเพื่อให้ผู้อ่านเกิดภาพพจน์ของความน่าสะพรึงกลัวด้วยการบรรยายด้วยสี ยรรยงอากาศ คน สัตว์ เช่น สีแดงของธงชาตินั้นแทน ชาติ หรือ black ในนวนิยายเปรียบได้กับความตายและความหายนะของมนุษย์

"The Facts in the Case of M. Valdemar" โฟมรรยายความสยดสยองของวัลคีมาร์ได้อย่างน่าสะพรึงกลัว นั่นคือ การบรรยายเปรียบเทียบร่างของวัลคีมาร์ ว่าร่างกายของศพแข็งทื่อ แขนขาเย็นเฉียบเหมือนหินอ่อน โฟมพยายามเปรียบเทียบกับหินอ่อนเนื่องจากหินอ่อนนั้นเย็นกว่าวัตถุอื่น ๆ ในสภาพอากาศเดียวกัน ผู้อ่านจะรู้สึกว่าร่างของวัลคีมาร์นั้นคือซากศพนั่นเอง และยังบรรยายเปรียบเทียบผิวของศพใช้ขีดเหมือนซากศพ โดยใช้สีขาวเปรียบกับความซีดของร่างคนไข้

... ; the breathing was gentle (scarcely noticeable, unless through the application of a mirror to the lips) ; the eyes were closed naturally ; and the limbs were as rigid and as cold as marble. the general appearance was certainly not that of death... (Mabbott. 1979 : 1238)

... ; the skin generally assumed a cadaverous hue, resembling not so much parchment as white paper, and the circular hectic spots which, hitherto, had been strongly defined in the centre of each cheek, went out at once... (Mabbott. 1979 : 1239)

ส่วนในเรื่อง "A Tale of the Ragged mountains" ที่ไพพรรายความน่ากลัวของ ออกลัสส์ เบคโล ได้อย่างน่าขนลุกนั้นคือ เขาได้เปรียบเทียบหรือวาดรูปร่างท่าทางให้เล็ดดูน่ากลัวไว้ว่า ตาของเขากลมใหญ่ผิดปกติเหมือนกับตาแมว ตาของเขาเป็นประกายแวววาวผิดปกติ หรือในตอนที่เขาออกไปสู่อีกมิติหนึ่งนั้น ไพพรรายเสียงกลองที่ได้ยินในป่าซึ่งไม่มีใครรู้มาก่อน หมายความว่าอย่างไร แต่ที่ทุกคนเข้าใจตรงกันตามประสบการณ์พื้นฐานเดิมว่าเป็นเสียงของคนป่ากินคน ทำให้ผู้อ่านเกิดความกลัวขึ้นมาในทันที

...His eyes were abnormally large, and round like those of a cat. The pupils, too, Upon any accession or diminution of light, underwent contraction or dilation,

...In the moments of excitement the orbs grew bright to a degree almost inconceivable ; seeming to emit luminous rays, not of a reflected, but of an intrinsic lustre,... (Mabbott. 1979 : 940)

และในเรื่อง "The Oblong Box" ไพพรรายให้เห็นถึงความน่ากลัวของพายวี่ที่ซัดกระหน่ำเรือให้ลอยละลือปลิวไปมาในท้องทะเลดุจขนนกอันเล็ก ๆ ที่ลอยอยู่ในน้ำอันกว้างใหญ่ และเรือลำดังกล่าวจะล่มเมื่อไรก็ได้ที่ให้อ่านรู้สึกกลัวกับวิกฤตการณ์นี้

"...but our little boat was like a feather in the breath of the tempest... (Mabbott. 1979 : 932)

ในเรื่อง "The Tell- Tale Heart" ไพพรรายโดยการวาดภาพให้เห็นดวงตาของชายชราเหมือนกับตาของแร้งที่ดูน่ากลัว เนื่องจากแร้งเป็นสัตว์ล่าเหยื่อและซากศพ ผู้อ่านทราบได้ว่าเมื่อแร้งมาลงแสดงว่าต้องมีการตายเกิดขึ้นหรืออาจมีเหตุการณ์ที่น่ากลัวเกิดขึ้นแน่นอน และที่น่ากลัวอีกอย่างหนึ่งก็คือ ตาของแร้งนั้นเป็นมันวาวและสอดสายหาเหยื่ออยู่ตลอดเวลาจึงทำให้เล็ดดูน่ากลัวของปราสาทตระกูลอัลซเซอร์ โดยบรรยายจากตัวปราสาทและหน้าต่างของคฤหาสน์แห่งนั้นว่าเป็นเหมือนกับดวงตาของอะไรสักอย่างหนึ่งที่กำลังจ้องมองผู้เล่าเรื่องอยู่ ไพพรรายได้บรรยายให้เห็นภาพตัวปราสาทและบรรยากาศรอบ ๆ ว่าทรุดโทรมมาก เป็นไปใกล้ฝั่งที่รอวันตายเต็มที ดูคล้าย ๆ กับคนที่สูงชันที่เพิ่งขึ้นสร้างจากอาการเมายาแล้วมาพบกับสิ่งแปลก ๆ

ทำให้ผู้เล่าเรื่องหดหู่และหวาดกลัวกับสิ่งที่ได้พบเห็น นอกจากนั้นไพลังเปรียบเทียบเสียงที่แปลกประหลาดของเรือเคอร์คินั้นว่า มาจากเครื่องดนตรีหลายอย่าง และบรรยายพระจันทร์บนท้องฟ้าที่เห็นสีแดงจางเหมือนสีเลือดทาบทาบนท้องฟ้ามองดูน่ากลัว เหมือนกับความตายที่กำลังคืบคลานเข้ามา

...One of his eyes resembled that of a vulture - a pale blue eye, with a film over it. Whenever it fell upon me, my blood ran cold;... (Mabbott. 1979 : 792)

ในเรื่อง "The Assingation" ไพล์บรรยายฉากของเรื่องไว้ได้อย่างน่ากลัวนั่นคือ ได้เปรียบเทียบคลองใหญ่ที่เขากำลังล่องเรืออยู่นั้นมีคลองเล็กข่อยออกไปเหมือนแรงสีดำที่ไหลออกมาจากลำตัวซึ่งหมายถึงความตายที่รอคอยใครสักคนหรือหมายถึงแรงที่คอยเตรียมจัดการกับซากศพนั่นเอง

...While the gondolier, letting slip his single oar, lost it in the pitchy darkness beyond a chance of recovery, and we were consequently left to the guidance of current which here sets from the greater into the smaller channel. Like some huge and sable - feathered condor, we were slowly drifting down towards the Bridge of Sighs,... (Mabbott. 1979 : 152)

ในเรื่อง "MS. Found in a Bottle" ไพล์บรรยายเปรียบเทียบดวงตาของกัปตันเหมือนกับตาของแม่มด หมอผี มีความลึกลับแฝงอยู่คล้ายกับจะรอคอยทำนายวิฤตของมนุษย์ไปได้ทุกขณะ

"and his gray eyes are sybils of the future...
(Mabbott. 1979 : 144)

หรือในตอนที่ไพล์บรรยายสภาพชะตากรรมของผู้เล่าเรื่องที่อาศัยเรือซึ่งวิ่งฝ่าภูเขาน้ำแข็งที่สูงใหญ่จนผู้เล่าเรื่องเกิดความกลัวและรู้ชะตากรรมว่าโอกาสรอดนั้นแทบเป็นไปไม่ได้เนื่องจากภูเขาน้ำแข็ง หนาที่บสูงใหญ่เกินคนจะข้ามไปได้ประกอด้วยความหนาวเย็นทุกหนทุกแห่ง และมีเงาสะทอนหลอกตาอยู่ตลอดเวลา

...All in the immediate vicinity of the ship is the blackness of eternal night, and a chaos of the foamless water; but, about a league on either side of us, may be seen, indistinctly and at intervals, stupendous ramparts of ice, towering sway into the desolate sky, and looking like the walls of the universe...

(Mabbott. 1979 : 145)

หรือแม้แต่ในเรื่อง "A Tale of the Ragged Mountains" ไพใช้คำเปรียบเทียบความน่ากลัวของใบหน้าและดวงตาของ เบคโลว์ ไว้อย่างน่ากลัวว่าตาใหญ่ผิดปกติเหมือนตาแมว ซึ่งวาววับ คมโต ดูคล้ายกับจะสามารถสะกดจิตผู้พบเห็นได้

...His eyes were abnormally large, and round like those of a cat ... (Mabbott. 1979 : 940)

การเปรียบเทียบความรู้สึกของตัวผู้เล่าเรื่องกับบรรยากาศที่ห่อหุ้มตัวในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" นั้นไพสามารถเปรียบเทียบบรรยากาศรอบ ๆ ตัวผู้เล่าเรื่องไว้อย่างน่ากลัวทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกหวาดกลัวไปกับบรรยากาศมุกขมัวที่เศร้า หมองของบริเวณพื้นที่รอบ ๆ ปราสาทด้วย

... and upon of a few white trunks of decayed trees with an utter depression of soul which I can compare to no earthly sensation more properly than to the after-dream of the reveller upon opium... (Mabbott. 1979 : 397)

ไพบรรยายเปรียบเทียบบรรยากาศกับอารมณ์ของผู้เล่าเรื่องว่าเขาเห็นภาพเบื้องหน้าเหมือนกับเพิ่งจะฝันหรือสร้างจากอาการเมาฝัน ซึ่งมีความมึนงง สับสน กับบรรยากาศรอบ ๆ ตัว

และในเรื่อง "The Conversation of Eiros and Charmion" ซึ่งเป็นเรื่องของการสนทนากันระหว่างเทพสองตนบนสวรรค์ซึ่งไม่ได้ร่วมอยู่ในเหตุการณ์บนโลกมนุษย์โดยตรง แต่ไฟก็สามารถบรรยายภาพดาวหางสีแดงพราวดาเป็นทางยาวบนท้องฟ้าได้อย่างน่ากลัว สีแดงที่ไฟบรรยายเปรียบเทียบกับไฟหรือเลือดที่เกิดจากความตาย และความพยานะของมนุษย์โลกเมื่อคราวที่ดาวหางจะเข้ามาเยือนโลกมนุษย์นั้น พาดจากขอบฟ้าข้างหนึ่งไปสู่อีกข้างหนึ่ง ซึ่งลักษณะการบรรยายอย่างนี้จะพบได้อีกในบางเรื่อง

...It was a full red, and had little perceptible train... (Mabbott. 1979 : 458)

เรื่อง "MS. found in a Bottle" ไฟบรรยายเปรียบเทียบความน่าสะพรึงกลัว ของผู้ที่อยู่บนเรือที่ช่วยชีวิตผู้เล่าเรื่อง โดยไฟใช้การเปรียบเทียบแบบบรรยายลักษณะของกัปตันซึ่งพูดออกมาแต่ละคำนั้น เหมือนพูดออกมาจากแคนไกลแสนไกลแม้จะอยู่ชิดติดกันจนทำให้ผู้อ่านสามารถเดาหรือมองเห็นภาพได้ว่าคนบนเรือนั้นอาจไม่ใช่คนหรืออาจจะเป็นภูติผีปีศาจก็ได้

... He muttered to himself - as did the first seaman whom I saw in the hold - some low peevish syllables of a foreign ; and although the speaker was close at my elbow, his voice seemed to reach my ears from the distance of a mile... (Mabbott. 1979 : 144)

ในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" ไฟสามารถบรรยายโดยการวาดภาพให้เห็นความน่ากลัวของปราสาทตระกูลอัชเชอร์ โดยบรรยายจากตัวปราสาทและหน้าต่างของคฤหาสน์แห่งนั้นว่าเป็นเหมือนกับดวงตาของอะไรสักอย่างหนึ่งที่กำลังจ้องและดูผู้เล่าเรื่องอยู่ไฟ ยังได้บรรยายให้เห็นภาพตัวปราสาทและบรรยากาศรอบ ๆ ว่าทรุดโทรมมากเกินไม้ใกล้ฝั่งที่รอวันตายเต็มที คูคล้าย ๆ กับคนที่สูบฝิ่นที่เพ่งพินสร้างจากอาการเมายาแล้วมาพบกับสิ่งแปลก ๆ ทำให้ผู้เล่าเรื่องหล่นและหวาดกลัวกับสิ่งที่ได้พบเห็น นอกจากนั้นไฟยังเปรียบเทียบเสียงที่แปลกประหลาดของร้อยเคอร์คินั้นว่า มาจากเครื่องดนตรีหลายอย่าง และ

บรรยายพระจันทร์บนท้องฟ้า ที่เป็นสีแดงฉานเหมือนสีเลือดทาบทาบนท้องฟ้ามองดูน่ากลัว เหมือนกับความตายที่กำลังคืบคลานเข้ามา

...I look upon the scene before me - upon the mere house, and the simple landscape features of the domain - upon the bleak walls - upon the vacant eye-like windows-upon a few rank sedges - and a few white frunks of decayed trees...(Mabbott. 1979 : 397)

...The radiance was that of full, setting, a blood - red moon, which now shone vividly through that once barely - discernible fissure, of which I have before spoken as extending form the roof of the building, in a zigzag direction, to the base. While I gazed, this fissure rapidly widened - there came a fierce breath of whirlwind - the entire orb of the sattlite burst at once upon my sight - my brain reeled as I saw the sighty walls rushing asunder - threre a long tumultuous sound like the voice of a thousand waters - and the deep and dark tarn dark tran at my feet closed sullenly and silently over the fragments of the "House of Usher"(Mabbott. 1979 : 417)

ในเรื่อง "The Black Cat" ไพท์าวความให้ผู้่านเกิดความรู้สึกกลัวแมวคาเนื่องจากแมวคานั้นจะเป็นตัวแทนของความตายและภูติผีปีศาจ ซึ่งไพได้กล่าวถึงความเชื่อของคนทั่ว ๆ ไป ว่าแมวคาทั้งหมดเป็นแมวคปลอมตัวมาเพื่อมาเล่าหรือนำตัวมนุษย์ไปหาเวทย์มนต์คุณไสย

...made frequent allusion to the ancient popular notion, which regarded all black cats as witches in disgise...
(Mabbott. 1979 : 850)

หรือในตอนที่เราเฝ้าดูคนที่ถูกผู้เล่า เรื่องตัวลูกคาออกปรากฏตัวนั้นไฟได้บรรยายเปรียบเทียบให้ผู้อ่านเห็นความน่ากลัวของการปรากฏตัวของแมวสีกลับ ดังกล่าว่า โดยไม่มีเรื่องราวของความเจ็บปวดอยู่เลยจนผู้อ่านเกิดความกลัวว่าอาจจะ เป็นแมวผีหรือเป็นแม่มดที่ปลอมตัวมาจริง ๆ

...The socket of the lost eye presented, it is true, a frightful appearance. but no longer appeared to suiter my pain...
(Mabbott. 1979 : 852)

ไพลาดภาพเปรียบเทียบดาวหางที่พาดเป็นขบวนยาวเหยียดในเรื่อง "The Conversation of Eiros and charmion" ซึ่งเป็นเรื่องของการสนทนากันระหว่างเทพสองคนบนสวรรค์ ไฟสามารถบรรยายภาพดาวหางสีแดงจนพาดเป็นทางยาวบนท้องฟ้าได้อย่างน่ากลัว เนื่องจากสีแดงที่เทพบรรยายนั้นเปรียบได้กับไฟหรือเลือดที่เกิดจากความตายและความหายนะของมนุษยโลกเมื่อดาวหางจะเดินทางโคจรพุ่งไปชนโลกมนุษยนั้นพาดจากขอบฟ้าด้านหนึ่งไปสู่อีกฟากหนึ่ง

...all men saw that astronomical knowledge lied not, and they aquited the comet. Its approach was not, at first, seemingly rapid; nor was its appearance of very unusual character.
It was of a dull red, and had a little perceptible train ...

ในเรื่อง "The Black Cat" ไฟใช้สัตว์แทนความตายโดยไฟใช้แมวแทนความโหดเหี้ยมของผู้เล่าเรื่อง และใช้แมวดำแทนความน่ากลัวและน่าเกลียด แก่ผู้เล่าเรื่อง จนกระทั่งนำไปสู่การฆาตกรรมภรรยาของตนเองอันเรื่องมาจากความโกรธและความเกลียดไฟบรรยายเปรียบเทียบความน่ากลัวของแมวดำซึ่งเหมือนกับแมวที่เขาเคยใช้มีดควักลูกตาออกมาจากเข้าข้างหนึ่งซึ่งไพลาดภาพให้ผู้อ่านคาดการณตามความรู้สึกว่าอาจจะ เป็นตัวเดียวกับที่เขาพบใหม่และตัวใหม่ซึ่งเหมือนกับตัวเดิมมากนี้ กำลังจะเริ่มกลับมาล้างแค้นผู้เล่าเรื่อง และผู้อ่านจะเกิดจินตนาการว่าผู้เล่าเรื่องอาจต้องพบกับความสยดสยองจากแมวดำก็เป็นได้ โดยเฉพาะสัญลักษณ์ของแมวสีดำนั้นโดยทั่วไปแล้วหลายคนคิดว่าเป็นแมวผีซึ่งหมายถึงความตายและความหายนะของมนุษย

....It was a black cat - a very large one - fully as large as Pluto, and closely resembling him in every respect but one. Pluto had not a white hair upon any portion of his body ; but this cat had a large, although indefinite splotch of white, covering nearly the whole region of the breast... (Mabbott. 1979 : 854)

ในเรื่อง "The Masque of the Red Death" ไฟใช้สีแดงแทนความตายที่มาจากโรคร้ายมรณะที่ทุกคนกลัวและพยายามหลบหนีเพื่อให้พ้นจากความตาย และไฟยังใช้สีแดงที่แทนเลือดอันจะนำมาซึ่งจุดจบของความตายเช่นกัน และนอกจากนั้นไฟยังใช้สีดำในเวลากลางคืนแทนความหายนะและความตายด้วย นอกจากนั้นไฟยังใช้สีดำในเวลากลางคืนแทนความหายนะ ความตายที่กำลังสืบคลานเข้ามาหาพรอสเปโรกับพวก ยิ่งขณะที่พวกเขากำลังหนีโรคร้ายมรณะอยู่พวกเขาก็พบว่ากำลังตกอยู่ในวงล้อมของความตายซึ่งแทนด้วยสีดำของห้องต่าง ๆ ที่รายล้อมเขาไว้

...The panes here were scarlet - a deep black color...
...But in the western or black chamber the effect of the fire - light that streamed upon the dark hangings through the blood - tinted panes, was ghastly in the extreme,... (Mabbott. 1979 : 672)

ในเรื่องสั้นของไฟหลายเรื่องไฟใช้สีเป็นสัญลักษณ์เพื่อแทนความน่ากลัวและความตายในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" ไฟใช้สีดำเป็นสัญลักษณ์แทนความหายนะหรือไม่กล้าหายนะ ใกล้ถึงจุดจบของตระกูลอัชเชอร์ ผู้เล่าเรื่องพบกับภาพบรรยากาศซึ่งใกล้จะดำแล้วทุกอย่างมืดมิดมองเห็นเงาตะคุ่ม ๆ ของต้นไม้และปราสาทสีดำทะมึนและดูน่ากลัวและวังเวง

...During the whole of a dull, dark, and soundless day in the autumn of the year ... I had been passing alone...through a singular dreary tract of country; and at length found myself, as the shades of the evening drew on, within view of the melancholy House of Usher... (Mabbott. 1979 : 397)

โพลีเอ็กซีพียงสาว คือ มาเดลิน แทนความพ่ายแพ้ ความตายและการสิ้นสุด โดยโพลีบรรยายอาการของหญิงสาวที่ป่วยใกล้ตาย อาการของเธอเหมือนไม้ใกล้ฝั่งและพ่ายคือโรคเคอร์รี่ที่คิดอยู่ตลอดเวลาว่าเธอไม่สามารถจะพ่ายจากน้องสาวได้เนื่องจากมีความผูกพันกันมากถ้าหากน้องสาวสิ้นชีวิตเธอเองก็ต้องตายได้แล้วทุกอย่างของตระกูลอัชเชอร์ก็ถึงกาลอวสาน น้องสาวที่มีอาการป่วยหนักเป็นสัญลักษณ์ของการสิ้นสุดและความตายของเรื่องนี้

...The disease of Lady Madeline had long baffled the skill of physicians. A Settled spathy, a gradual wasting away of the person, and frequent although transient affections of a partially cataleptical character, were the unusual diagnosis...(Mabbott. 1979 : 404)

อาการเจ็บป่วยของมาเดลินนั้นเป็นสัญลักษณ์ของความตายและการสิ้นสุดของตระกูลอัชเชอร์ ผู้เล่าเรื่องรับรู้ถึงอาการป่วยของหญิงสาวและโรคเคอร์รี่ที่ว่าอาการป่วยเช่นนี้เขาต้องพยายามช่วยน้องสาวทุกวิถีทางเพราะไม่อย่างนั้นแล้วเธอเองก็ต้องจบชีวิตลงด้วยพร้อมกับน้องสาวและนั่นหมายถึงการสิ้นสุดของตระกูล

ในเรื่อง "Ligeia" กับเรื่อง "Morella" นั้นโพลีใช้สัญลักษณ์หญิงสาวแทนความตายและภูตผีที่อาจกลับมาเกิดใหม่ตามความรู้สึกของผู้อ่าน หลังจากที่หญิงสาวที่ชื่อ ไลเจียเสียชีวิตไปแล้ว และผู้เล่าเรื่องแต่งงานใหม่ กับหญิงสาวอีกคน ผู้อ่านพบกับหญิงสาวอีกคนหนึ่งและสามารถคาดเดาได้ว่าจะต้องมีการตายเกิดขึ้นอีกกับหญิงสาว คนนั้น เช่นเดียวกับเรื่อง "Morella" ที่ไมเรลล่าคนแรกเสียชีวิตไปและมีเด็กเกิดใหม่ซึ่งมีรูปร่างหน้าตาเหมือนกับไมเรลล่าทุกอย่างผู้อ่านก็คิดถึงความตายของไมเรลล่าคนแรก และอาจคิดว่าเธอจะต้องตายอีก

...And again I sunk into visions of Ligeia - and again, (What marvel that I shudder while I write?) again there reached my ears a low sob from the region of the ebony bed...(Mabbott. 1979 : 328)

ในเรื่องสั้นของไฟเกียบทั้งหมดนั้นไฟใช้ห้อง อาคารและตัวปราสาทเป็นสัญลักษณ์แทนความลึกลับน่ากลัว และแฝงไว้ด้วยความตายหรือภูติผีปีศาจ ในเรื่องสั้นของไฟหลายเรื่องยังคงลักษณะสถาปัตยกรรมแบบโกธิคไว้เนื่องจากคือน่ากลัววังเวงซึ่งผู้อ่านเมื่ออ่านเรื่องสั้นของเขาแล้วสามารถวาดภาพให้เกิดขึ้นในใจว่าเบื้องหลังของสถานที่ดังกล่าวนั้นมีความตายและภูติผีปีศาจซ่อนอยู่ ไม่ว่าจะเป็นการตกแต่งด้วยม่านสีดำ หรือสีแดง หรือการประดับตกแต่งห้องซึ่งดูแปลกประหลาดที่ผู้อ่านนั้นนึกไม่ถึงความไม่สมประกอบ ทางจิตของผู้เล่าเรื่องซึ่งสามารถทำอะไรก็ได้เนื่องจากไม่สามารถควบคุมตนเองได้ตลอดเวลาซึ่งผู้วิจัยได้กล่าวมาแล้วในเรื่องจากในเรื่อง "ligeia" ไฟใช้สัญลักษณ์ของปราสาทที่ดูแปลกมีห้องเป็นรูปหัวเหลี่ยม มีกระจกที่แตกและแสงจันทร์สามารถส่องแสงเรือง ๆ ลอดเข้ามาได้เหมือนกับไม่ใช่บ้านของมนุษย์ อาจมีผีสิงซ่อนอยู่ในปราสาทหลังนี้

...The room lay in a high turret of the castellated abbey, was pentagonal in shape, and of capacious size. Occupying the whole southern face of the pentagon was the sole window - an immense sheet of unbroken glass from Venice - a single pane, and tinted of a leaden hue, so that the rays of either the sun or moon, passing through it, fell with a ghastly lustre on the objects within... (Mabbott. 1979 : 321)

จากการวิเคราะห์เรื่องสั้นประเภทลึกลับและสยองขวัญของไฟทั้งหมดพบว่าไฟมีความสามารถในการใช้คำบรรยายเพื่อสร้างความน่ากลัวให้เกิดขึ้นกับผู้อ่านเรื่องสั้นของเขาได้เป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นเกิดจากการใช้การบรรยายโดยตรงโดยใช้คำคุณศัพท์ กริยาวิเศษณ์

การใช้คำนามหรือลักษณะนามที่เกี่ยวกับสีเพื่อสร้างบรรยากาศให้เกิดความน่าสะพรึงกลัว หรือการใช้คำซ้ำ และประโยคสั้น ๆ บรรยายเหตุการณ์ที่น่ากลัวหรือตบตะโกซึ่งจะนำไปสู่ความตายหรือการสิ้นสุด

และสิ่งที่ไพสามารถทำให้ผู้อ่านเกิดความกลัวมากยิ่งขึ้นได้แก่การที่ไพเลือกใช้การบรรยายแบบโวหารภาพพจน์ (figure of speech) ซึ่งสามารถทำให้ผู้อ่านเกิดมโนภาพจากการใช้ถ้อยคำสำนวน การอุปมาอุปไมย และอุปลักษณ์กับการใช้สัญลักษณ์ได้ อย่างเหมาะสม

วิวัฒนาการในการสร้างความน่าสะพรึงกลัวในเรื่องสั้นของ

เอ็ดการ์ อัลลัน โพ

จากการศึกษาเรื่องสั้น ประเภทลึกลับสยองขวัญของโพทั้ง 27 เรื่อง โดยจัดตามปีที่ลงพิมพ์นั้น แม้บางเรื่องจะไม่มีหลักฐานแน่ชัดว่า เขียนขึ้นเมื่อใดหรือวันที่เท่าใดแน่นอน แต่ผู้วิจัยพยายามหาหลักฐานและสันนิษฐานช่วงเวลาที่โพเขียนเรื่องสั้นของเขาที่ไม่มีหลักฐานปรากฏชัดเจนจากจดหมายหรือข้อความที่เขาเขียนไปถึงบรรณาธิการหรือเพื่อนของเขาหลายฉบับซึ่งจดหมายเหล่านั้นมีบางส่วนของใจความเจตนาที่ Thomas Ollive Mabbott ได้รวบรวมตีพิมพ์ลงในหนังสือ Collected Works of Edgar Allan Poe Second Printing 1979 เพื่ออธิบายให้ผู้อ่านทราบเบื้องหลังของเรื่องสั้นต่าง ๆ ที่โพเขียนขึ้นในแต่ละช่วงปี และจากจดหมายหรือข้อความเหล่านี้พอจะอนุมานได้ว่าหลังจากที่โพเขียนเรื่องสั้นของเขาแต่ละเรื่องได้ไม่นานเขาจะเขียนจดหมายกำกับ พร้อมกับส่งเรื่องสั้นไปให้สำนักพิมพ์ ผู้วิจัยจึงใคร่ขอศึกษาวิวัฒนาการเรื่องสั้นประเภทลึกลับและสยองขวัญของโพทั้งหมดจากเรื่องสั้นต่าง ๆ ซึ่งเรียงลำดับปีที่ถูกนำลงตีพิมพ์ เนื่องจากเวลาที่โพเขียนเรื่องสั้นของเขากับระยะเวลาที่ถูกนำลงตีพิมพ์นั้น ไม่ห่างกันเท่าใดนัก เรื่องสั้นของโพที่เขียนเสร็จส่วนมากโพจะไม่ค่อยทิ้งไว้นานปี จะมีก็แต่เรื่องที่นำลงตีพิมพ์ในนิตยสารบางฉบับแล้วต่อมาถูกนำมาปรับปรุงแก้ไขใหม่เพื่อนำลงตีพิมพ์ในฉบับอื่นเท่านั้นเอง

ไม่มีใครทราบแน่ชัดว่า โพเริ่มออกผลงานประเภทเรื่องสั้นจริง ๆ นั้น เมื่อใดกันแน่ จากการคาดคะเนคร่าว ๆ จากจำนวนผลงานที่ออกมาเมื่อปลายปี ค.ศ. 1831 นั้น โพมีเรื่องสั้นที่แต่งขึ้นในช่วงปลายปีนี้หลายเรื่อง และมีเรื่องของเขาอย่างน้อยห้าเรื่องถูกส่งเข้าประกวดชิงรางวัลในนิตยสาร Saturday Courier ที่ Philadelphia แม้จะไม่มีเรื่องใดได้รับรางวัล แต่ก็เป็นที่นิยมของคนทั่วไปนับตั้งแต่นั้นมา และต่อมาเขายังส่งเรื่องสั้นต่าง ๆ เข้าประกวดอีกหลายเรื่อง และก็ได้รับรางวัลหลายเรื่องในเวลาต่อ ๆ มา

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ศึกษาวิวัฒนาการการสร้างควาที่น่าสะพรึงกลัวในเรื่องสั้นประเภทลึกลับและสยองขวัญของเขาคั้งแต่ปี ค.ศ. 1831 เป็นต้นไป จนกระทั่งปี ค.ศ. 1849 ซึ่งเป็นปีสุดท้ายของการสร้างงานประเภทเรื่องสั้น และเป็นปีที่เขาคงจบชีวิตลงเมื่อวันที่ 7 ตุลาคม โดยการวิเคราะห์เรื่องสั้นว่าแต่ละช่วงปีนั้น โพเปลี่ยนแปลงเทคนิคและวิธีการสร้างความน่ากลัวในเรื่องสั้นของเขาทั้งหมดอย่างไรบ้าง

โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว เรื่องสั้นประเภทลึกลับสยองขวัญของไพ่นั้นจะเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ที่คล้าย ๆ กับเรื่องราวในเรื่อนิยายยุคโกธิค ซึ่งเป็นที่นิยมกันในยุคนั้น แต่สิ่งที่เป็นลักษณะเด่นของเรื่องสั้นของไพที่ต่างจากผู้อื่นนั้นได้แก่ การที่ไพรู้จักเลือกแนวคิดและแหล่งที่มาของความคิดที่ไพประสบหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นปัจจุบันในยุคของเขา มีเรื่องสั้นของไพที่ได้รับความนิยมสูงสุด หลายเรื่องคัดแปลงมาจากเรื่องจริงที่เกิดขึ้นและนิทานที่เขาเคยอ่านมาและนำมาสร้างโครงเรื่องขึ้นใหม่ผสมผสานและปรุงแต่งเรื่องให้ดูน่ากลัวมากยิ่งขึ้น ตามปกตินี้ คนส่วนมากจะมองไพไปในแง่ของนักเขียนที่พยายามวาดภาพให้เห็นการผจญภัยต่าง ๆ ที่เต็มไปด้วยภัยอันตรายและมุ่งค้นหาและเจาะลึกแง่มุมมืดของวิญญาณมนุษย์ แต่ความเป็นจริงแล้ว ไพสามารถสร้างเรื่องสั้นได้หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นการสอบสวนคดีฆาตกรรม การฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยม สภาพจิตของมนุษย์ที่ถูกบีบคั้นจนกระทั่งสิ่งที่คิดเพี้ยนจากบุคคลทั่วไป หรือแม้แต่การไขปริศนาเพื่อนำไปสู่การค้นหาสมบัติของโจรสลัด

ผู้วิจัยได้เลือกวิเคราะห์เฉพาะเรื่องสั้นของไพที่เกี่ยวกับความลึกลับและสยองขวัญที่ไพเขียนขึ้นตั้งแต่เริ่มแรก เมื่อ ปี ค.ศ. 1831 ที่ไพเริ่มแต่งเรื่องสั้นประเภทสยองขวัญเรื่อง "Metzengerstein" ไปจนถึง ปี ค.ศ. 1849 ซึ่งไพเขียนเรื่องสั้นเรื่อง "Hop - Frog" เป็นเรื่องสุดท้ายในประเภทลึกลับและสยองขวัญโดยการจับกลุ่มตามปีที่พิมพ์ เพื่อศึกษาว่าไพนั้นเปลี่ยนแปลงหรือคงสภาพวิธีการนำเสนอเรื่องเพื่อสร้างความน่าสะพรึงกลัวให้เกิดขึ้นผู้อ่านของเขาอย่างไรบ้าง

ในช่วงปี ค.ศ. 1831 - ค.ศ. 1835 นั้น ไพแต่งเรื่องสั้นไว้ทั้งหมด 17 เรื่อง เป็นเรื่องสั้นประเภทลึกลับและสยองขวัญ 5 เรื่อง คือ เรื่อง "Metzengerstein" "MS. Found in a Bottle" "The Assigination" "Berenice" "Morella"

ในเรื่องสั้นทั้ง 5 เรื่องดังกล่าว ไพใช้แก่นเรื่องที่แตกต่างกันออกไปโดยไพใช้แก่นเรื่องที่เกี่ยวกับความรู้สึกของคนที่กำลังใกล้จะตาย หรือกำลังเผชิญกับความตาย ในเรื่อง "MS. Found in a Bottle" แก่นเรื่องที่เกี่ยวกับความลึกลับ ที่ไม่สามารถอธิบายเหตุผลได้ของเรื่อง "Morella" กับแก่นเรื่องที่เกี่ยวกับจิตไม่ปกติหรือลักษณะวิกลจริต ในเรื่อง "Berenice" ส่วนเรื่อง "Metzengerstein" กับเรื่อง "The Assigination" นั้น เป็นเรื่องเกี่ยวกับความหายนะของตระกูลกับเรื่องความตายของหญิงสาวที่มีผู้ชายมาหลงรัก และชีวิตจบลงด้วยอัศวินบาตกรรมของทั้งสองคน

การบรรยายจากในเรื่องสั้นทั้ง 5 เรื่อง ของไพในช่วงสี่ปีแรกของไพ ไพใช้จากกลางคืนเกือบทั้งหมดไม่ว่าจะเป็น "MS. Found in a Bottle" "Metzengerstein" "The Assigination" เพื่อสร้างความน่าสะพรึงกลัวให้เกิดกับผู้อ่าน หรือแม้แต่เรื่องเกี่ยวกับความลึกลับที่เหนือธรรมชาติอย่างในเรื่อง "Morella" กับ "Berenice" นั้น ไพก็ยังใช้สีดำแทนความมืดมิดเพื่อบรรยายให้เกิดความน่าสะพรึงกลัวด้วย นอกจากนี้ ไพก็ยังใช้จากบรรยายภาคที่เป็นลักษณะของกอธิคตีความด้วยอีกเพื่อบรรยายลักษณะของปราสาทโบราณซึ่งตกแต่งประดับประดาด้วยเครื่องประดับที่แปลกประหลาด

ในด้านการบรรยายลักษณะของตัวละครในเรื่องสั้นของไพยุคแรก ๆ นี้ ไพสร้างตัวละครที่จิตใจไม่ปกติเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งจะเป็นลักษณะของการเพ้อฝันมีพฤติกรรมที่แปลกประหลาด การคืนรนเพื่อให้พ้นจากความตายด้วยการหวาดกลัวสุดขีดเพื่อรอดจากอันตราย

สำหรับการใช้ภาษาของตัวละครและการบรรยายเหตุการณ์ในเรื่องสั้นของไพนั้น ในยุคแรก ๆ ของการเขียนเรื่องสั้นนี้ ไพจะใช้การบรรยายโดยตรงกับเรื่องสั้นประเภทที่มีแก่นเรื่องของความตายหรือลักษณะของจิตไม่ปกติหรือผู้ที่ต้องเผชิญกับความตาย อย่างไรก็ตามไพก็ใช้วิธีการบรรยายในลักษณะที่เป็นภาพพจน์ (Figure of Speech) ด้วยในเรื่อง "The Assigination" โดยการเปรียบเทียบภูมិประเทศเพื่อสร้างความน่ากลัวในความมืดที่ผู้เล่าเรื่องและเพื่อนหนึ่งเรือนก่อนไคล่ฝ่าราตรีกลเข้าไปในคลองขอยเล็ก ๆ เหมือนกับชนรังสีดำ ที่ไพล่ออกมาจากตัวรังซึ่งก็เปรียบได้กับความตายที่รออยู่นั่นเอง

จากการศึกษาการใช้ภาษาในเรื่องสั้นยุคแรก ๆ ของไพ พบว่า ไพมักใช้การบรรยายในลักษณะที่เป็นภาพพจน์กับภูมิประเทศในเรื่องสั้นที่มีได้เกี่ยวกับความตายโดยตรง

เรื่องสั้นในช่วง ปี ค.ศ. 1836 - 1839 ของไพนั้น ไพเขียนไว้ทั้งหมด 10 เรื่อง คือเรื่อง "Autography" "Von Jung (Mystification)" "Ligeia" "The Rsyche Zenobia (How to write a Blackwood Article)" "The Devil in the Belfry" "The Man that was Used Up" "The Fall of the House of Usher" "William Wilson" "The Conversation of Eiros and Charmion" "Why the Little Frenchman wears his hand in a Sling" "Preface for tales of the Grotesque"

ในช่วงนี้ไฟเขียนเรื่องสี่ประเภทลึกลับน่ากลัวและสยดสยองไว้ทั้งหมด 3 เรื่อง

คือ "The Fall of the House of Usher" "William Wilson" "The Conversation of Eiros and Charmion" ซึ่งจะสังเกตได้ว่า ไฟเริ่มเปลี่ยนแก่นเรื่องของเรื่องสั้นมาเป็นเรื่องเกี่ยวกับความหายนะของมนุษย์ ในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" และเรื่อง "The Conversation of Eiros and Charmion" และยังคงใช้แก่นเรื่องที่เกี่ยวกับลักษณะจิตไม่ปกติของตัวละครไว้ในเรื่อง "William Wilson" เอาไว้

ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในเรื่องสั้นของไฟช่วงที่สองนี้ได้แก่แก่นเรื่องของเรื่องสั้นที่ไฟแต่งขึ้น ซึ่งเห็นได้ชัดที่สุดคือ ไฟเริ่มเปลี่ยนแก่นเรื่องจากความหายนะของตระกูลมาเป็นความหายนะของตระกูลและของมนุษย์ที่รุนแรงมากขึ้นกว่าเดิม ในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" กับเรื่อง "The Conversation of Eiros and Charmion" อย่างไรก็ตามไฟยังคงแก่นเรื่องประเภทจิตไม่ปกติไว้อีกเรื่องหนึ่งคือ "William Wilson"

จากที่สร้างความน่ากลัวให้เกิดขึ้นกับผู้อ่านในเรื่องสั้นของไฟช่วงนี้ไฟยังใช้ฉากกลางคืนและความมืดทั้งสามเรื่อง แม้ในเรื่อง "The Conversation of Eiros and Charmion" จะเป็นการพูดคุยในแนวปรัชญาระหว่างเทพสองตนบนสรวงสวรรค์แต่ไฟก็สามารถวาดภาพความน่ากลัวในเวลากลางคืนเมื่อดาวหางจะพุ่งเข้าชนโลกมนุษย์

ลักษณะของตัวละครในเรื่องสั้นทั้งสามของช่วงนี้ ไฟใช้การบรรยายลักษณะของตัวละครทั้งสามเรื่องให้มีพฤติกรรมที่แปลกประหลาด และจิตฟุ้งซ่าน สองเรื่อง คือ "The Fall of the House of Usher" กับเรื่อง "William Wilson" ส่วนเรื่องที่สามตัวละครที่บรรยายเป็นลักษณะจินตนาการของเทพที่กำลังสนทนากันอยู่ แต่ก็สามารถสร้างความน่ากลัวให้เกิดขึ้นแก่ผู้อ่านได้มากที่สุดทีเดียว เนื่องจากในยุคนั้นผู้คนก็หวาดกลัวกับข่าวลือที่เกิดขึ้นอยู่แล้ว

ภาษาที่ใช้ในช่วงที่สองนี้เป็นการบรรยายทั้งแบบโดยตรงและในลักษณะที่เป็นภาพพจน์

การบรรยายโดยตรงในช่วงนี้ ไฟใช้บรรยายเหตุการณ์และฉากของเรื่อง "The Fall of the House of Usher" กับเรื่อง "William Wilson" ส่วนในเรื่อง "The Conversation of Eiros and Charmion" ไฟใช้การบรรยายทั้งสองแบบผสมกันเพื่อสร้างความหวาดผวาทให้เกิดขึ้นเหมือนเหตุการณ์จริงที่ชาวโลกจะต้องประสบหลังจากที่ดาวหางมฤตยูพุ่งเข้าชนโลก

เรื่องที่ไฟแต่งขึ้นระหว่างปี ค.ศ. 1840 นั้น มีอยู่ทั้งหมด 5 เรื่อง คือ "Instinct VS Reason" "Peter Pendulum (The Business Man)" "Cabs" "Philosophy of Furniture" "The Man of the Crowd" ซึ่งในช่วงนี้จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความลึกลับ น่ากลัวอยู่เพียงเรื่องเดียวคือ "The Man of the Crowd" และไฟยังคงให้แก่นเรื่องที่เกี่ยวกับสภาพของจิตไม่ปกติของตัวละครแต่ไฟมิได้ใช้ฉากของความมืดในเรื่องไฟยังบรรยายให้ผู้อ่านเห็นความลึกลับที่ซ่อนอยู่ในวิญญานของทุกคนซึ่งประกอบด้วยวิญญานที่ดีและชั่วร้ายสิงอยู่ในร่างเดียวกัน ส่วนตัวละครของไฟก็ยังเป็น เรื่องของคนที่ถูกบีบคั้นทางจิต ซึ่งไฟเขียนจากชีวิตจริงของคนและสถานที่ในลอนดอนซึ่งมีผู้คนชักไหวไถ่แค่เปล่าเปลี่ยวว่าเทววิญญานที่ชั่วร้ายเท่านั้นที่คอยเป็นเพื่อน

ภาษาของตัวละครและการบรรยายเหตุการณ์ของเรื่องนี้ ไฟใช้ทั้งการบรรยายแบบโดยตรงและในลักษณะโวหารภาพพจน์ (Figure of Speech) โดยไฟใช้การบรรยายโดยตรงกับฉากและเหตุการณ์ ส่วนการบรรยายลักษณะของตัวละครนั้น ไฟใช้การบรรยายในลักษณะที่เป็นภาพพจน์

เรื่องสั้นที่ไฟเขียนในระหว่างปี ค.ศ. 1841 - 1842 มีทั้งหมด 11 เรื่อง ได้แก่เรื่อง "The Murders in the Rue Morgue" "A Descent into the Maelstrom" "The Island of the Fay" "The Pit Colloquy of Monos and Una" "Never Bet your Head (Never Bet the Devil Your Head)" "Eleona" "A Succession of Sundays (Three Sundays in a Week)" "Life in Death(The Oval Portrait)" "The Masque of the Red Death" "The Pit and the Pendulum" "The Landscape Garden" ซึ่งในช่วงนี้ ไฟเขียนเรื่องลึกลับและสยองขวัญไว้ 4 เรื่อง คือ "The Murder in the Rue Morgue" "A Descent into the Maelstrom" "The Masque of the Red Death" "The Pit and the Pendulum" โดยทั้ง 4 เรื่องนี้ ไฟใช้แก่นเรื่องที่ต่างกันเนื่องจากไฟใช้แหล่งที่มาของเรื่องต่างกัน ในชุดนี้ไฟใช้แก่นเรื่องที่หลากหลาย ตั้งแต่แก่นเรื่องที่เกี่ยวกับการฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยมของเรื่อง "The Murder in the Rue Morgue" เกี่ยวกับคนที่กำลังเผชิญกับความตายในเรื่อง "A Descent into the Maelstrom" กับเรื่อง "The Pit and the Pendulum" และที่เกี่ยวกับโรคระบาดในเรื่อง "The Masque of the Red Death" ซึ่งเรื่องสั้นในชุดนี้ใช้ฉากในเวลากลางคืนและความมืด

ทั้ง 4 เรื่อง ส่วนในด้านลักษณะนิสัยของตัวละครนั้น ในชุดนี้ไฟเปลี่ยนมาใช้ตัวละครที่เป็น
ลิงอุรังอุตังเป็นตัวละครโดยในตอนแรกไฟวาดภาพให้ผู้อ่านทราบว่าชาตกรเป็นผู้มีจิตใจ ไม่ปกติ
ลักษณะคล้ายวิกลจริตซึ่งสังเกตได้จากลักษณะการฆ่าสองแม่ลูกในบ้านของเธอว่าผิดจากคนธรรมดา
ทั่วไป จนกระทั่งเรื่องดำเนินไปไกลจึงรู้ว่า เป็นฝีมือของลิงอุรังอุตัง ส่วนในเรื่อง

"A Descent into the Maelstrom" กับเรื่อง "The Pit and the Pendulum" นั้น
ไฟเปลี่ยนเป็นลักษณะของตัวละครที่กำลังเผชิญกับความตายต้องค้นหาวិถีทางเพื่อให้ชีวิตอยู่รอด
ส่วนในเรื่อง "The Masque of the Red Death" ก็เช่นกัน ไฟบรรยายให้เห็นถึงความ
หวาดกลัวของมนุษย์ โดยให้อำนาจมาจากเรื่องจริง ในคราวที่เกิดโรคระบาดครั้งใหญ่ ในปารีส
เมื่อปี ค.ศ. 1832 ซึ่งทำให้ผู้คนล้มตายกันมาก นอกจากนี้ในเรื่องนี้ไฟยังใส่เรื่องราวออกไปทาง
เหนือธรรมชาติเข้าไปด้วย เพื่อเพิ่มสีสันของความน่ากลัวเข้าไปอีก

ตัวละครในเรื่องนี้พยายามจะหนีจากความตายซึ่งในเรื่องนี้จะเกิดจากโรคภัย ซึ่งถ้า
ทุกคนคิดเชื่อโรคจะต้องตายทันที

การบรรยายเพื่อให้เกิดความน่ากลัวกับผู้อ่าน เรื่องสั้นของไฟช่วงนี้ไฟใช้ภาษาในการ
บรรยายทั้งโดยตรงและในลักษณะที่เป็นภาพพจน์ การบรรยายโดยตรงนั้น ไฟใช้บรรยายเหตุการณ์
และบรรยายภาคในเรื่อง "The Pit and the Pendulum" "The Murders in the Rue
Morgue" "The Masque of the Red Death" "A Descent into the Maelstrom"

แม้ไฟจะให้การบรรยายโดยตรงเพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นภาพจากและเหตุการณ์ได้โดยง่าย
แต่ไฟก็ยังต้องใช้การบรรยายในลักษณะภาพพจน์ด้วยในเรื่อง "The Masque of the Red
Death" ซึ่งไฟใช้การบรรยายโดยใช้สัญลักษณ์ของสีแดงแทนความน่ากลัวและความตายที่มอง
ไม่เห็นมาวาดภาพให้ผู้อ่านเกิดภาพพจน์ มองเห็นภาพที่น่าหวาดหวั่นมากขึ้น

นอกจากนั้นในช่วงนี้ ไฟยังหันมาใช้ในการบรรยายทั้งสองแบบในเรื่องเดียวกันอีกด้วยเพื่อ
เพิ่มความหวาดกลัวแก่ผู้อ่านมากขึ้น

ในช่วงปี ค.ศ. 1843 - 1844 ไฟสร้างเรื่องสั้นของเขาออกมาอีก 14 เรื่องด้วยกัน
ได้แก่เรื่อง "The Mystery of Marie Roget" "The Tell - Tale Heart" "The
Gold Bug" "The Black Cat" "Morning on the Wissahiccon ("The Elk")"
"Raising the Wind (Diddling)" "The Spectacles" "The Oblong Box" "A Tale
of the Ragged Mountains" "The Premature Burial" "The Purloined Letter"

"The System of Doctor Tarr and Professor Fether" "Mesmeric Revelation" "Thou Art the Man" ซึ่งสังเกตได้ว่าเรื่องของไฟที่เขียนขึ้นในช่วงนี้จะมีเรื่องสั้นประเภท ลึกลับและสยองขวัญอยู่ทั้งหมด 9 เรื่อง นับว่ามากที่สุดในช่วงนี้ และมีหลายเรื่องที่ได้รับการนิยมนิยชมอย่างสูง

เรื่องสั้นประเภทลึกลับและสยองขวัญในช่วงสองปีนี้จะแบ่งออกเป็น เรื่องสั้นที่มีแก่นเรื่อง ประเภทฆาตกรรม อยู่สองเรื่อง คือ "The Mystery of Marie Roget" กับเรื่อง "Thou Art the Man" ส่วนเรื่องสั้นที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับการฆาตกรรมอื่น เนื่องมาจากจิตไม่ปกติ นั้นมีอยู่ 2 เรื่อง คือ "The Tell - Tale Heart" กับเรื่อง "The Black Cat" สองเรื่องนี้มีลักษณะคล้ายกันในด้านแก่นเรื่องและการดำเนินเรื่อง ส่วนเรื่อง "The Oblong Box" กับเรื่อง "The Purloined Letter" เป็นเรื่องการสืบสวนสอบสวนที่คล้าย ๆ กับ เรื่อง "The Gold Bug" แต่ที่น่าสนใจมากก็คือ ในช่วงนี้ไฟได้สร้างเรื่องสั้นประเภทการกลับชาติมาเกิด หรือการกลับไปอยู่อีกมิติเวลาหนึ่งหรือกล่าวโดยทั่ว ๆ ไปก็คือ การทะลุกำแพงเวลากลับเข้าไปสู่ออดีตที่ตนเองเคยประสบมานั่นเอง ซึ่งในเรื่องนี้ไฟเรื่องการสะกดจิตเข้ามามีใช้เพื่อให้ตัวละครเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์ในอดีตได้ด้วย

ในผลงานเรื่องสั้นของไฟช่วงนี้ ไฟยังใช้จากกลางคืนไว้เพื่อสร้างความน่าสพรึงกลัวแก่ผู้อ่านแม้แต่เรื่องการสืบสวนสอบสวนเพื่อค้นหาสมบัติในเรื่อง "The Gold Bug" ไฟก็ยังคงจากกลางคืน ขณะที่ออกค้นหาสมบัติไว้เพื่อให้ผู้อ่านตื่นเต้นและหวาดกลัวว่าจะเกิดอะไรขึ้นในท่ามกลางความมืดนั้น

ส่วนลักษณะของตัวละครในเรื่องสั้นของไฟนี้ ไฟยังคงใช้ตัวละครที่มีจิตไม่ปกติจนกระทั่งนำไปสู่การฆาตกรรมในที่สุดในเรื่อง "The Tell - Tale Heart" กับเรื่อง "The Black Cat" ส่วนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการสืบสวนสอบสวนสามเรื่องคือ "The Purloined Letter" "The Oblong Box" "The Gold Bug" นั้น ไฟจะสร้างความน่ากลัวโดยสร้างเงื่อนงำต่าง ๆ ให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกว่ากำลังตกอยู่ในอันตรายของตัวละครที่เป็นตัวประกอบต่าง ๆ

อีกเรื่องหนึ่งที่คล้าย ๆ กับทั้งสามเรื่องข้างต้นได้แก่เรื่อง "Thou Art the Man" ที่ไฟสร้างความกลัวให้ผู้อ่านได้อีกในตอนท้ายของเรื่อง โดยการนำศพผู้ตายมาใส่ลังเพื่อจะนำไปเปิดให้ฆาตกรดูและมีเสียงลอคออกมาจากลังว่า "Thou Art the Man" ซึ่งหมายถึงว่า คุณเป็นฆาตกรนั่นเอง

การใช้ภาษาของไพในเรื่องสั้นช่วงนี้ ไพใช้การบรรยายโดยตรงในเรื่องที่เกี่ยวกับการฆาตกรรมอาพรางซึ่งได้แก่เรื่อง "The Mystery of Marie Roget" และเรื่อง "Thou Art the Man" โดยไพใช้การบรรยายจากเหตุการณ์ที่เกิดการฆาตกรรมได้อย่างน่าสยดสยอง และไพยังบรรยายลักษณะของศพด้วยการบรรยายโดยตรงจนทำให้ภาพของศพนั้นน่าหวาดหวั่นต่อผู้อ่านเป็นอย่างมาก ส่วนเรื่อง "The Tell - Tale Heart" "The Black Cat" นั้น ไพใช้ทั้งวิธีการบรรยายโดยตรงและการบรรยายในลักษณะที่เป็นไวยาธกรภาพพจน์โดยใช้วิธีเปรียบเทียบที่เป็นอุปลักษณ์ ในเรื่อง "The Tell - Tale Heart" ซึ่งก็คล้ายกับเรื่อง "The Gold Bug" ที่เป็นเรื่องการสืบค้นหาสมบัตินั้น แทนที่ไพจะใช้การบรรยายเหตุการณ์และฉากด้วยการบรรยายโดยตรง ไพกลับหันมาใช้ในการบรรยายเปรียบเทียบแทน ส่วนในเรื่อง "The Black Cat" นั้น ไพใช้การบรรยายในลักษณะไวยาธกรภาพพจน์กับลักษณะของแมวตัวที่ผู้เล่าเรื่องได้สังหารไปนั้น ว่ามีความน่ากลัวและขนาดของตัวแมวเท่ากับแมวที่เขาเคยใช้มีดควักลูกตาออกมา ซึ่งผู้เล่าเรื่องเองก็หวาดหวั่นว่าแมวตัวนี้อาจจะเป็นตัวเดียวกับแมวที่เขาเคยฆ่าก็ได้ นอกจากนั้น ไพยังใช้สีดำเป็นสัญลักษณ์ของความตายด้วยในเรื่องนี้

และที่น่าสนใจในลักษณะของการบรรยายอีกอย่างหนึ่งในการบรรยายของไพในช่วงนี้ก็คือ ไพใช้การบรรยายโดยใช้คำซ้ำ ๆ เมื่อตัวละครเกิดความหวาดกลัวหรือตัวละครไม่สามารถควบคุมสติในขณะที่เผชิญกับเหตุการณ์ที่น่าสยดสยองและเกิดการตื่นตระหนกสุดขีด

ในผลงานของไพชุดนี้หลายเรื่องที่ได้รับคามนิยมสูงสุด เรื่องที่ประสาชนกล่าวขานว่าเป็นงานปราชญ์จิตรศิลป์ และงดงามมากเรื่องหนึ่ง ได้แก่เรื่อง "The Tell - Tale Heart" ส่วนเรื่อง "The Black Cat" ไพเริ่มหันมาใช้แก่นเรื่องหลายอย่างผสมกัน ทั้งการกลับเข้ามาสร้างใหม่ การสร้างตัวละครให้มีจิตใจผิดปกติ การจองเวรของสัตว์โลก ซึ่งสร้างความน่ากลัวให้กับผู้อ่านได้ทั้งหมด นับว่าเรื่องนี้ไพแต่งได้น่ากลัวมาก และไพเองก็เคยมีแมวคาเลี้ยงไว้ตัวหนึ่ง ซึ่งมีหลักฐานว่าเมื่อปี ค.ศ. 1840 ไพได้ลงตีพิมพ์บทความหนึ่งเกี่ยวกับแมวที่เขาเลี้ยงไว้ โดยใช้ชื่อว่า "สัญชาตญาณ กับเหตุผล" โดยกล่าวว่าแมวดานั้น เป็นแม่แมวที่มีเวทมนต์ในตัวของมันเอง อย่างไรก็ตามก่อนหน้านี้ เรื่องของแมวดาก็เป็นที่กล่าวขานของคนทั่วไปอยู่แล้ว และไพก็สามารถนำมาดัดแปลงให้เกิดความสยดสยองต่อผู้อ่านได้ตรงกับช่วงเวลากับความต้องการของผู้อ่านในยุคนี้

เรื่องของการกลับมาเกิดใหม่นี้ ไพนากลับมาแต่งอีกเรื่องหนึ่งที่คล้าย ๆ กันแก่เรื่อง "The Black Cat" คือเรื่อง "A Tale of the Ragged Mountains" ซึ่งนับเป็นครั้งแรกที่ไพนาเรื่องของการสะกดจิตเข้ามาใช้ในแก่นเรื่องของเขาด้วย

เรื่องสั้นของไพนในช่วงปี ค.ศ. 1844 - 1845 มีทั้งหมด 9 เรื่อง ได้แก่เรื่อง "The Balloon Hoax" "Unsigned Contributions to the Public Ledger" "The Angel of the Odd" "Preface to Marginalia" "The Swiss Bell - Ringers" "Byron and Miss Chaworth" "The Literary Life of Thingum Bob, ESQ" "The Thousand - and - Second Tale of Scheherazade" "Some words with a Mummy"

ผลงานของไพนทั้งหมด 9 เรื่อง ในช่วงหนึ่งปีที่ไม่มีเรื่องสั้นที่เกี่ยวกับความลึกลับและสยองขวัญเลย ส่วนมากผลงานของไพนช่วงนี้จะเป็นเรื่องการผจญภัย และเป็นบทความที่นำมาเป็นเรื่องราว เป็นเรื่องตลกขบขัน ขวนหัว และเป็นเรื่องตลกเสียดสี

อย่างไรก็ตาม แม้จะไม่มีเรื่องสั้นประเภทลึกลับและสยองขวัญที่สร้างความน่ากลัวให้แก่ผู้อ่านในช่วงนี้ แต่ก็มีหลายเรื่องที่ชื่นชอบอยู่มาก เช่น ในเรื่อง "The Balloon Hoax" ที่นับได้ว่า เป็นเรื่องสั้นที่มีชื่อเสียงมากเรื่องหนึ่ง

เรื่องสั้นของไพนในช่วงปี ค.ศ. 1845 - 1846 ประกอบด้วยเรื่องสั้น 8 เรื่อง ได้แก่เรื่อง "Some Secrets of the Magazine Prison House" "The Power of Words" "The Imp of the Perverse" "The Facts in the Case of M. Valdemar" "Theatrical Rate" "The Sphinx" "The Cask of Amontillado" "The Domain of Arnheim" ซึ่งผลงานของเขาในชุดนี้ มีเรื่องสั้นประเภทลึกลับและสยองขวัญอยู่ทั้งหมด 3 เรื่อง คือ "The Imp of the Perverse" "The Facts in the Case of M. Valdemar" "The Cask of Amontillado" จากการวิเคราะห์เรื่องสั้นประเภทสยองขวัญทั้งสามเรื่องนี้แล้ว พบว่า เป็นเรื่องเกี่ยวกับความรู้สึกของคนที่กำลังใกล้จะตาย การฆาตกรรม และลักษณะจิตไม่ปกติเห็นได้ชัดว่างานในช่วงนี้ของไพนมีแก่นเรื่องที่ต่างกันออกไปหลากหลายมากขึ้น

ในเรื่องสั้นที่เกี่ยวกับความลึกลับและสยองขวัญทั้งสามเรื่องนี้ มีเรื่องของจิตวิญญาณเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยสองเรื่อง คือ "The Imp of the Perverse" กับเรื่อง "The Facts

in the Case of M. Valdemar" แม้ไฟจะแสดงออกมาในเรื่องของการสะกดจิตเพื่อสกัดกั้นความเจ็บปวด แต่ก็ยังเกี่ยวข้องกับจิตวิญญาณที่พยายามจะออกจากร่างซึ่งพบได้ในเรื่อง

"The Facts in the Case of M. Valdemar" ในผลงานชุดนี้ไฟเริ่มหันมาชี้แก่นเรื่องเกี่ยวกับการฆาตกรรมอย่างไคเดียม ซึ่งในยุคนั้นเป็นที่สนใจของประชาชนทั่วไปเนื่องจากมีเรื่องราวปรากฏขึ้นในหน้าหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับฆาตกรไคเดียม ไฟจึงนำมาผูกเรื่องเป็นเรื่องสั้นของเขาจนได้รับความนิยมสูงสุด เรื่องดังกล่าวได้แก่เรื่อง "The Cask of Amontillado"

ในเรื่องการฆาตกรรมของเรื่อง "The Cask of Amontillado" แม้ผู้เล่าเรื่องในเรื่องสั้นหรือไฟเองจะไม่ได้บอกสาเหตุของการฆาตกรรมเหยื่อของตน แต่ผู้อ่านก็สามารถรับรู้ถึงประเด็นที่ผู้เล่าเรื่องได้รับการคุกคามเหยียดหยาม จนเกิดเป็นความเจ็บปวดและความคับแค้นที่สมอยู่ในอกและหาทางแก้แค้นในที่สุด ไฟทิ้งให้ผู้อ่านรับรู้ถึงเรื่องราวในเรื่องเอง บางคนอาจจะเห็นอกเห็นใจฟอร์จูนได้ บางคนอาจสมนึกหน้า อย่างไรก็ตามไฟชี้แก่นเรื่องที่แสดงออกให้เห็นถึงสันดานดิบของมนุษย์ที่อยู่ในอีกด้านหนึ่งของสัตว์มนุษย์ เป็นความน่ากลัวของสัตว์มนุษย์ที่ทุกคนรู้ว่าไม่มีใครทราบได้ว่า ในตัวของมนุษย์มีอะไรที่แท้จริงสิ่งอยู่ ไม่มีใครคาดเดาได้ว่าในอีกด้านหนึ่งของมนุษย์นั้นจะมีอะไรคอยบงการอยู่ มีเทพหรือมารคอยออกคำสั่งให้กระทำความดีหรือชั่ว ไฟต้องแสดงจุดนี้ออกมาเพื่อให้ผู้อ่านตัดสินใจเอาเอง

ตัวละครในเรื่องสั้นของไฟทั้งสามเรื่องในช่วงนี้นั้น ไฟใช้ตัวละครที่มีจิตใจไม่ปกติที่เต็มไปด้วยความเคียดแค้นชิงชังเหยื่อของเขาเป็นอย่างมาก และยังแสดงความสะใจเป็นอย่างมากเมื่อเขาได้ทรมานเหยื่อให้ค่อย ๆ ตายไปที่ละน้อยด้วยการโบกปูนผนังทั้งเป็น ซึ่งคล้าย ๆ กับเรื่อง "The Tell - Tale Heart" ในช่วงก่อนซึ่งสังเกตได้ชัดว่าไฟยังคงตัวละครที่มีจิตวิปริตเอาไว้เพื่อเพิ่มความน่าสะพรึงกลัวให้กับเรื่องนี้มากขึ้น

ส่วนในเรื่อง "The Imp of the Perverse" แก่นเรื่องก็ยังเป็นไปในลักษณะจิตหลอนอันเนื่องมาจากการกระทำผิดของตนเองที่เคยก่อไว้ และผลกรรมนั้นได้ติดตามตัวเขาตลอดเวลาซึ่งแสดงออกมาทางพฤติกรรมที่แปลกประหลาด เช่น ผู้เล่าเรื่องจะรำพึงกับตนเองตลอดเวลาว่าเขาจะต้องปลอดภัย และไม่มีใครจะล่วงรู้การกระทำของเขาได้ และด้วยพฤติกรรมอันเกิดจากจิตหลอนนี้เองที่ทำให้เขาไม่สามารถรอดพ้นจากการถูกจับกุมได้ แก่นเรื่องคล้ายกับ "The Tell - Tale Heart" ซึ่งผู้เล่าเรื่องสารภาพออกมาเองเนื่องจากบางสิ่งที่ครอบงำอยู่ในจิตใต้สำนึกของคน

ไพลาดภาพของตัวละครที่แสดงความเจ็บเมื่อต้องต่อสู้กับสิ่งที่คนธรรมดา ไม่สามารถมองเห็นได้ นั่นคือ อะไรบางอย่างที่กำลังจะมาพรากวิญญาณของคนไข้ไป ซึ่งเห็นได้ชัดว่าคนไข้เองนั้น ก็ต้องการจะไป แต่เพื่อน ๆ หรือแพทย์ในห้องพยาบาลนั้น ต้องการคงร่างของเขาไว้ให้นานที่สุดตามหน้าที่ อย่างไรก็ตามคนไข้ต้องต่อสู้กับสองสิ่งในขณะเดียวกันนั่นคือ ความเจ็บปวดที่หมอพยายามดึงร่างของเขาไว้แต่คนไข้เองสมัครใจที่จะไปตามวาระของคนและ เพื่อสลัดให้พ้นจากความเจ็บปวดของร่างกาย และไม่อยากจะฟื้นขึ้นมาอีกแล้ว ไพลแสดงความน่าสะพรึงกลัวออกมาทางสีหน้าของตัวละครได้อย่างน่าหวาดหวั่น

เป็นที่น่าสังเกตได้ว่า ไพลยังคงแสดงลักษณะความทรมาณของร่างกายตัวละครไว้ เพื่อให้ทำให้อ่านรู้สึกสยดสยองกับความทรมาณที่ตัวละครได้รับในเรื่องซึ่งลักษณะของตัวละครในลักษณะดังกล่าว พบได้ในเรื่องสั้นช่วงก่อน ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง "The Pit and the Pendulum" "MS. Found in a Bottle" "A Descent into the Maelstrom" "The Masque of the Red Death" "The Assigination" "The Fall of the House of Usher" "Morrella" "The Mystery of Marie Roget" "Thou Art the Man"

จากที่ไพลาดให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกกลัวในช่วงนี้นั้น ไพลยังคงใช้ฉากความมืดที่โดดเดี่ยวและลิ้นที่คล้ายกับเรื่องสั้นของช่วงก่อนคือเรื่อง "The Premature Burial" เพื่อสร้างบรรยากาศของความตายที่อยู่รอบ ๆ ตัวละครที่เป็นเหยื่อของผู้เล่าเรื่องในเรื่อง "The Cask of Amontillado" นอกจากนั้น ไพลยังหันมาให้อากอุโมงค์ใต้ดินด้วย ซึ่งไพลเคยใช้มาแล้วในเรื่อง "The Premature Burial" เนื่องจากโดยส่วนตัวแล้วไพลนั้นสนใจเรื่องการถูกฝังทั้งเป็นจากตำนานของหญิงสาวพรหมจารีที่เผ่ากองไฟของพระนางเฟสต้าซึ่งเป็นเทพธิดาในนิยายโรมันถูกลงโทษเพื่อพิสูจน์ได้ว่านางนั้นไม่บริสุทธิ์ และเคยมีหลักฐานว่า แม่ชีนางหนึ่งซึ่งคิดจะหลบหนีออกจากสำนักชีโดยปลอมตัวเป็นมหาเถรีออกมาได้นั้น ถูกจับได้ก็ถูกจองจำใต้ดินจนกระทั่งเสียชีวิตในที่สุด ต่อมาเมื่อผู้พบกระดูกของนางยังอยู่ในสภาพถูกจองจำด้วยโซ่ตรวน ไพลสนใจความรู้สึกและสภาพของผู้ที่ถูกจองจำใต้ดินนั้น จะเป็นอย่างไรจึงแสดงออกมาให้ผู้อ่านเห็นความทรมาณของเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย ในเรื่อง "The Cask of Amontillado" นี้ สันนิษฐานได้ว่า ไพลอาจจะจำลองมาจากฝรั่งเศสสมัยนั้นซึ่งคนทั่วไปยังคงคาดคะเนกันอยู่และตัดสินความถูกต้องกันด้วยการควลงดาบ

ลักษณะของตัวละครในเรื่องนี้ โฟล์สร้างตัวละครที่มีจิตใจผิดปกติอันเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมรอบข้างจนทำให้เกิดความพยายามอย่างรุนแรงนำมาซึ่งโศกนาฏกรรมที่น่าหดหู่และน่าหวาดหวั่นต่อผู้เห็นเหตุการณ์

การใช้ภาษาของเรื่องสั้นเรื่องนี้โฟล์จะใช้การบรรยายโดยตรงเพื่อบรรยายเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการฆาตกรรมเหมือนในเรื่องอื่น ๆ ที่คล้ายกัน เช่น เรื่อง "The Cask of Amontillado" ซึ่งเป็นเรื่องที่โฟล์เขียนขึ้นในช่วงก่อน

จากการศึกษาถึงวิวัฒนาการการสร้างที่น่าสะพรึงกลัวในเรื่องสั้นที่เกี่ยวกับความลึกลับและสยองขวัญของโฟล์นั้น ผู้วิจัยพบว่า การเขียนเรื่องสั้นของเขาหลายเรื่อง โฟล์ได้ไต่ตรองมาจากแหล่งต่าง ๆ กันในยุคนั้น บางเรื่องนำโครงเรื่องมาจากข่าวสะเทือนขวัญที่ตีพิมพ์ลงในหน้าหนังสือพิมพ์ซึ่งเกรี้ยวกราดเป็นทักกล่าวขวัญของคนทั่วไป เช่นในเรื่อง "The Mystery of Marie Roget" "The Murders in the Rue Morgue" "The Masque of the Red Death" "The Tell - Tale Heart" ซึ่งเรื่องเหล่านั้นนั้น โฟล์มักจะใช้แก่นเรื่องที่นำมาจากสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในขณะนั้น ๆ เช่นเมื่อเกิดมีคดีฆาตกรรมขึ้น โฟล์มักจะหาแก่นเรื่องที่เกี่ยวกับความตายซึ่งสืบเนื่องมาจากการฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยมมาใส่ในเรื่องสั้นของเขาเพื่อเพิ่มสีสันความน่ากลัว ซึ่งหลายคนประสมมาก่อนแล้วจากความเป็นจริงให้เพิ่มมากยิ่งขึ้น

ในเรื่องสั้นบางเรื่องโฟล์นำแก่นเรื่องและโครงเรื่องมาจากนิทานและตำนานเก่าแก่เพื่อนำมาสร้างสีสันใหม่เพิ่มความน่ากลัวมากยิ่งขึ้น เช่น ในเรื่อง "Metzengerstein" "MS. Found in a Bottle" "The Assigination" "Morella" "Ligeia" "The Fall of the House of Usher" "The Gold Bug" "The Oblong Box" "The Black Cat" "Thou Art The Man" "The Facts in the Case of M. Valdemar" "The Imp of the Perverse" "The Cask of Amontillado" "Hop - Frog"

บางเรื่องโฟล์นำโครงเรื่องและสร้างแก่นเรื่องขึ้นจากบทความของผู้อื่นที่เขียนลงตามนิตยสารต่าง ๆ หรือบางทีก็นำมาจากข่าวอื้อฉาวที่ประชาชนกล่าวขวัญกันมาก หรือบางเรื่องก็นำมาจากจินตนาการที่โฟล์สร้างขึ้นหลังจากไปดูงานนิทรรศการกลับมาและมีแรงดลบรรดาลให้เขียนเรื่องสั้นขึ้นตามที่ตนเองประสมมา เช่น ในเรื่อง "The Conversation of Eiros and Charmion" "Berenice" "The Man of the Crowd" "A Descent into the Maelstrom" "The Pit and the Pendulum" "A Tale of the Ragged Mountains" "The Premature Burial" "The Purloined Letter"

ส่วนในด้านฉากที่ไฟสร้างขึ้นในเรื่องสั้นของเขานั้น ส่วนมากไฟใช้จากจริงตามที่ได้รับประสบการณ์มา แต่ไฟนำมาดัดแปลงให้ดูแปลกประหลาดเพื่อสร้างความน่าสะพรึงกลัวให้กับผู้อ่านเพิ่มขึ้นอีก จากการอ่านเรื่องสั้นทั้งหมดพบว่า ฉากในเรื่องสั้นที่ไฟบรรยายออกมาอย่างแปลกประหลาดนั้น มีสถานที่จริงทั้งสิ้น โดยไฟใช้ทั้งฉากในยุโรปและอเมริกาทั้งในมารีส์และลอนดอนที่ไฟเคยเดินทางไปอยู่สมัยยังหนุ่ม ๆ เนื่องจากมีญาติอยู่ในอังกฤษ สิ่งที่น่าพิศวงในความสามารถของไฟในการบรรยายฉากให้ดูน่ากลัวก็คือ ไฟสามารถใช้จินตนาการหรือความฝันของเขาวาดภาพที่น่าสยงขวัญออกมาได้อย่างดี สาเหตุหนึ่งที่ไฟบรรยายได้อย่างสมจริงก็คือ เขาอาจเฝ้าฝันที่เป็นได้จริงได้จินตนาการออกมาอย่างบรรจงวิจิตรทั้งในด้านภาษาและลักษณะของตัวละคร

การสร้างลักษณะนิสัยตัวละครของไฟนั้น ไฟก็ใช้ตัวละครที่มีอยู่จริงในเหตุการณ์ที่เขาประสบมาด้วยตาหรืออนุมานจากนิยายโบราณ หรือบทความที่อาจเป็นแนวคั้นให้เขาได้ แต่ไฟนำมาดัดแปลงลักษณะของตัวละครให้เกินจริงในเรื่องสั้นที่เกี่ยวกับการเสียชื่อเสียงหรือตกขบวนและในเรื่องที่เต็มไปด้วยจินตนาการลึกลับหรือแม้แต่การผจญภัยซึ่งเมื่อผู้อ่านได้อ่านเรื่องสั้นของเขาแล้วก็ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าจะไม่อยู่ในจิตใจได้สนิทของมนุษย์เรา

ลักษณะนิสัยหรือลักษณะของตัวละครในเรื่องสั้นของเขายุคต้น ๆ นั้น จะเป็นการเสียชื่อเสียงหรือล้อเลียนเรื่องราวหรือตำนานกับนิยายเก่า ๆ ต่อมาผสมผสานลักษณะของตัวละครเข้ากับสภาพเหตุการณ์สมัยนั้น กับจินตนาการอันกว้างไกลเกินขอบเขตของเขา ซึ่งผู้อ่านจะสังเกตลักษณะของตัวละครที่มีนิสัยเหมือนไฟเกือบทุกอย่างในเรื่อง "William Wilson" ไม่แต่เท่านั้น ไฟยังใช้โรงเรียนและวันเกิดพร้อมกับเขาก็ด้วย

ในเรื่องของการใช้ภาษาของไฟในเรื่องสั้นในยุคแรก ๆ นั้น ไฟได้รับอิทธิพลมาจากนักเขียนมีชื่อยุคก่อน ๆ ตั้งแต่นักเขียนของเยอรมันที่ไฟเคยชื่นชอบไปจนถึงอิทธิพลจากนิยายแนวไกธิกที่ครองใจผู้อ่านอยู่ในขณะนั้น หรือแม้แต่ลักษณะการเขียนของเชคสเปียร์ก็ถูกนำมาดัดแปลงเข้ากับเรื่องสั้นของไฟ นับว่าไฟนั้นเป็นนักเขียนที่มีความสามารถในการประยुต์เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นหรือสามารถนำประสบการณ์ที่ผู้อ่านรับรู้แล้วผสมผสานกับจินตนาการไม่จำกัดขอบเขตของเขา เป็นเรื่องสั้นที่แปลกแหวกแนวออกมาจนเกินกว่าที่ผู้อ่านจะคาดคิดหรือติดตามได้ทัน

ไพเคยกล่าวอยู่หลายครั้งว่า นักเขียนเรื่องสั้นควรจะสร้างหรือเลือกเหตุการณ์ต่าง ๆ เพื่อผสมผสานให้เป็นผลที่ต้องการตามที่คาดไว้ ซึ่งสังเกตได้ชัดว่า ไพนั้นใช้วิธีการเลือกเหตุการณ์มากกว่าการสร้างเหตุการณ์ แต่ไพนั้นเป็นยอดแห่งการผสมผสานเรื่องราวและเหตุการณ์ได้เด่นชัดและยอดเยี่ยมที่สุด ดังนั้นการบรรยายของไพในช่วงแรก ๆ จึงมีลักษณะการบรรยายโดยใช้ทั้งการบรรยายโดยตรงและการบรรยายในลักษณะโวหารภาพพจน์ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะเรื่องสั้นของไพว่ามีแก่นเรื่องหรือโครงเรื่องในลักษณะใด ถ้าเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความลึกลับและสยองขวัญอันเนื่องมาจากการฆาตกรรม ความลึกลับของธรรมชาติที่มีผลต่อมนุษย์ที่มีจิตไม่ปกติ หรือเรื่องราวที่มีฉากในลักษณะการตกแต่งแบบโกธิค ไพจะบรรยายโดยใช้การบรรยายแบบโดยตรง ส่วนการบรรยายในลักษณะโวหารภาพพจน์นั้น ไพใช้บรรยายเปรียบเทียบหน้าตาหรือลักษณะของตัวละคร เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกสยองกับภาพต่าง ๆ ที่ไพวาดขึ้นมา นอกจากนั้นการบรรยายจากบางเรื่องนั้นไพก็ยังใช้การบรรยายแบบโวหารภาพพจน์ได้อย่างดีอีกด้วย

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

การศึกษาความน่าสะพรึงกลัวในเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อัลลัน โป ครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาลักษณะของความน่าสะพรึงกลัว กลวิธีการสร้างความน่าสะพรึงกลัว และวิวัฒนาการการสร้างความน่าสะพรึงกลัวในเรื่องสั้นประเภทลึกลับและสยองขวัญของเอ็ดการ์ อัลลัน โป ทั้งหมด 27 เรื่อง โดยศึกษาเรียงตามลำดับปีที่โปลงผลงานของเขาลงตีพิมพ์ซึ่งเรียงลำดับก่อนหลังดังต่อไปนี้

ปี ค.ศ. 1831 - 1835

"Metzengerstein"

"MS. Found in a Bottle"

"The Assination"

"Berenice"

"Morella"

ปี ค.ศ. 1836 - 1839

"Ligeia"

"The Fall of the House of Usher"

"William Wilson"

"The Conversation of Eiros and Charmion"

ปี ค.ศ. 1840

"The Man of the Crowd"

ปี ค.ศ. 1841 - 1842

"The Murders in the Rue Morgue"

"A Descent into the Maelstrom"

"The Masque of the Red Death"

"The Pit and the Pendulum"

ปี ค.ศ. 1843 - 1844

"The Mystery of Marie Roget"

"The Tell - Tale Heart"

"The Gold Bug"

"The Black Cat"

"The Oblong Box"

"A Tale of the Ragged Mountains"

"The Premature Burial"

"The Purloined Letter"

"Thou Art the Man"

ปี ค.ศ. 1844 - 1845 ช่วงนี้ไฟโงไม่ได้เขียนเรื่องสั้นประเภทลึกลับสยองขวัญได้เลย

ปี ค.ศ. 1845 - 1846

"The Imp of the Perverse"

"The Facts in the Case of M. Valdemar"

"The Cask of Amontillado"

ปี ค.ศ. 1847 - 1849

"Hop - Frog"

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการด้วยวิธีการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) และเสนอผลการศึกษาแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษาความน่าสะพรึงกลัวในเรื่องสั้นของเอ็ดการ์ อัลลัน โฟ ทั้ง 27 เรื่อง ที่นำมาศึกษาพบว่า โฟสร้างเรื่องสั้นออกมาหลายลักษณะตามแก่นเรื่องซึ่งได้แก่ เรื่องสั้นประเภท ที่เกี่ยวกับการฆาตกรรม ประเภทการเผชิญกับความตายของเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย ประเภทความ ลึกลับที่ไม่สามารถอธิบายด้วยเหตุผลได้ ประเภทภัยพิบัติหรือโรคระบาดที่คร่าชีวิตมนุษย์ และการ ลื่นสุด ประเภทลักษณะตัวละครที่มีจิตใจไม่ปกติหรือลักษณะวิกลจริต หรือสภาพบีบคั้นทางจิต

ส่วนการศึกษาทวิวิธีการสร้างความน่าสะพรึงกลัวในเรื่องสั้นของไฟทั้งหมดยกเว้นพบว่าไฟใช้วิธีการต่าง ๆ นำเสนอเรื่องของเขเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความกลัว โดยใช้วิธีการนำเสนอความน่าสะพรึงกลัวออกมาใช้ วิธีการดำเนินเรื่องพฤติกรรมของตัวละคร จากของเรื่อง การใช้ภาษา ในเรื่องสั้นของเขา

วิธีการดำเนินเรื่อง ไฟสร้างความน่ากลัวโดยใช้การดำเนินเรื่องที่มีแก่นเรื่องต่าง ๆ กันไป นั่นคือ

1. ไฟใช้แก่นเรื่องที่เกี่ยวกับการฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยมและความตาย แก่นเรื่องที่เกี่ยวกับความรู้สึกของคนที่กำลังใกล้จะตาย หรือกำลังเผชิญกับความตาย แก่นเรื่องที่เกี่ยวกับความกลัวที่ไม่สามารถใช้เหตุผลอธิบายได้ แก่นเรื่องที่เกี่ยวกับภัยพิบัติ หรือโรคระบาด หรือความหายนะของมนุษยชาติและการสิ้นสุด แก่นเรื่องที่เกี่ยวกับจิตไม่ปกติ หรือลักษณะวิกลจริต หรือสภาพการบีบคั้นทางจิต

2. ไฟใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 "I" เป็นผู้ดำเนินการเล่าเรื่องเพื่อเพิ่มความน่าสะพรึงกลัวในเรื่องสั้นของเขา

3. ไฟใช้จุดสนใจใคร่รู้ในการสร้างความสยดสยองเพื่อบรรยายให้ผู้อ่านรู้สึกหวาดกลัวกับสิ่งที่ผู้เล่าเรื่องประสบ

พฤติกรรมของตัวละคร ไฟนำเสนอตัวละครในเรื่องสั้นของเขา เพื่อสร้างความกลัวให้เกิดขึ้นกับผู้อ่านของเขา โดยใช้การนำเสนอตัวละครออกมาในลักษณะต่าง ๆ กัน กล่าวคือ

1. ไฟใช้ตัวละครที่มีจิตใจไม่ปกติคล้ายกับลักษณะวิกลจริต หรือให้ตัวละครกระทำการใด ๆ ที่แตกต่างหรือแปลกจากคนสามัญทั่วไป ฟังกระทำซึ่งเป็นลักษณะพฤติกรรมเบี่ยงเบนจนกระทำการฆาตกรรมได้อย่างเลือดเย็น

2. ไฟวาดภาพความน่ากลัวออกมาทางพฤติกรรมของตัวละคร โดยให้ตัวละครแสดงพฤติกรรมออกมาอย่างแปลกประหลาด หรือแสดงพฤติกรรมภายนอกทางท่าทาง สีหน้า และปฏิกิริยาต่าง ๆ ที่มีเหตุมาจากความกลัว

ฉาก กลวิธีในการสร้างฉากเพื่อให้เกิดความน่าสะพรึงกลัวของไฟนั้น ไฟสร้างฉากให้เกิดความน่ากลัวจากสถานที่ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเลือกเวลาในการบรรยาย ทั้งยังได้สร้างบรรยากาศและสีของเรื่องสั้นของเขาทั้งหมด

1. ไฟใช้สถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่องสั้นด้วยจินตนาการที่แปลกประหลาด เพื่อสร้างความตื่นเต้นและหวาดกลัวให้เกิดแก่ผู้อ่าน โดยไฟคัดแปลงจากเหตุการณ์แปลก ๆ มาจากจากที่เกิดเหตุการณ์นั้นจริง ๆ
2. เวลา ไฟใช้เวลากลางคืน และความมืดเป็นฉากบรรยายเพื่อให้ เกิดความน่ากลัว เนื่องจากกลางคืนมีบรรยากาศเป็นสีดำนซึ่งบ่งบอกถึงความลึกลับที่ซ่อนอยู่ในความมืดเหล่านั้น
3. บรรยากาศและสี ไฟใช้บรรยากาศที่น่ากลัวซึ่งเกี่ยวข้องกับความตาย หรือกลิ่นอายของความตายเพื่อสร้างความรู้สึกของผู้อ่านให้เกิดความรู้สึกเหมือนได้เข้าอยู่ร่วมเหตุการณ์ระทึกขวัญในเรื่องสั้นนั้น ๆ โดยใช้สีแดงและสีคำที่แสดงถึงเลือดและความตายเพื่อเป็นสัญลักษณ์ของความน่าสะพรึงกลัวต่อผู้อ่าน

การใช้ภาษา จากการศึกษาเรื่องการใช้ภาษาของไฟในเรื่องสั้นทั้งหมดนั้น พบว่าไฟใช้ภาษาในการบรรยายเป็นสองลักษณะ ได้แก่ การบรรยายโดยตรง (Literal Images) กับการบรรยายในลักษณะโวหารภาพพจน์ (Figure of Speech)

1. การบรรยายโดยตรง การบรรยายในลักษณะนี้ ไฟใช้บรรยายเหตุการณ์และบรรยายฉากของเรื่อง และบรรยายตัวละครที่กำลังตกอยู่ในสภาพหวาดกลัวสุดขีด เพื่อสร้างความพริ้งพริงกับผู้อ่านซึ่งผู้อ่านสามารถรับรู้เห็นภาพจากการบรรยายในลักษณะนี้ได้ชัดเจนเหมือนกับว่ากำลังเผชิญเหตุการณ์เช่นเดียวกับผู้เล่าเรื่องโดยการใช้อยุทธวิธีกริยาวิเศษณ์และคำซ้ำ ๆ เพื่อบรรยายความรู้สึกของตัวละครที่ตกอยู่ในอันตรายหรือหวาดกลัวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ

2. การบรรยายในลักษณะโวหารภาพพจน์ ไฟใช้การบรรยายในลักษณะนี้ เพื่อเปรียบเทียบให้ผู้อ่านรู้สึกหวาดกลัวและเกิดความรู้สึกร่วมกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่องสั้นของไฟ โดยใช้ทั้งการเปรียบเทียบที่เป็นอุปมาอุปไมย (Simile) ซึ่งเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งว่าเหมือนกับสิ่งหนึ่ง และการเปรียบเทียบที่เป็นอุปลักษณ์ (Metaphor) ซึ่งเปรียบเทียบว่าสิ่งหนึ่งเป็นสิ่งหนึ่ง และการใช้สัญลักษณ์ (Symbol) เพื่อแทนภาพที่เป็นนามธรรมให้เห็นเป็นรูปธรรม

การเปรียบเทียบอุปมาอุปไมยนั้น ไฟใช้เปรียบเทียบลักษณะของตัวละครที่เผชิญกับเหตุการณ์ที่น่าสะพรึงกลัว เช่น ตัวละครที่กำลังใกล้จะตายหรือพบกับความหวาดกลัวอย่างสุดขีด นอกจากนั้น ยังใช้เปรียบเทียบกับจากต่าง ๆ ในเรื่องสั้นของเขามากหลายเรื่อง

การเปรียบเทียบที่เป็นอุปลักษณ์ ไฟใช้บรรยายเปรียบเทียบลักษณะความน่ากลัวของสิ่งที่ตัวละครพบกับจินตนาการความนึกคิดของตัวละครที่เคยได้รับประสบการณ์มา เช่น ตัวละครเห็นสีแดงทาบทาทั่วไปเกือบทุกแห่งนั้น ตัวละครได้โยงประสบการณ์เปรียบเทียบกับสิ่งที่ตนเองเคยพบหรือเคยฝังใจที่คิดไว้ในความทรงจำมาแต่อดีต

และจากการศึกษาวิวัฒนาการในการสร้างความน่าสะพรึงกลัวในเรื่องสั้นของไฟทั้งหมดพบว่า ตั้งแต่ไฟเริ่มสร้างผลงานของเขา เมื่อ ปี ค.ศ. 1831 ไปจนถึง ค.ศ. 1849 นั้นพบว่ามียุคแรก ๆ นั้น ไฟได้รับอิทธิพลแนวการเขียนมาจากเยอรมันและแนวโกธิคซึ่งเห็นได้ชัดเจนที่สุดจากเรื่อง "Metzengerstein" และจากการศึกษาแนวการเขียนแต่ละช่วงปีตั้งแต่ช่วงแรกไปจนถึงช่วงสุดท้ายของผลงานการเขียนเรื่องสั้นของเขาโดยศึกษาตั้งแต่การดำเนินเรื่อง ลักษณะตัวละคร จาก ไปจนถึงการใช้ภาษาในแต่ละช่วงพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันมากเท่าใดนักแม้จะเป็นที่กล่าวกันอย่างกว้างขวางว่า ไฟนั้นได้รับอิทธิพลแนวการเขียนมาจากนักเขียนของเยอรมันหลายคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเขียนที่ไฟชื่นชอบ คือ E.T.A. Hoffmann และมีหลักฐานว่าไฟสามารถอ่านตำราภาษาเยอรมันง่าย ๆ ได้โดยใช้พจนานุกรมเข้าช่วยในการอ่านซึ่งเรื่องสั้นของไฟหลายเรื่องดัดแปลงจากและตัวละครมาจากเรื่องราวที่เขาเคยอ่าน อย่างไรก็ตามไฟใช้แนวการเขียนลักษณะนี้ในยุคแรก ๆ เท่านั้น ต่อมาไฟสามารถใช้จินตนาการของตนเองเขียนเรื่องราวที่แปลกประหลาดที่ตนเองเคยประสบมาสร้างเรื่องสั้นได้อย่างน่ากลัวและสยองขวัญต่อผู้อ่านได้เป็นอย่างมาก

การใช้แก่นเรื่องของไฟตั้งแต่ช่วงแรก ๆ นั้น ไฟใช้แก่นเรื่องซึ่งหลากหลาย มีทั้งแก่นเรื่องที่เกี่ยวกับความรู้สึกของคนที่กำลังใกล้จะตาย แก่นเรื่องที่เกี่ยวกับความลึกลับที่ไม่สามารถหาเหตุผลมาอธิบายได้ แก่นเรื่องเกี่ยวกับจิตไม่ปกติหรือลักษณะวิกลจริต แก่นเรื่องเกี่ยวกับความตายจากอิทธิพลกรรมของชายหนุ่มกับหญิงที่ตนรัก ช่วงถัดมาไฟจึงเริ่มเขียนเรื่องที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความพยายะและการสิ้นสุด และช่วงต่อมาจึงหันมาเขียนเรื่องการฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยม อย่างไรก็ตามการเขียนเรื่องสั้นของไฟนั้นพบว่า มิได้เปลี่ยนแปลงแก่นเรื่องตามใจตนเอง แต่ไฟใช้โครงเรื่องและแก่นเรื่องตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหรือเรื่องราวที่เป็นที่น่าสนใจของประชาชนหรือเป็นเรื่องสะท้อนขวัญร่วมสมัยมาใส่เรื่องสั้นของเขา ดังนั้นจึงเป็นการ

ยากที่จะบอกว่า โฟมีวิวัฒนาการการใช้แก่นเรื่องของเขาได้อย่างไร เนื่องจากโฟใช้แก่นเรื่องทุกประเภทตั้งแต่เริ่มการเขียนในยุคแรก ๆ ของเขา

ลักษณะของตัวละคร ช่วงแรกและช่วงกลางโฟสร้างตัวละครที่มีจิตใจไม่ปกติเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งโฟเริ่มเขียนตัวละครที่มีลักษณะแปลกประหลาดออกมาด้วย และพอมายุคท้าย ๆ ของโฟ โฟเพิ่มการบีบคั้นทางจิตของตัวละคร เข้าไปด้วยเพื่อเรื่องสั้นดูน่ากลัวมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม ในช่วงท้ายสุดของการเขียนเรื่องสั้น โฟเปลี่ยนแปลงลักษณะตัวละครเล็กน้อยโดยให้ตัวละครมีจิตหลอนตัวเองแต่ก็ยังคงลักษณะของตัวละครที่มีจิตไม่ปกติไว้

จากในเรื่องสั้นของโฟตั้งแต่ช่วงแรกถึงช่วงสุดท้ายนั้น โฟใช้จากความมืดและกลางคืน เพื่อให้ผู้อ่านไม่สามารถคาดเดาได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในความมืดนั้น และโฟทราบดีว่าธรรมชาติของคนนั้นกลัวความมืดอยู่แล้วจึงเพิ่มความน่ากลัวในลักษณะดังกล่าวลงไปจากของเขา

ส่วนภาษาที่โฟใช้ในเรื่องสั้นของเขานั้น โฟใช้ทั้งการบรรยายโดยตรงและการบรรยายในลักษณะไวยากรณ์ภาพพจน์ โดยโฟใช้การบรรยายโดยตรงเพื่อบรรยายเหตุการณ์ส่วนการใช้การบรรยายในลักษณะไวยากรณ์ภาพพจน์ โฟใช้บรรยายลักษณะของตัวละครที่ได้รับความทุกข์ทรมานหรือ ความเจ็บปวดหรือหวาดกลัวสุดขีดเมื่อพบเหตุการณ์ที่น่ากลัวในเรื่อง

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเรื่องการสร้างความน่าสะพรึงกลัวในเรื่องสั้นของโฟที่กล่าวมาแล้วนั้น ผู้วิจัยยังพบเรื่องอื่น ๆ ที่น่าสนใจและควรมีการศึกษาเพิ่มเติมอีกบางเรื่อง เช่น

1. อิทธิพลต่าง ๆ จากเรื่องสั้น หรือนวนิยายของต่างประเทศที่โฟได้รับและนำมาประยุกต์เขียนเป็นเรื่องสั้นของเขา จึงควรมีการศึกษาอย่างจริงจังว่า เรื่องสั้นของเขานั้น ได้รับอิทธิพลมาจากที่ใดบ้าง มีมากน้อยเพียงใด
2. ควรจะได้มีการเปรียบเทียบการสร้างความน่าสะพรึงกลัวในเรื่องสั้นของโฟกับนักเขียนเรื่องลึกลับและสยองขวัญกับนักเขียนร่วมสมัยที่ประสบความสำเร็จในเรื่องสั้นประเภทสยองขวัญ
3. แรงกดดันจากชีวิตส่วนตัวและสภาพแวดล้อมของโฟมีผลต่องานเขียนเรื่องสั้นประเภทสยองขวัญของโฟอย่างไรบ้าง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กาญจนา วิฑูยาภรณ์. หลักเบื้องต้นในการศึกษาเรื่องสั้นและนวนิยาย. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2534.
- จันทนา ไชยจิต. งานชิ้นเอกในวรรณคดีอเมริกันศตวรรษที่ยี่สิบ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.
- . วรรณคดีอเมริกันในศตวรรษที่ยี่สิบ เก็บระยะต้นประวัติและการวิเคราะห์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.
- ประพันธ์ ภักษา. วรรณคดีอเมริกัน 1. กรุงเทพฯ : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2515.
- วัชรีย์ ชูชาติ. การสอดคล้องของการประพันธ์เรื่องสั้นกับทฤษฎีเรื่องสั้นของเอ็ด การ์ อัลลัน ไพ. ปริทัศน์นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.
- Allan, Harvey. The Complete Tales and Poems of Edgar Allan Poe. New York : The Modern Library, 1938.
- Buranell, Vencent. Edgar Allan Poe. New York : Twayne Publishers, Inc., 1962.
- Carlson, Eric W., Comp. The Recognition of Edgar Allan Poe. Michigan : Ann Arbor Paper backs, 1970.
- Charvat, William. The Origins of American Critical - Thought 1810 - 1835. New York : A.S. Barnes and Company, Inc., 1961.
- Crawford, Bartholow V., Alexander C. Kern and Morris H. Needleman. American Literature. 3rd ed. New York : Barnes & Noble, Inc., 1953.
- Fisher, Benjamin Franklin. Poe and His Time, The Artist and His Milieu. Baltimore : The Edgar Allan Poe Society, Inc., n.d.
- Forster, Norman. American Poetry and Prose. Boston : Houghton Mifflin Company, 1970.
- Hammond, Alexander Lance. "Edgar Allan Poe's Tales of the Folio Club," Dissertation Abstracts. 32 : 3251 - A ; December, 1971.

- Hart, James D. The Oxford Companion to American Literature. New York : Oxford University Press, 1956.
- Hawthorne, Nathaniel. Hawthorne's Twice - Told Tales. London : Aldine House, 1964.
- Haycraft, Howard. The Art of the Mystery Story. New York : Grosset & Dunlap, 1947.
- Howe, Irving. The Literature of America. Vol. 1. New York : McGraw-Hill Book Company, 1971.
- Kamaluddin, Sabiha Ahmes. "Eureka : Poe's Narrative Strategy and Technique," Dissertation Abstracts. 47 : 10 - A ; 1986.
- Kenny, William. How to Analyze Fiction. New York : Monarch Press, 1966.
- Levin, Harry. The Power of Blackness. 5th ed. USA : Alfred A Knopf, Inc., 1976.
- Mabbott, Thomas Ollive. Collected Works of Edgar Allan Poe. Volume II. Tales and Sketches 1831 - 1842. Cambridge, Massachusetts, London, England : The Belknap Press of Harvard University Press, 1979.
- . Collected Works of Edgar Allan Poe. Volume III. Tales and Sketches 1843 - 1849. Cambridge, Massachusetts, London, England : The Belknap Press of Harvard University Press, 1979.
- Mooney, Stephen L. "Poe's Gothic Waste Land," in The Recognition of Edgar Allan Poe. edited by Eric W. Carlson. 258 - 297 ; USA : The University of Michigan, 1970.
- Olney, Clarke. "Edgar Allan Poe - Science - Fiction Pioneer," The George Review. 12 : 416 - 421 ; Winter, 1958.
- Pearce, Roy Harvey. The Continuity of American Poetry. Princeton, New Jersey : Princeton University Press, 1961.
- Poe, Edgar Allan. Complete Stories and Poems of Edgar Allan Poe. New York : Doubleday and Company, Inc., 1966.
- Porges, Irwin. Edgar Allan Poe. New York : Washington Square Press, 1972.
- Pribek, Thomas Robert. "Utility and Invention in American Gothic Literature (Hawthorne, Absurdity, Melville, Poe)," Dissertation Abstracts. 47 : 90A ; 1986.

- Quinn, Arther H. Edgar Allan Poe, A Critical Biography. 6th ed.
New York : Appleton - Century Crafts, Inc., 1963.
- Shaw, George Bernard. "Edgar Allan Poe," in The Recognition of Edgar Allan Poe. Edited by Eric W. Carlson. 94 - 101 ; USA : The University of Michigan, 1970.
- Stern, Philip Van Doren. The Portable Edgar Allan Poe. New Zealand :
Penguin Book, 1973.
- Taate, Allen. "Our Cousin, Mr. Poe," in Poe. Edited by Robert Regan.
38 - 50 ; USA : Prentice - Hall, Inc., 1967.
- Webster's Third New International Dictionary of the English Language.
Unabridged ed. Massachusetts, C & C Merriam Company, 1965.
- Wilbur, Richard. "The House of Poe," in Poe. edited by Robert Regan.
98 - 120 ; USA : Prentice - Hall, Inc., 1967.
- Wilson, Edmund. "Poe at Home and Abroad," in The Recognition of Edgar Allan Poe. edited by Eric W. Carlson. USA : The University of Michigan, 1970.
- Winters, Yvor. "Edgar Allan Poe : A Crisis in the History of American Obscurantism," in Poe. edited by Robert Regan. 176 - 202 ;
USA New Jersey : Prentice - Hall, Inc., 1967.

ประวัติย่อของผู้เขียน

ชื่อ นายสุวรรธ ชื่อสกุล กันเสนาะ

เกิดวันที่ 8 เดือนเมษายน พุทธศักราช 2498

สถานที่เกิด 41 หมู่ 15 ตำบลสวนหลวง อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

สถานที่อยู่ปัจจุบัน 6/1 หมู่ 14 ตำบลสวนหลวง อำเภออัมพวา
จังหวัดสมุทรสงคราม

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 2 ระดับ 6 โรงเรียนวัชรภูมิ ตำบลสวนหลวง
อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม 75110

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนวัชรภูมิ ตำบลสวนหลวง อำเภออัมพวา
จังหวัดสมุทรสงคราม 75110

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2516 วิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึง ราชบุรี

พ.ศ. 2522 มหาวิทยาลัยรามคำแหง

พ.ศ. 2536 กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การศึกษาความน่าสะพรึงกลัวในเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อัลลัน โป

บทคัดย่อ

ของ

สุวรรณ กันเสนาะ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ

มีนาคม 2537

การศึกษาในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความน่าสะพรึงกลัวในเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อัลลัน โป ทั้งหมด 27 เรื่อง เป็นเรื่องสั้นประเภทลึกลับและสยองขวัญของโปเท่านั้น โดยการศึกษาจากกลวิธีการเขียนเรื่องสั้นของโป

จากการศึกษากลวิธีการเขียนเรื่องสั้นของโปพบว่า โปสร้างความน่าสะพรึงกลัวโดยใช้วิธีการดำเนินเรื่อง การบรรยายพฤติกรรมของตัวละครเมื่อเผชิญกับเหตุการณ์ต่าง ๆ การบรรยายฉาก และการใช้ภาษาของตัวละครเมื่อต้องเผชิญกับเหตุการณ์ที่น่าสะพรึงกลัว

และจากการศึกษาวิวัฒนาการการสร้างความน่าสะพรึงกลัวในเรื่องสั้นของโปทั้งหมด โดยใช้เกณฑ์กลวิธีการเขียนเรื่องเพื่อให้เกิดความน่าสะพรึงกลัวตั้งแต่ช่วงแรก ๆ จนถึงช่วงท้ายของการเขียนเรื่องสั้นปรากฏว่าไม่ได้มีความแตกต่างกันในแต่ละช่วงเนื่องจากโปใช้โครงเรื่องแก่นเรื่อง จาก ตัวละครสมมุติมาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น ๆ และจากตำนานหรือนิทานซึ่งได้รับความนิยมในยุคนั้น โดยโปใช้ภาษาในการบรรยายทั้งโดยตรงและโดยการบรรยายในลักษณะโวหารภาพพจน์ตั้งแต่เริ่มงานเขียนต้น ๆ จนกระทั่งยุคท้าย ๆ ของการเขียนเรื่องสั้น

A STUDY OF HORROR IN EDGAR ALLAN POE'S TALES

AN ABSTRACT

BY

SUWAN KANSANOH

Presented in partial fulfilment of the requirements for the

Master of Education degree in English

at Srinakharinwirot University

March 1994

The purpose of this thesis was to study Edgar Allan Poe's techniques of presenting horror in his tales of terror.

The findings were that horror in his tales lay in his plot presentation, characterization, settings and diction.

And from the studying of the development of Poe's tales of terror, in using terror-narration composition criteria, there was a persistent indication that Poe used the same techniques in creating horror from the beginning to the end of his writing career. Regarding Poe's diction, he used both "literal images" and "figure of speech" in all his tales of terror.